

LECȚII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Evanghelia după Ioan

partea a patra

OCTOMBRIE - DECEMBRIE, 2025

1. Isus înaintea lui Ana și Caiafa
2. Iuda Iscarioteanul
3. Isus înaintea lui Pilat
4. Isus înaintea lui Irod
5. Isus biciuit și condamnat
6. Calvarul
7. Îngroparea și învierea lui Isus
8. Isus Se arată ucenicilor
9. Schimbări în caracter
10. Ucenicul iubit
11. Marea misiune
12. Evanghelizare practică
13. Strângând recolta de suflete

Lecțiile Biblice pentru Sabat sunt un program de studiu zilnic, bazat strict pe Biblie și Spiritul Profetic, fără comentarii adiționale. Paragrafele citate sunt cât mai scurte posibil pentru a stârni gânduri concise și directe. Parantezele [ ] sunt folosite în anumite cazuri pentru a asigura claritate, un context exact și lizibilitate. Este recomandat în mod călduros studiul suplimentar al materialelor sursă.

Ilustrații: Adobe Stock pe paginile 4, 25, 72; Map Resources la paginile Sabatului Întâi, Sermonview pw coperta frontală.

Copyright © 2025 Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019, USA.

Web: www.sdarm.org • E-mail: info@sdarm.org

Lecții biblice pentru Sabat (USPS 005-118), Vol. 101, Nr. 4, octombrie - decembrie, 2025.

Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019-5048, U.S.A.

În România tipărite de:

Editura Păzitorul Adevărului

strada Morii, nr. 27, Făgăraș, jud. Brașov

Telefon 0268213714

e-mail: info@farul Sperantei.ro

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Cuvânt înainte

Ajungând la sfârșitul acestei serii de lecții din Evanghelia după Ioan, pătrundem în scenele finale—săptămâna finală—a vieții lui Hristos pe pământ. Aproape o jumătate din întreaga evanghelie este dedicată acestei perioade. Ioan „se pare că s-a bucurat, într-un sens proeminent, de prietenia lui Hristos.” — *Sfințirea vieții*, p. 53. Dată fiind o asemenea apropiere, perspectiva apostolului despre sacrificiul Salvatorului are o mare profunzime.

După înălțarea Domnului, în cele din urmă „Ioan... a fost convocat la Roma pentru a fi judecat pentru credința sa. Aici, înaintea autorităților, doctrinele apostolului au fost prezentate greșit. Martori falși l-au acuzat că învățaerezii subversive. Prin aceste acuzații, vrăjmașii săi sperau să cauzeze moartea ucenicului.

Ioan a răspuns pentru sine într-un mod clar și convingător, și cu o așa simplitate și sinceritate, încât cuvintele sale au avut un efect puternic. Ascultătorii săi erau uimiți de înțelepciunea și elocvența sa. Însă cu cât mai convingătoare era mărturia sa, cu atât mai profundă era ura împotrivilor săi. Împăratul Domițian era plin de furie. Nu putea să contrazică logica credinciosului apărător al lui Hristos, nici să egaleze puterea care însoțea afirmațiile sale despre adevăr; cu toate acestea, a decis să reducă la tăcere vocea sa.

Ioan a fost aruncat într-un cazan cu ulei încins; însă Domnul a păstrat viața servului Său credincios, la fel cum i-a păstrat pe cei trei evrei în cuptorul de foc. Când s-au rostit cuvintele „Așa vor pieri toți cei ce cred în acel înșelător, Isus Hristos”, Ioan a declarat: „Stăpânul meu S-a supus cu răbdare la tot ceea ce Satan și îngerii săi au putut să născocescă pentru a-L umili și tortura. El Și-a dat viața pentru a salva lumea. Eu sunt onorat să mi se permită să sufăr de dragul Său. Sunt un om slab, păcătos. Hristos a fost sfânt, nevinovat, neîntinat. El nu a făcut niciun păcat, nici nu s-a găsit vreo înșelăciune în gura Lui.”

Aceste cuvinte au avut influența lor, și Ioan a fost scos din cazan chiar de către oamenii care îl aruncaseră în el.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 569, 570 (cap. 56, *Patmos*).

O viață creștină victorioasă ca cea pe care a experimentat-o Ioan cel iubit ne este accesibilă și nouă astăzi. Să ne amintim că „ar fi bine pentru noi să petrecem zilnic o oră liniștită, meditând la viața lui Hristos. Ar trebui să o parcurgem punct cu punct, și să lăsăm imaginația să prindă fiecare scenă, în special pe cele de la sfârșit. Când ne ocupăm astfel cu marea Sa jertfă pentru noi, încrederea noastră în El va fi mai constantă, dragostea noastră va fi trezită, și vom fi mai profund pătrunși de spiritul Său. Dacă vrem să fim salvați în cele din urmă, trebuie să învățăm lecția căinței și a umilinței la picioarele crucii.” — *Hristos, Lumina lumii*, p.83 (cap. 8, *Vizita de Paște*).

Fie ca Spiritul Sfânt să călăuzească inimile și mințile noastre în timp ce contemplăm aceste scene finale din viața pământească a prețiosului nostru Răscumpărător!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Misiunea Lesotho din Africa de Sud

Lesotho este o țară mică, fără acces la ocean sau mare, aflată în interiorul teritoriului Africii de Sud, totuși a fost întemeiată ca o națiune distinctă, independentă, în 1822. Regiunea de aici este foarte muntoasă, și are un climat unic, cu episoade foarte reci iarna, adesea cu zăpadă.

Din populația de 2,3 milioane, peste 49% sunt romano-catolici, urmați de diferite credințe creștine și necreștine. În 2021, Mișcarea de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea a fost introdusă în Lesotho de misionari din Zimbabwe. Acești frați au făcut naveta din țara lor natală pentru a împărtăși sufletelor din orașele vestice Maseru și Mafeteng solia, ca să răspundă chemării de a păzi porunca a patra, așa cum este revelată în Scriptură.

Mai mult de 600 de suflete au fost atinse și și-au confirmat înțelegerea despre Sabat, și 259 dintre acestea au participat la biserică. În aprilie 2023, prin harul lui Dumnezeu, 14 suflete au fost botezate ca pângă a acestor eforturi de evanghelizare. Biserica este acum înregistrată și activează în mod oficial în această țară.

Există o mare nevoie acum de o capelă, întrucât biserica noastră a activat din case particulare și apartamente închiriate. Cea mai mare provocare pentru noi este faptul că această țară suferă mult din pricina șomajului și membrii noștri nu lucrează, în plus cetățenii sunt foarte ancorați în practicile culturale.

Apelăm, de aceea, în mod umil, la toți frații din întreaga lume să ne ajute cu bunăvoință:

- Să cumpărăm un teren și să construim o bisericuță simplă, cu un birou, care să slujească drept lumină pentru vizitatori și suflete interesate;
- Să întemeiem o școală pentru a-i ajuta pe cei tineri. Din nefericire, Lesotho are mulți adolescenți fără ocupație, care sunt dezavantajați financiar, fapt ce îi face să abandoneze școala;
- Să cumpărăm un cort și scaune pentru a putea organiza adunări de tabără;
- Să cumpărăm un autobuz pentru 18 persoane, cu care să aducem sufletele la întâlnirile noastre;
- Să cumpărăm o tipografie pentru a tipări literatură.

Cei care ați fost mișcați de Duhul Sfânt, de departe și de aproape, vârstnici și tineri, bărbați și femei, donați cu generozitate spre aceste nevoi speciale—și Dumnezeu vă va reumple cu siguranță buzunarele.

Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze în avans pentru contribuțiile voastre inimoase la capelă și la proiectele misionare de aici. Amin.

Frații și surorile voastre din Lesotho

Isus înaintea lui Ana și Caiafa

VERSET DE MEMORAT: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.” (Isaia 53:7).

Studiu recomandat: *Hristos, Lumina lumii*, p.698-715 (cap. 75, *Înaintea lui Ana și a curții lui Caiafa*).

„Hristos nu a dat greș, nici nu S-a descurajat, și urmașii Săi trebuie să manifeste o credință de aceeași natură răbdătoare. Ei trebuie să trăiască așa cum a trăit El, și să lucreze așa cum a lucrat El, pentru că ei depind de El, marele Maestru Lucrător.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 679 (cap. 75, *Înaintea lui Ana și a curții lui Caiafa*).

1 ÎN FAȚA OFICIALILOR IUDEI

DUMINICĂ, 28 SEPTEMBRIE

a. După arestarea Sa în Ghetsimani, în fața cui a fost dus în mod violent Isus? Ioan 18:12-14; Matei 26:57.

Ioan 18:12-14: „Ceata ostașilor, căpitanul lor și aprozii iudeilor au prins deci pe Isus și L-au legat. L-au dus întâi la Ana; căci el era socrul lui Caiafa, care era mare preot în anul acela. Și Caiafa era cel ce dăduse iudeilor sfatul acesta: „Este de folos să moară un singur om pentru norod.”

Matei 26:57: „Cei ce au prins pe Isus, L-au dus la marele preot Caiafa, unde erau adunați cărturarii și bătrânii.”

„Ana era mai marele familiei preoțești oficiante, și din respect pentru vârsta sa, el era recunoscut de popor ca Mare Preot. Sfatul său era căutat și îndeplinit ca vocea lui Dumnezeu. El trebuia mai întâi să Îl vadă pe Isus captiv puterii preoțești. El trebuia să fie prezent la examinarea prizonierului, de teamă ca mai puțin experimentatul Caiafa să nu dea greș în realizarea scopului pentru care lucrau. Abilitatea, viclenia și subtilitatea sa trebuiau să fie folosite cu această ocazie.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 698 (cap. 75, *Înaintea lui Ana și a curții lui Caiafa*).

b. Care ucenici au urmărit de la distanță procesul lui Hristos? Ioan 18:15.

Ioan 18:15: „Simon Petru mergea după Isus; tot așa a făcut și un alt ucenic. Ucenicul acesta era cunoscut de marele preot și a intrat cu Isus în curtea marelui preot.”

„După ce Îl părăsiseră pe Stăpânul lor în grădină, doi dintre ucenici se aventuraseră să urmeze, de la distanță, gloata care Îl ținea captiv pe Isus. Acești ucenici erau Petru și Ioan. Preoții l-au recunoscut pe Ioan ca pe un ucenic bine-cunoscut al lui Isus, și i-au permis să intre în sală, sperând că dacă va vedea umilirea Liderului lor, el va râde de ideea că unul ca El ar fi Fiul lui Dumnezeu. Ioan a vorbit în favoarea lui Petru și a obținut intrare și pentru el.”—Ibid., p. 710 (cap. 75, *Înainte de Ana și a curții lui Caiafa*).

2. PETRU ÎL TĂGĂDUIEȘTE PE ISUS

LUNI, 29 SEPTEMBRIE

a. Unde s-a așezat Petru? Ioan 18:16, 18.

Ioan 18:16, 18: „Petru însă a rămas afară la ușă. Celălalt ucenic, care era cunoscut marelui preot, a ieșit afară, a vorbit cu portărița și a băgat pe Petru înăuntru. Atunci slujnica, portărița, a zis lui Petru: „Nu cumva și tu ești unul din ucenicii Omului aces-tuia?” „Nu sunt”, a răspuns el. Robii și aprozii care erau acolo, făcuseră un foc de cărbuni, căci era frig, și se încălzeau. Petru stătea și el cu ei și se încălzea.”

„Unii dintre ucenici câștigaseră încredere să intre unde era Isus și să fie martori ai procesului Său. Ei se așteptau că El va manifesta puterea Sa divină, și că Se va elibera din mâinile vrăjmașilor Săi, și îi va pedepsi pentru cruzimea lor față de El... Ei nu puteau să creadă că El va muri. Ei sperau că El încă se va ridica în putere și cu vocea Sa poruncitoare va risipi acea mulțime setoasă de sânge, ca atunci când El a intrat în templu și i-a alungat pe cei care făceau din casa lui Dumnezeu un loc de negoț, când au fugit dinaintea Lui ca și când ar fi fost urmăriți de o oaste de soldați înarmați. Ucenicii sperau că Isus Își va manifesta puterea și îi va convinge pe toți că El era Regele Israelului.” — *Experiențe și viziuni*, p. 171 (cap. *Pregătire pentru sfârșit*).

„În curte fusese aprins un foc; pentru că era cea mai rece oră a nopții, fiind chiar înainte de răsărit. Un grup se trăsese lângă foc, și Petru și-a găsit un loc alături de ei, plin de încumetare. El nu dorea să fie recunoscut ca un ucenic al lui Isus. Amestecându-se în mod lipsit de griji cu gloata, el spera să treacă drept unul dintre cei care Îl aduseseră pe Isus în sală.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 710 (cap. 75, *Înainte de Ana și a curții lui Caiafa*).

b. Cum L-a tăgăduit Petru pe Domnul Său? Ioan 18:17, 25-27; Luca 22:56-60.

Ioan 18:17, 25-27: „Atunci slujnica, portărița, a zis lui Petru: „Nu cumva și tu ești unul din ucenicii Omului acestuia?” „Nu sunt”, a răspuns el...²⁵⁻²⁷ Simon Petru stătea acolo și se încălzea. Ei i-au zis: „Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui?” El s-a lepădat și a zis: „Nu sunt.” Unul din robii marelui preot, rudă cu acela căruia îi tăiasse Petru urechea, a zis: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” Petru iar s-a lepădat. Și îndată a cântat cocoșul.”

Luca 22:56-60: „O slujnică l-a văzut cum ședea la para focului, s-a uitat țintă la el și a zis: „Și omul acesta era cu El.” Dar Petru s-a lepădat și a zis: „Femeie, nu-L cunosc.” Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: „Și tu ești unul din oamenii aceia.” Iar Petru a zis: „Omule, nu sunt dintre ei.” Cam după un ceas, un altul întărea același lucru și zicea: „Nu mai încapе îndoială că și omul acesta era cu El, căci este galileean.” Petru a răspuns: „Omule, nu știu ce zici.” Chiar în clipa aceea, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul.”

„Petru a mers pe urmele Domnului său după ce El a fost trădat. El era neliniștit să vadă ce urma să l se facă lui Isus. Însă când a fost acuzat că este unul dintre ucenicii Săi, teama pentru propria sa siguranță l-a condus să declare că nu îl cunoștea pe acest om.” — *Experiențe și viziuni*, p. 169 (cap. *Procesul lui Hristos*).

„Petru nu intenționase să îi fie cunoscut caracterul real. Asumând un aer de indiferență, el s-a așezat pe terenul vrăjmașului și a devenit o pradă ușoară pentru ispită. Dacă ar fi fost chemat să lupte pentru Maestrul său, el ar fi fost un soldat curajos; însă când degetul batjocurii s-a îndreptat spre el, el s-a dovedit un laș. Mulți care nu se dau înapoi de la război activ pentru Domnul lor sunt mânati de ridiculizare să își tăgăduiască credința. Asociindu-se cu cei pe care ar trebui să îi evite, ei se pun în calea ispitei. Ei îl invită pe vrăjmaș să îi ispitească, și sunt conduși să spună și să facă lucruri de care în alte circumstanțe nu s-ar fi făcut niciodată vinovați. Ucenicul lui Hristos care în zilele noastre își deghizează credința de teama suferinței sau a reproșului, îl tăgăduiește pe Domnul său la fel cum L-a tăgăduit Petru în sala de judecată.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 712 (cap.75, *Înainte de Ana și a curții lui Caiafa*).

3. CONVERTIREA LUI PETRU

MARȚI, 30 SEPTEMBRIE

- a. După ce L-a tăgăduit pe Stăpânul său a treia oară și a auzit cocoșul cântând, ce și-a amintit Petru și ce a făcut el?**
Matei 26:75; Marcu 14:72.

Matei 26:75: „Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: „Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Și a ieșit afară și a plâns cu amar.”

Marcu 14:72: „Îndată a cântat cocoșul a doua oară. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: „Înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Și gândindu-se la acest lucru, a început să plângă.”

„În timp ce jurămintele degradante erau proaspete pe buzele lui Petru și cântatul ascuțit al cocoșului răsuna încă în urechile sale, Salvatorul S-a întors de la judecătorii încruntați, și a privit direct la sărmanul ucenic. În același timp, ochii lui Petru au fost atrași spre Maestrul său. În acea privire blândă, el a citit milă profundă și întristare, însă nu era nicio mânie.

Imaginea acelei fețe palide, suferinde, a acelor buze tremurânde, a acelei priviri pline de compasiune și iertare, a străpuns inima lui ca o săgeată. Conștiința a fost trezită, memoria—activă. Petru și-a amintit promisiunea sa de câteva ore mai înainte, că va merge cu Domnul său în închisoare și la moarte. El și-a amintit mahnirea sa când Salvatorul i-a spus în camera de sus că el îl va tăgădui pe Domnul său de trei ori în aceeași noapte. Petru tocmai declarase că nu îl cunoștea pe Isus, însă acum a realizat cu mâhnire amară cât de bine îl cunoștea Domnul său, și cât de exact citise El inima sa, falsitatea căreia îi era necunoscută chiar și lui însuși.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 712, 713 (cap. 75, *Înainte de Ana și a curții lui Caiafa*).

b. Încotro a mers ucenicul umilit? Luca 22:62. Care fusese cauza marelui său păcat?

Luca 22:62: „Și a ieșit afară și a plâns cu amar.”

„[Petru] a înaintat, în singurătate și întuneric, neștiind și nepăsându-i încotro merge. În cele din urmă, s-a văzut în Ghetsimani. Scena petrecută cu câteva ore în urmă i-a revenit viu în minte. Fața suferindă a Domnului său, pătată de sudoare însângerată și contorsionată de agonie, i-a apărut în față. Și-a amintit cu remușcări amare că Isus plânsese și agonizase în rugăciune singur, în timp ce cei care ar fi trebuit să se unească cu El în acea oră de încercare dormeau...

Prin faptul că a dormit atunci când Isus i-a cerut să vegheze și să se roage, Petru își pregătise calea pentru marele său păcat. Toți ucenicii, dormind în acea oră critică, au suferit o mare pierdere. Hristos cunoștea încercarea de foc prin care urmau să treacă ei. El știa cum Satan urma să încerce să le paralizeze simțurile ca ei să fie nepregătiți pentru încercare. Tocmai din acest motiv le-a dat El avertizarea. Dacă acele ore din grădină ar fi fost petrecute în veghere și rugăciune, Petru nu ar fi fost lăsat să depindă de propria sa tărie limitată. El nu l-ar fi tăgăduit pe Domnul său.” — *Ibid.*, p. 713, 714.

4. INTEROGATORIUL LUI HRISTOS

MIERCURI 1 OCTOMBRIE

a. Ce întrebare i-a adresat Ana lui Isus? Ioan 18:19.

Ioan 18:19: „Marele preot a întrebat pe Isus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui.”

„Dacă ar fi fost dovedit vinovat de răscoală, aceasta ar fi asigurat condamnarea [lui Isus] de către Romani. Ana a încercat să asigure mai întâi a doua acuzație. El L-a interogat pe Isus cu privire la ucenicii Săi și doctrinele Sale, sperând că prizonierul va spune ceva care să îi ofere material cu care să lucreze. El se gândea să stoarcă ceva afirmație prin care să dovedească faptul că El încerca să întemeieze o societate secretă, cu scopul de a instaura o nouă împărăție. Atunci, preoții puteau să Îl dea în mâinile Romanilor ca pe un tulburător al păcii și un instigator la răzvrătire.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 699 (cap. 75).

b. Relatați încercarea răbdării, pe care a suferit-o Isus. Ioan 18:20-23; Isaia 53:7.

Ioan 18:20-23: „Isus i-a răspuns: „Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat pe norod în sinagogă și în Templu, unde se adună toți iudeii, și n-am spus nimic în ascuns. Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit; iată, aceia știu ce am spus.” La auzul acestor cuvinte, unul din apozii care stăteau acolo a dat o palmă lui Isus și a zis: „Așa răspunzi marelui preot?” Isus i-a răspuns: „Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar, dacă am vorbit bine, de ce mă bați?”

Isaia 53:7: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.”

„Ana a fost redus la tăcere de hotărârea din răspunsul [lui Isus]... Unul dintre ofițerii săi, plin de mânie, când l-a văzut pe Ana tăcând, l-a lovit pe Isus peste față, spunând: ‘Așa răspunzi Marelui Preot?’...

[Hristos] nu a rostit cuvinte arzând de răzbunare. Răspunsul Său calm a venit dintr-o inimă lipsită de păcat, răbdătoare și gingașă, care nu se lăsa provocată.

Hristos a suferit profund sub abuz și insultă. Din mâinile ființelor pe care le crease, și pentru care făcea un sacrificiu infinit, El a primit lipsă de demnitate de toate soiurile. Și El a suferit proporțional cu perfecțiunea sfințeniei Sale și a urii Sale pentru păcat. Judecarea Sa de către oameni care acționau ca vrăjmași era pentru El o jertfă continuă. A fi înconjurat de ființe umane aflate sub controlul lui Satan era revoltător pentru El. Și El știa că într-o clipă, printr-o străfulgerare a puterii Sale divine, El putea să îi răpună în țărână pe chinătorii Săi. Aceasta făcea judecata și mai greu de suportat.

Evreii așteptau un Mesia care să fie manifestat printr-o etalare exterioară. Ei se așteptau ca, printr-o străfulgerare a unei voințe atotstăpânitoare, să schimbe curentul gândurilor oamenilor, și să obțină de la ei prin forță o recunoaștere a supremației Sale. Astfel, credeau ei, urma El să își asigure înălțarea Sa, și să mulțumească speranțele lor ambițioase. Așa că atunci

când Hristos a fost tratat cu dispreț, asupra Lui a venit o ispită puternică de a-Și manifesta caracterul divin. Printr-un cuvânt, printr-o privire, El putea să îi constrângă pe persecutorii Săi să mărturisească faptul că El era Domn peste toți regii și conducătorii, preoții și templu. Însă, misiunea Sa dificilă era aceea de a-Și menține poziția pe care o alesese de a fi una cu umanitatea.” – Ibid., p. 700.

5. CONDAMNAT PENTRU CĂ ȘI-A DECLARAT IDENTITATEA 2 OCT.

a. Negăsind vreo dovadă concludentă pentru a-L condamna pe Isus, ce întrebare i-a pus Caiafa Mântuitorului? Matei 26:63.

Matei 26:63: „Isus tăcea. Și marele preot a luat cuvântul și l-a zis: „Te jur, pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.”

b. Care a fost răspunsul lui Hristos pentru Caiafa și cum a fost folosit acest răspuns ca presupusă dovadă contra Lui? Matei 26:64-66

Matei 26:64-66: „Da”, i-a răspuns Isus, „sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: „A huliți! Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum ați auzit hula Lui. Ce credeți?” Ei au răspuns: „Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea.”

„În cele din urmă, Caiafa, ridicându-și mâna dreaptă spre cer, l s-a adresat lui Isus sub forma unui jurământ solemn: ‘Te jur pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu.’

La acest apel, Hristos nu putea să rămână tăcut. Era un timp pentru a fi tăcut, și un timp de vorbit. El nu vorbise până când nu a fost întrebat direct. Știa că a răspunde acum l-ar fi asigurat moartea. Însă apelul a fost făcut de cea mai înaltă autoritate recunoscută a națiunii, și în numele Celui Preaînalt. Hristos nu avea să dea greș în a arăta respectul cuvenit legii. Mai mult decât atât, propria Sa relație cu Tatăl era în discuție. El trebuia să declare în mod clar caracterul și misiunea Sa. Isus le spusese ucenicilor: ‘pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri’ (Matei 10:32). Acum prin propriul Său exemplu, El le-a repetat lecția.

Fiecare ureche era gata să asculte, și fiecare ochi era fixat asupra feței Sale când El a răspuns: ‘Tu ai spus.’ O lumină cerească părea să ilumineze fața Sa palidă în timp ce El a adăugat: ‘Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.’” – *Hristos, Lumina Lumii*, p.706, 707 (cap. 75).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ VINERI, 3 OCTOMBRIE

1. Căror ispite ar trebui să mă împotrivesc pentru a evita să Îl tăgăduiesc pe Domnul meu?
2. Ce păcat aş comite ascunzându-mi credinţa?
3. Înţeleg eu, în măsura deplină în care a înţeles Petru, semnificaţia adevăratei căinţe?
4. Relataţi dialogul dintre Ana şi Isus.
5. Ce profeţie era inclusă în răspunsul dat de Isus lui Caiafa?

Iuda Iscarioteanul

VERSET DE MEMORAT: „Isus le-a răspuns: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.” Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul, căci el avea să-L vândă; el, unul din cei doisprezece.” (Ioan 6:70-71)

Studiu recomandat: *Hristos, Lumina Lumii*, p.716-722 (cap. 76, Iuda).

„În timp ce [Iuda] a acceptat poziția de slujitor al lui Hristos, el nu s-a supus modelării divine. El simțea că putea să își păstreze propria judecată și propriile opinii, și a cultivat o dispoziție de a critica și a acuza.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 717 (cap. 76, Iuda).

1. PRIMUL CONTACT

DUMINICĂ, 5 OCTOMBRIE

a. Cum l-a întâlnit Isus pe Iuda la începutul lucrării Sale de slujire, și ce l-a atras la Maestru? Matei 8:19.

Matei 8:19: „Atunci s-a apropiat de El un cărturar și l-a zis: „Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge.”

„În timp ce Isus îi pregătea pe ucenici pentru hirotonirea lor, unul care nu fusese chemat și-a făcut simțită prezența printre ei. Era Iuda Iscarioteanul, un om care pretindea a fi un urmaș al lui Isus. El a venit acum în față, solicitând un loc în cercul acesta restrâns de ucenici.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 293 (cap. 30, „El a rânduit doisprezece”).

„Iuda s-a alăturat ucenicilor când mulțimile îl urmau pe Hristos. Învățătura Salvatorului a mișcat inimile lor în timp ce ascultau captivați de cuvintele Sale, rostite în sinagogă, la malul mării sau pe munte. Iuda i-a văzut pe cei bolnavi, paralizați, orbi, îngrămădindu-se în jurul lui Isus din orașe mari și mici. El i-a văzut pe cei muribunzi puși la picioarele Sale. A fost martor al faptelor mărețe ale Salvatorului în vindecarea celor bolnavi, alungarea demonilor și învierea morților. El a simțit în propria sa persoană dovada puterii lui Hristos. El a recunoscut că învățătura lui Hristos era superioară oricăreia pe care o auzise el vreodată. El îl iubea pe Marele Învățător și dorea să fie cu El. El simțea o dorință de a fi schimbat în caracter și viață, și spera să experimenteze aceasta prin faptul că se punea în legătură cu Isus.” — *Ibid.*, p. 716, 717 (cap. 76, Iuda).

a. Cum a răspuns Isus la propunerea lui Iuda de a ocupa o poziție între cei doisprezece, și cum au reacționat ceilalți ucenici?**Matei 8:20.**

Matei 8:20: „Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.”

„Iuda credea că Isus era Mesia; și alăturându-se ucenicilor, el spera să își asigure o poziție înaltă în noua împărăție. Isus dorea să rețeze această speranță, prin afirmația despre sărăcia Sa.

Ucenicii erau nerăbdători ca Iuda să devină unul din numărul lor. El avea o înfățișare impunătoare, [fiind] un om cu un discernământ ascuțit și abilitate executivă, și ei l-au recomandat lui Isus ca pe unul care avea să îl ajute mult în lucrarea Sa. Ei au fost surprinși că Isus l-a privit cu atât de puțină căldură.

Ucenicii fuseseră foarte dezamăgiți că Isus nu încercase să își asigure cooperarea liderilor din Israel. Ei simțeau că era o greșeală să nu îți întărești cauza prin asigurarea sprijinului acestor oameni influenți. Dacă El l-ar fi respins pe Iuda, în mințile lor ei și-ar fi pus întrebări cu privire la înțelepciunea Stăpânului lor. Istoria ulterioară a lui Iuda urma să le arate pericolul de a permite vreunei considerații lumești să aibă o greutate în decizia privitoare la calificarea oamenilor pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cooperarea acelor oameni pe care ucenicii erau nerăbdători să și-i asigure ar fi predat lucrarea în mâinile celor mai răi dușmani ai ei.” – *Hristos, Lumina lumii*, p.294 (cap. 30, „El a rânduit doisprezece”).

b. Ce este scris cu privire la Iuda ca apostol?**Matei 10:2-4; Ioan 6:64.**

Matei 10:2-4: „Iată numele celor doisprezece apostoli: Cel dintâi, Simon, zis Petru, și Andrei, fratele lui; Iacov, fiul lui Zebedei, și Ioan, fratele lui; Filip și Bartolomeu; Toma și Matei, vameșul; Iacov, fiul lui Alfeu, și Levi, zis și Tadeu; Simon, Canaanitul, și Iuda Iscarioteanul, cel care a vândut pe Isus.”

Ioan 6:64: „Dar sunt unii din voi care nu cred.” Căci Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred și cine era cel ce avea să-L vândă.”

„Salvatorul nu l-a respins pe Iuda. El i-a dat un loc între cei doisprezece. El i-a încredințat lucrarea unui evanghelist. El l-a înzestrat cu putere de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. Însă Iuda nu a ajuns în punctul de a se supune complet lui Hristos. El nu a renunțat la ambiția sa lumească sau la dragostea sa de bani. În timp ce a acceptat poziția unui slujitor al lui Hristos, el nu s-a supus modelării divine. El simțea că putea să își mențină propria sa judecată și propriile sale opinii și a cultivat dispoziția de a critica și a acuza.” – *Ibid.*, p. 717 (cap.76, Iuda).

c. Cum a fost prezisă trădarea? Ioan 6:70, 71; 13:9, 10; Psalm 41:9.

Ioan 6:70, 71: „Isus le-a răspuns: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.” Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul; căci el avea să-L vândă: el, unul din cei doisprezece.”

Ioan 13:9, 10: „„Doamne”, l-a zis Simon Petru, „nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!” Isus i-a zis: „Cine s-a scaldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți.”

Psalm 41:9: „Da, chiar și prietenul meu apropiat, în care m-am încrezut, care a mâncat din pâinea mea și-a ridicat călcâiul împotriva mea.” (BTF).

3. SUBTILITATE A CARACTERULUI

MARȚI, 7 OCTOMBRIE

a. Descrieți diferența dintre imaginea pe care o afișa Iuda între ucenici în contrast cu motivele sale reale și caracterul său real. Ioan 12:6.

Ioan 12:6: „Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea.”

„Iuda era foarte respectat de ucenici și avea o mare influență asupra lor. El însuși avea o părere înaltă despre propriile sale calificări și privea spre frații săi ca fiindu-i inferiori în judecată și abilitate. Ei nu vedeau oportunitățile lor, gândea el, și nu profitau de circumstanțe. Biserica nu avea să prospere niciodată cu niște oameni atât de mioپی ca lideri. Petru era năvalnic; el se mișca fără precauție. Ioan, care strângea ca pe o comoară adevărurile care cădeau de pe buzele lui Hristos, era privit de Iuda ca un administrator financiar slab. Matei, a cărui educație îl învățase exactitatea în toate lucrurile, era foarte minuțios în ceea ce privea onestitatea, și medita permanent la cuvintele lui Hristos, și a devenit atât de absorbit de ele, gândea Iuda, încât nu se putea avea încredere în el să execute afaceri bune, cu perspectivă de durată. Astfel concluziona Iuda despre toți ucenicii, și se flata că biserica ar fi adusă frecvent în perplexitate și strâmtorări, dacă nu ar fi abilitățile sale de administrator. Iuda se privea ca unul capabil, care nu putea fi înșelat în afaceri. În propria sa apreciere, el era o onoare pentru lucrare, și întotdeauna se prezenta pe sine astfel...”

Micile sume care ajungeau în mâinile sale erau o ispită permanentă. Adevsea, atunci când făcea câte un mic serviciu pentru Hristos, sau își devota timp pentru scopuri religioase, el se plătea din acest fond mic. În ochii săi, aceste pretexte slujeau pentru a scuza acțiunea sa; dar în ochii lui Dumnezeu, el era un hoț.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 717 (cap. 76, Iuda).

**b. Cu ce ocazie anume s-a manifestat pe față caracterul lui Iuda?
Ioan 12:3-5; Matei 26:14-16. Cum a încercat Isus să îl ajute?**

Ioan 12:3-5: „Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului. Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-L vândă, a zis: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?”

Matei 26:14-16: „Atunci unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, s-a dus la preoții cei mai de seamă și le-a zis: „Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?” Ei i-au cântărit treizeci de arginți. Din clipa aceea, Iuda căuta un prilej nimerit, ca să dea pe Isus în mâinile lor.”

„Iuda era orb față de propria sa slăbiciune de caracter, și Hristos l-a condus acolo unde urma să aibă o ocazie de a o vedea și de a o corecta. Ca și casier al ucenicilor, el era chemat să se îngrijească de nevoile acestei mici grupe și de a alina nevoile săracilor... Slujind altora, Iuda ar fi putut să dezvolte un spirit neegoist. Însă, în timp ce asculta zilnic lecțiile lui Hristos și era martor al vieții Sale neegoiste, Iuda și-a îngăduit dispoziția egoistă.” – Ibid.

4. LUCRAREA LUI HRISTOS ÎN FAVOAREA LUI IUDA

8 OCT.

**a. Cum a încercat Hristos să atingă inima apostolului Iacom?
Ioan 12:7,8.**

Ioan 12:7, 8: „Dar Isus a zis: „Las-o în pace, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.”

„Isus citea inima lui Iuda; El cunoștea adâncimile nelegiuirii în care, dacă nu avea să fie eliberat de harul lui Dumnezeu, Iuda avea să se scufunde. Punându-l pe acest om în legătură cu Sine, El l-a pus acolo unde putea, zi după zi, să fie adus în legătură cu revărsarea propriei Sale iubiri neegoiste. Dacă dorea să își deschidă inima pentru Hristos, harul divin urma să alunge demonul egoismului, și însuși Iuda ar fi putut deveni un supus al împărăției lui Dumnezeu.

Hristos îi ia pe oameni așa cum sunt ei, cu elementele umane în caracterele lor, și îi instruește pentru serviciul Său, dacă ei vor să fie disciplinați și să învețe de la El. Ei nu sunt aleși pentru că sunt perfecți, ci în ciuda imperfecțiunilor lor, ca prin cunoașterea și practicarea adevărului, prin harul lui Hristos, ei să poată fi transformați după chipul Său.

Iuda a avut aceleași ocazii pe care le-au avut ceilalți ucenici. El a ascultat aceleași lecții prețioase. Însă practicarea adevărului, pe care o cerea Hristos, era contrară dorințelor și scopurilor lui Iuda, și el nu dorea să renunțe la ideile sale pentru a primi înțelepciunea din Cer.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 294, 295 (cap. 30, „El a rânduit doisprezece”).

b. Descrieți caracterul pastoral pe care Bunul nostru Păstor l-a manifestat față de Iuda. Psalm 77:9; 86:15.

Psalmi 77:9: „A uitat Dumnezeu să aibă milă? Și-a tras El, în mânia Lui, înapoi îndurarea?”

Psalmi 86:15: „Dar Tu, Doamne, Tu ești un Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și în credincioșie.”

„Cât de gingaș S-a purtat Isus cu cel care urma să fie trădătorul Lui! În învățătura Sa, Isus S-a oprit tocmai asupra principiilor dărnicii, care loveau chiar în rădăcina lăcomiei. El a prezentat înaintea lui Iuda caracterul hidos al lăcomiei, și de multe ori ucenicul a realizat că fusese prezentat caracterul său, și că păcatul său fusese subliniat; dar el nu dorea să își mărturisească și să părăsească nelegiuirea sa. El era auto-suficient, și în loc de a se împotrivi ispitei, el a continuat practicile sale frauduloase. Hristos era în fața sa un exemplu viu a ceea ce trebuia să devină el, dacă strângea beneficiul mijlocirii și slujirii divine; însă lecție după lecție au căzut în urechile lui Iuda, fără să fie ascultate.

Isus nu i-a administrat nicio mustrare tăioasă pentru lăcomia sa, ci cu răbdare divină l-a suportat pe acest om greșit, chiar în timp ce îi dădea dovada că citea inima sa ca pe o carte deschisă. El a prezentat în fața lui cele mai înalte stimulente pentru a face binele; și respingând lumina Cerului, Iuda urma să fie fără scuză.” — Ibid., p. 295 (cap. 30).

5. ACTUL FINAL

JOI, 9 OCTOMBRIE

a. Când a făcut Isus ultimul Său efort în favoarea lui Iuda — și ce a făcut în cele din urmă apostolul nefericit? Ioan 13:1-5, 10-14; 18:2-5.

Ioan 13:1-5, 10-14: „Înainte de praznicul Paștilor, Isus, ca Cel care știa că l-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și, fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul Cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă, Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins...¹⁰⁻¹⁴ Isus i-a zis: „Cine s-a scaldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți.” Căci știa pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: „Nu sunteți toți curați.” După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul” și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți da-tori să vă spălați picioarele unii altora.”

Ioan 18:2-5: „Iuda, vânzătorul, știa și el locul acela, pentru că Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui. Iuda deci a luat ceata ostașilor și pe aprozii trimiși de preoții cei mai de seamă și de farisei și a venit acolo cu felinare, cu făclii și cu arme. Isus, care știa tot ce avea să I se întâmple, a mers spre ei și le-a zis: „Pe cine căutați?” Ei I-au răspuns: „Pe Isus din Nazaret!” Isus le-a zis: „Eu sunt!” Iuda, vânzătorul, era și el cu ei.”

„Când gloata a intrat în grădină, [Iuda] arătase drumul, urmat îndeaproape de marele preot... Venind aproape de Isus, el a luat mâna Sa ca un prieten apropiat. Cu cuvintele ‘Plecăciune, Învățătorule’, el L-a sărutat de mai multe ori, și părea să plângă, din simpatie cu El în pericolul Său.

Isus i-a spus: ‘Prietene, pentru ce ai venit?’ Vocea Sa tremura de necaz, când a adăugat: ‘Iuda, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?’ Acest apel ar fi trebuit să trezească în trădător conștiința, și să îi atingă inima îndărătnică; însă onoarea, fidelitatea și gingășia umană îl părăsiseră.” – *Hristos, Lumina lumii*, p.695, 696 (cap. 74, Ghetsimani).

b. Descrieți finalul lui Iuda. Matei 27:3-10.

Matei 27:3-10: „Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor și a zis: „Am păcătuț, căci am vândut sânge nevinovat.” „Ce ne pasă nouă?”, i-au răspuns ei. „Treaba ta.” Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat. Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au zis: „Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.” Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceea „Țarina olarului” ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: „Țarina sângelui.” Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: „Au luat cei treizeci de arginți, prețul Celui prețuit, pe care L-au prețuit unii din fiii lui Israel; și i-au dat pe „Țarina olarului”, după cum îmi poruncise Domnul.”

„Grăbindu-se spre tronul de judecată, [Iuda] a aruncat în fața marelui preot monezile de argint care fuseseră prețul trădării Domnului său. Prințând cu înfocare roba lui Caiafa, el l-a implorat să Îl elibereze pe Isus, declarând că El nu făcuse nimic vrednic de moarte...

Mai târziu în aceeași zi, pe drumul de la sala lui Pilat la Calvar, ceva a întrerupt strigătele și râsele batjocoritoare ale gloatei rele care Îl conducea pe Isus spre locul răstignirii. În timp ce treceau pe lângă un loc retras, au văzut la piciorul unui copac trupul fără viață al lui Iuda. Era o privesiște dintre cele mai revoltătoare. Greutatea sa frânsese coarda cu care el se spânzurase de copac. În cădere, trupul său fusese mutilat în mod oribil, și câinii mâncau acum din el.” – *Ibid.*, p. 721, 722 (cap. 76, Iuda).

1. Ce avertizare ar trebui să iau eu, observând slăbiciunea interioară a lui Iuda?
2. Ce pericol cumulativ poate să mă pândească, dacă îmi împietresc inima așa cum a făcut el?
3. Cum voi aprecia eu năzuințele sincere ale lui Hristos după mine?
4. Ce motivație a avut Iuda când a căutat un loc între cei doisprezece?
5. Care a fost cea mai mare slăbiciune a lui Iuda?

Isus înaintea lui Pilat

VERSET DE MEMORAT: „Pilat l-a zis: „Ce este adevărul?” După ce a spus aceste vorbe, a ieșit iarăși afară la iudei și le-a zis: „Eu nu găsesc nicio vină în El.” (Ioan 18:38).

Studiu recomandat: *Hristos, Lumina lumii*, p. 723-740 (cap. 77, *În sala de judecată a lui Pilat*).

„Pilat a privit la oamenii care îl aveau în arest pe Isus, și apoi privirea lui s-a oprit cercetătoare asupra lui Isus... El a văzut un om cu o comportare calmă și demnă, a cărui înfățișare nu purta trăsăturile unui delicvent, ci semnătura cerului.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 724 (cap. 77, *În sala de judecată a lui Pilat*).

1. DE LA UNUL LA ALTUL

DUMINICĂ, 12 OCTOMBRIE

a. Unde l-au dus apoi evreii pe Isus? Marcu 15:1; Ioan 18:28 (p. p.).

Marcu 15:1: „Dimineața, preoții cei mai de seamă au făcut îndată sfat cu bătrânii, cărturarii și tot soborul. După ce au legat pe Isus, l-au dus și l-au dat în mâinile lui Pilat.”

Ioan 18:28 (p.p.): „Au adus pe Isus de la Caiafa în odaia de judecată: era dimineața.”

„În sala de judecată a lui Pilat, guvernatorul roman, Hristos stă legat ca prizonier. În jurul Său sunt gărzile de soldați, și sala se umple repede de spectatori. Chiar afară lângă intrare sunt judecătorii Sinedriului, preoții, conducătorii, bătrânii și gloata.

După ce îl condamnase pe Isus, consiliul Sinedriului venise la Pilat să obțină confirmarea și executarea sentinței.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 723 (cap. 77, *În sala de judecată a lui Pilat*).

b. Explicați ipocrizia liderilor evrei. Ioan 18:28 (partea a doua).

Ioan 18:28 (partea a doua): „... Ei n-au intrat în odaia de judecată, ca să nu se spurce și să poată mânca Paștile.”

„Acești oficiali evrei nu doreau să intre în sala de judecată romană. Conform legii lor ceremoniale, ei s-ar fi întinat prin aceasta și astfel ar fi fost împiedicați să participe la sărbătoarea Paștelui. În orbirea lor, ei nu vedeau

acea ură criminală care le mânjise inimile. Ei nu înțelegeau că Hristos era adevăratul Miel pascal, și că, întrucât ei Îl respinseseră, marea sărbătoare își pierduse pentru ei semnificația.”—Ibid.

2. ÎN TRIBUNALUL ROMAN

LUNI, 13 OCTOMBRIE

a. Ce întrebare stânjenitoare a pus Pilat conducătorilor iudei? Ioan 18:29.

Ioan 18:29: „Pilat deci a ieșit afară la ei și le-a zis: „Ce pără aduceți împotriva Omului acestuia?”

„Înfățișarea lui Hristos a făcut o impresie favorabilă asupra lui Pilat. Natura sa mai bună a fost trezită. El auzise despre Isus și faptele Sale. Soția sa îi spusese câte ceva despre faptele minunate îndeplinite de profetul galileean, care îi vindeca pe cei bolnavi și îi învia pe cei morți. Acum acestea au revenit ca într-un vis în mintea lui Pilat. El și-a amintit despre zvonurile pe care le auzise din diferite surse. El a decis să ceară de la evrei acuzațiile lor contra prizonierului.

Cine este acest Om, și de ce L-ați adus? A spus el. Ce acuzație aduceți contra Lui? Evreii erau iritați. Știind că nu puteau să susțină cu dovezi acuzațiile lor contra lui Hristos, nu doreau o examinare publică.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 724 (cap. 77, În sala de judecată a lui Pilat).

b. Ce răspuns evaziv în mod arogant i-au dat lui Pilat conducătorii iudei? Ioan 18:30.

Ioan 18:30: „Drept răspuns, ei i-au zis: „Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale.”

„[Membrii Sinedriului] sperau să Îl impresioneze pe Pilat cu un sentiment al importanței lor, și astfel să îl facă să dea curs cererii lor fără să treacă prin prea multe preliminarii. Erau nerăbdători ca sentința lor să fie ratificată; pentru că știau că oamenii care fuseseră martori ai lucrărilor minunate ale lui Hristos ar fi putut spune o istorie foarte diferită de cea fabricată, pe care ei înșiși o repetau acum.” — Ibid.

c. Ce declarație a lui Pilat a făcut situația preoților chiar mai dificilă? Ioan 18:31.

Ioan 18:31: „Atunci Pilat le-a zis: „Luați-L voi și judecați-L după Legea voastră.” „Nouă nu ne este îngăduit de Lege să omorâm pe nimeni”, i-au zis iudeii.”

„[Preoții] i-au cerut lui Pilat să îi creadă pe cuvânt în ce privea vina lui Hristos și să dea curs sentinței lor. Ei aveau să își asume responsabilitatea pentru rezultate.

Pilat nu era un judecător drept sau conștiincios; însă chiar așa slab cum era el în ce privește puterea morală, el a refuzat să le acorde această cerere. El nu avea să Îl condamne pe Isus până când nu urma să fi fost prezentată o acuzație contra Lui.” – Ibid., p.725.

3. PRESIUNE ASUPRA LUI PILAT

MARȚI, 14 OCTOMBRIE

a. Întorcându-se în sala de judecată, ce întrebare i-a pus Pilat lui Isus — și de ce? Ioan 18:33.

Ioan 18:33: „Pilat a intrat iarăși în odaia de judecată, a chemat pe Isus și l-a zis: „Ești Tu Împăratul iudeilor?”

„Preoții erau într-o dilemă. Ei au văzut că trebuie să își înveșmânteze ipocrizia sub cel mai gros acoperământ. Ei nu trebuia să îi permită să pară că Hristos ar fi fost arestat pe motive religioase. Dacă acesta ar fi fost prezentat ca motiv, demersurile lor nu ar fi avut nicio greutate în fața lui Pilat. Trebuia ca ei să facă să pară că Isus lucra împotriva legilor comune; atunci El ar fi putut fi pedepsit ca un delicvent politic. Tumulturile și răscoala împotriva guvernării romane erau constant în creștere între iudei. Romanii procedaseră foarte riguros cu aceste revolte, și ei erau constant în gardă pentru a reprima orice ar fi putut conduce la o răscoală...

[Pilat] nu credea că prizonierul ar fi conspirat contra guvernului. Înfațșarea Sa blândă și umilă era cu totul lipsită de armonie cu acuzația. Pilat era convins că se ținuse un complot adânc pentru a distruge un om nevinovat, care stătea în calea demnitarilor iudei.

Pilat era uimit de comportamentul Său. Desconsideră acest Om demersurile pentru că nu Îi pasă să își salveze viața? se întreba el. În timp ce privea la Isus, cum suporta insulta și batjocura fără a riposta, [Pilat] a simțit că El nu putea fi atât de nedrept și nelegiuit pe cât pretindeau preoții.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 725, 726.

b. Cum a răspuns Isus la întrebarea lui Pilat, și care a fost reacția? Ioan 18:34, 35.

Ioan 18:34, 35: „Isus i-a răspuns: „De la tine însuși zici lucrul acesta sau ți l-au spus alții despre Mine?” Pilat a răspuns: „Eu sunt iudeu? Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: ce ai făcut?”

„Sperând să obțină de la El adevărul și să scape de tumultul gloatei, Pilat L-a luat pe Isus deoparte cu el, și l-a interogat din nou: ‘Ești Tu Regele iudeilor?’

Isus nu a răspuns direct la această întrebare. El știa că Duhul Sfânt se lupta cu Pilat, și i-a dat ocazia de a-și afirma convingerea. ‘De la tine spui lucrurile acestea,’ a întrebat El, ‘sau ți le-au spus alții despre Mine?’ Adică, erau acuzațiile preoților sau era o dorință de a primi lumină de la Hristos motivul

care determina întrebarea lui Pilat? Pilat a înțeles la ce se referea Hristos; însă mândria s-a înălțat în sufletul său. El nu dorea să afirme convingerea care îl presa.” — Ibid., p. 726.

4. NATURA ÎMPĂRĂȚIEI LUI HRISTOS

MIERCURI, 15 OCT.

a. Cum a explicat Isus în mod clar natura împărăției Sale — care să fie înțeleasă de toți, până la sfârșitul istoriei pământului? Ioan 18:36.

Ioan 18:36: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.”

„Astăzi în lumea religioasă există mulțimi de oameni care, după cum cred ei, lucrează pentru întemeierea împărăției lui Hristos ca o stăpânire pământească și temporară. Ei doresc să Îl facă pe Domnul nostru conducătorul împărățiilor acestei lumi, guvernatorul în curțile și taberele ei, în sălile ei legislative, în palatele și piețele ei. Ei așteaptă ca El să conducă prin decrete legale, impuse de autoritatea umană. Întrucât Hristos nu este acum aici în persoană, ei înșiși vor lua măsuri să acționeze în locul Său, să aplice legile împărăției Sale. Întemeierea unei astfel de împărății este ceea ce doreau iudeii în zilele lui Hristos. Ei L-ar fi primit pe Hristos, dacă El ar fi fost dispus să întemeieze o împărăție vremelnică, să impună ceea ce ei considerau drept legi ale lui Dumnezeu, și să îi facă pe ei exponenți ai volii Sale și agenții autorității Sale. Însă El a spus: ‘Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.’ (Ioan 18:36). El nu dorea să accepte tronul pământesc.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 509 (cap. 55, *Nu cu arătarea în afară*).

b. De ce ne amintește Hristos aici pe pământ? Marcu 12:17.

Marcu 12:17: „Atunci Isus le-a zis: „Dați, dar, cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Și se mirau foarte mult de El.”

„Guvernarea sub care trăia Isus era coruptă și asupritoare; în orice parte erau abuzuri strigătoare—stoarcere, intoleranță și cruzime măcinătoare. Totuși, Salvatorul nu a încercat reforme civile. El nu a atacat abuzurile naționale, nici nu a condamnat vrăjmașii naționali. El nu a interferat cu autoritatea sau administrația celor în putere. Cel care a fost exemplul nostru s-a ținut la distanță de guvernele pământești. Nu pentru că era indiferent la vaiurile oamenilor, ci pentru că remediul nu se afla pur și simplu în măsuri umane sau externe. Pentru a fi eficient, leacul trebuia să ajungă la oameni în mod individual, și trebuia să regenereze inima.

Nu prin deciziile curților sau ale consiliilor sau ale adunărilor legislative, nici prin patronajul oamenilor mari ai lumii se întemeiază împărăția lui Hristos, ci prin implantarea naturii lui Hristos în natura umană prin lucrarea Duhului Sfânt.

Unirea bisericii cu statul, oricât de mică ar fi măsura în care ar fi aceasta, în timp ce pare a aduce lumea mai aproape de biserică, în realitate aduce biserica mai aproape de lume.” — *Marea luptă*, p. 297 (cap. 16, *Părinții peregrini*).

5. PIERZÂND O OCAZIE DE AUR

JOI, 16 OCTOMBRIE

a. Cum a apelat Isus în mod gingaș la conștiința lui Pilat?

Ioan 18:37.

Ioan 18:37: „Atunci un Împărat tot ești!”, I-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

„Isus nu l-a lăsat [pe Pilat] fără lumină suplimentară. În timp ce nu a răspuns în mod direct la întrebarea lui Pilat, El a declarat în mod neocolit misiunea Sa. El i-a dat lui Pilat de înțeles că El nu căuta un tron pământesc...

Hristos a afirmat că în sine însuși, cuvântul Său era o cheie care avea să deschidă misterul pentru cei care erau pregătiți să îl primească. El avea o putere de a se recomanda singur, și acesta era secretul răspândirii împărăției Sale de adevăr. El dorea ca Pilat să înțeleagă că doar primind și însușindu-și adevărul putea natura Sa ruina să fie reconstruită.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 727 (cap. 77, *În sala de judecată a lui Pilat*).

b. Ce întrebare mai profundă I-a pus Pilat lui Isus — totuși ce anume arată că el nu avea niciun interes real pentru răspuns?

Ioan 18:38.

Ioan 18:38: „Pilat l-a zis: „Ce este adevărul?” După ce a spus aceste vorbe, a ieșit iarăși afară la iudei și le-a zis: „Eu nu găsesc nicio vină în El.”

„Pilat avea o dorință de a cunoaște adevărul. Mintea sa era confuză. El s-a prins cu dorință de cuvintele lui Hristos, și inima Sa era mișcată de o mare dorință de a ști ce era acesta cu adevărat, și cum putea să îl obțină. ‘Ce este adevărul?’, a întrebat el. Însă nu a așteptat răspunsul. Tumultul de afară l-a rechemat la interesele orei; căci preoții cereau cu voce tare acțiune imediată. Leșind la iudei, el a declarat apăsător: ‘Nu găsesc nicio vină în El.’

Aceste cuvinte din partea unui judecător păgân erau o mustrare aspră pentru perfidia și falsitatea conducătorilor Israelului, care îl acuzau pe Hristos.” - Ibid.

1. Asemenea iudeilor, cum pot fi eu în pericol de a răstălmăci ideea de „întinare”?
2. Asemenea lui Pilat, în ce situații s-ar putea să mă împotrivesc eu vocii conștiinței?
3. Sub ce presiune s-ar putea să fiu în pericol de a evita să stau față în față cu adevărul?
4. Ce au așteptat iudeii de la Pilat?
5. Relatați conversația dintre Pilat și Isus.

Isus înaintea lui Irod

VERSET DE MEMORAT: „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.” Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.” (1 Petru 2:22-24).

Studiu recomandat: *Experiențe și viziuni*, p. 172-175 (cap. *Procesul lui Hristos*).

„Misiunea lui Hristos în această lume nu a fost de a satisface curiozitatea inutilă. El a venit pentru a-i vindeca pe cei cu inima frântă. Dacă ar fi putut rosti vreun cuvânt pentru a vindeca vânătăile sufletelor bolnave de păcat, El nu ar fi tăcut. Însă El nu avea niciun cuvânt pentru acei care doar ar fi călcat în picioare adevărul sub picioarele lor nesfinte.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 730 (cap. 77, *În sala de judecată a lui Pilat*).

1. ÎNCERCÂND SĂ EVITE PROBLEMA

DUMINICĂ, 19 OCT.

a. Încercând să se eschiveze de la a-L condamna pe Hristos, ce a făcut Pilat? Luca 23:5-7.

Luca 23:5-7: „Dar ei stăruiau și mai mult și ziceau: „Întărită norodul și învață pe oameni prin toată Iudeea, din Galileea, unde a început, până aici.” Când a auzit Pilat de Galileea, a întrebat dacă Omul acesta este galileean. Și când a aflat că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea.”

„[Preoții și bătrânii] îl denunțau vehement pe Pilat și îl amenințau cu cenzura din partea guvernării romane. Ei îl acuzau că refuză să Îl condamne pe Isus, care, afirmau ei, se ridicase împotriva Cezarului...”

Pilat nu avea la acest moment gândul de a-L condamna pe Isus. El știa că iudeii Îl acuzaseră din ură și prejudecăți. El știa care era datoria sa. Dreptatea cerea ca Hristos să fie imediat eliberat. Însă Pilat se temea de rea-voința poporului. Dacă el refuza să Îl predea pe Isus în mâinile lor, s-ar fi ridicat un tumult, și el se temea să se confrunte cu aceasta. Când a auzit că Hristos era din Galileea, a decis să Îl trimită la Irod, guvernatorul acelei provincii, care era atunci în Ierusalim. Prin acest curs, Pilat se gândea să paseze responsabilitatea procesului de la sine la Irod. Considera că aceasta era și o ocazie bună de

a vindeca o veche ceartă între el și Irod. Și s-a dovedit așa. Cei doi magistrați au devenit prieteni în urma procesului Salvatorului.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 727, 728 (cap. 77, În sala de judecată a lui Pilat).

2. ÎNTÂLNIREA CU IROD

LUNI, 20 OCTOMBRIE

a. Ce sentimente avea Irod despre întâlnirea cu Isus, și care au fost gândurile sale când L-a văzut? Luca 23:8.

Luca 23:8: „Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune.”

„Acest Irod era cel ale cărui mâini erau pătate de sângele lui Ioan Botezătorul. Când a auzit pentru prima dată despre Isus, Irod a fost lovit de groază, și a spus: ‘Este Ioan, pe care l-am decapitat; a înviat din morți’, și de aceea se fac mari minuni prin el.’ (Marcu 6:16; Matei 14:2). Cu toate acestea, Irod dorea să îl vadă pe Isus. Acum era o ocazie de a salva viața acestui profet, și regele spera să își alunge pentru totdeauna din minte amintirea celui cap însângerat care i-a fost adus pe o tavă. El dorea, de asemenea, să îi fie satisfăcută curiozitatea, și se gândea că dacă l s-ar da lui Hristos perspectiva eliberării, ar face orice l s-ar cere.

O mare mulțime de preoți și bătrâni îl însoțiseră pe Hristos la Irod. Și când Mântuitorul a fost adus înăuntru, acești demnitari, vorbind toți cu entuziasm, și-au adus cu grabă acuzațiile contra Lui. Însă Irod a acordat doar puțină atenție acuzațiilor lor. El a cerut liniște, dorind o oportunitate de a-L interoga pe Hristos. El a cerut să fie desfăcute cătușele lui Hristos, în același timp acuzându-i pe vrăjmașii Săi că îl tratează aspru. Privind cu compasiune la fața senină a Răscumpărătorului lumii, el a citit în ea doar înțelepciune și puritate. El, la fel ca Pilat, era convins că Hristos fusese acuzat din răutate și invidie.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 728, 729 (cap. 77).

b. Cum a început interviul lui Irod cu Isus? Luca 23:9 (p.p.), 10.

Luca 23:9 (p.p.), 10: „l-a pus multe întrebări... Preoții cei mai de seamă și cărturarii stăteau acolo și-L pârau cu înfierbântare.”

„Irod l-a interogat pe Hristos cu multe cuvinte, însă tot timpul, Salvatorul a menținut o tăcere profundă. La porunca regelui, au fost chemați oameni slabi și infirmi, și lui Isus l s-a poruncit să își dovedească susținerile prin îndeplinirea unei minuni. Oamenii spun că Tu poți să îi vindeci pe cei bolnavi, a zis Irod. Sunt nerăbdător să văd că faima Ta larg răspândită nu a fost falsă. Isus nu a răspuns, și Irod a continuat să îl îndemne: Dacă poți îndeplini miracole pentru alții, îndeplinește-le acum pentru propriul Tău bine, și îți va folosi pentru un scop bun. Din nou, el a poruncit: Arată-ne un semn că ai puterea care Ți-a fost atribuită în zvonuri.” – *Ibid.*, p. 729.

a. Descrieți atitudinea lui Hristos în fața interogatorilor Săi — și motivul din spatele acesteia. Luca 23:9 (u.p.); 1 Petru 2:22-24.

Luca 23:9 (u.p.): „...dar Isus nu i-a răspuns nimic.”

1 Petru 2:22-24: „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.” Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilile Lui ați fost vindecați.”

„Hristos era ca unul care nu vedea și nu auzea. Fiul lui Dumnezeu luase asupra Sa natura umană. El trebuia să acționeze cum ar fi acționat un om în circumstanțe similare. De aceea, el nu îndeplinea nicio minune pentru a Se scuti de durerea și umilința pe care omul trebuie să le îndure când este într-o situație similară...”

Conștiința lui Irod era acum mult mai puțin sensibilă decât când tremura de groază la cererea Irodiadei privitoare la capul lui Ioan Botezătorul... Și acum îl amenința pe Isus, declarând că avea puterea să îl elibereze sau să îl condamne. Dar niciun semn din partea lui Isus nu a dat dovadă că El ar fi auzit vreun cuvânt.

Irod era iritat de această liniște. Părea să indice indiferență completă față de autoritatea sa. Pentru regele orgolios și pompos, musturarea directă ar fi fost mai puțin ofensatoare decât a fi astfel ignorat. Din nou, el l-a amenințat furios pe Isus, care a rămas în continuare nemișcat și tăcut.

Misiunea lui Hristos în această lume nu a fost de a satisface curiozitatea inutilă. El a venit pentru a-i vindeca pe cei cu inima zdrobită. Dacă ar fi putut să spună vreun cuvânt pentru a vindeca rănilile sufletelor bolnave de păcat, El nu ar fi tăcut. Însă El nu avea cuvinte pentru cei care doar ar fi călcat adevărul sub picioarele lor nesfinte.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 729,730 (cap. 77, În sala de judecată a lui Pilat).

b. Ce putem învăța din exemplul lui Hristos în această situație? Proverbe 26:4.

Proverbe 26:4: „Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni și tu cu el.”

„Hristos ar fi putut să îi spună lui Irod cuvinte care ar fi străpuns urechile regelui împietrit. El ar fi putut să îl lovească cu frică și tremur prezentându-i toată nelegiuirea vieții sale și groaza sentinței sale, care se apropia. Însă tăcerea lui Hristos a fost cea mai severă musturare pe care ar fi putut să o dea

El. Irod respinsese adevărul prezentat lui de cel mai mare dintre profeți, și nu avea să mai primească niciun alt mesaj. Maiestatea cerului nu mai avea pentru el niciun cuvânt. Acea ureche care fusese întotdeauna deschisă pentru vaiul uman, nu avea loc pentru poruncile lui Irod. Acei ochi care se plecaseră cu dragoste compătimitoare, iertătoare, asupra păcătosului căit, nu aveau nicio privire de îndreptat spre Irod. Acele buze care rostiseră cele mai impresionante adevăruri, care pe tonuri de implorare gingașă pledaseră pe lângă cei mai păcătoși și mai degradați, erau închise față de regele semeț, care nu simțea nicio nevoie de un Salvator.” – Ibid., p. 730.

4. HRISTOS ESTE TRATAT RĂU DE IROD

MIERCURI, 22 OCT.

a. Cum a reacționat Irod când a realizat că nu putea să Îl intimideze pe Isus? Luca 23:11 (p.p.).

Luca 23:11 (p.p.): „Irod, cu ostașii lui de pază, se purtau cu El cu dispreț; și, după ce și-a bătut joc de El și L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare...”

„Fața lui Irod s-a întunecat de patimă. Întorcându-se spre mulțime, el L-a denunțat cu mânie pe Isus ca impostor. Apoi l-a spus lui Hristos: Dacă nu prezinți nicio dovadă pentru ceea ce susții, Te voi da soldaților și poporului. Poate că ei vor avea succes în a Te face să vorbești. Dacă ești un impostor, moartea din mâinile lor este doar ceea ce meriți; dacă ești Fiul lui Dumnezeu, salvează-Te îndeplinind o minune.

Imediat ce au fost rostite aceste cuvinte, s-a pornit un asalt asupra lui Isus. Ca fiarele sălbatice, gloata s-a năpustit asupra prăzii ei. Isus a fost tras încoace și încolo, Irod alăturându-se gloatei în încercarea de a-L umili pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă soldații romani nu ar fi intervenit și nu ar fi împins înapoi mulțimea înnebunită, Salvatorul ar fi fost sfâșiat în bucăți.

‘Irod cu ostașii lui de pază se purtau cu El cu dispreț, și-au bătut joc de El și L-au îmbrăcat cu o haină strălucitoare.’ Soldații romani i s-au alăturat în acest abuz. Tot ce puteau instiga acei soldați răi, corupți, ajutați de Irod și de demnitarii iudei, a fost pus asupra Salvatorului. Totuși, răbdarea Sa divină nu a dat greș.” – Ibid, p. 730, 731.

b. De ce L-a trimis Irod pe Isus înapoi la Pilat? Luca 23:11 (u.p.).

Luca 23:11 (p.p.): „... L-a trimis înapoi la Pilat.”

„Persecutorii lui Hristos încercaseră să măsoare caracterul Lui după al lor. Ei Îl reprezentaseră ca fiind la fel de josnic ca ei înșiși. Însă în spatele a toată aparența actuală, s-a strecurat o altă scenă—o scenă pe care ei o vor vedea într-o zi în toată slava ei. Erau câțiva care au tremurat în prezența lui Hristos. În timp ce gloata obraznică se pleca în batjocură în fața Sa, unii

care au venit în față cu scopul acela s-au întors înapoi, temători și tăcuți. Irod era condamnat. Ultimele raze de lumină îndurătoare străluceau asupra inimii sale împietrite în păcat. El simțea că acesta nu era un om obișnuit; pentru că divinitatea răzbătuse prin natura umană. Chiar în timp ce Hristos era înconjurat de batjocoritori, adulter și criminali, Irod simțea că privea un Dumnezeu pe tronul Său.

Chiar împietrit cum era, Irod nu a îndrăznit să ratifice condamnarea lui Hristos. El dorea să se elibereze de teribila responsabilitate și L-a trimis pe Isus înapoi în sala de judecată romană.” – Ibid., p. 731.

5. CA UN MIEL DUS LA MĂCELĂRIE

JOI 23 OCTOMBRIE

a. Care este starea în care se află un om despărțit de Dumnezeu? Isaia 1:6 (p.p.).

Isaia 1:6 (p.p.): „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie...”

„Păcatul devenise o știință și viciul era consacrat ca parte a religiei. Rebeliunea își întinsese rădăcinile adânc în inimă și ostilitatea omului era foarte violentă contra cerului. S-a demonstrat în fața universului că, despărțită de Dumnezeu, omenirea nu putea fi ridicată.” – Hristos, Lumina lumii, p. 37 (cap. 3, Împlinirea vremii).

b. Cum a deschis Dumnezeu ușa pentru restaurarea noastră? Isaia 53:5, 6, 11.

Isaia 53:5, 6, 11: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilile Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor... ¹¹Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.”

„Maiestatea cerului nu Și-a făcut Sieși pe plac. Orice a făcut, a fost cu referire la mântuirea omului. Egoismul în toate formele Sale era muștrat în prezența Sa. El Și-a asumat natura noastră ca să poată suferi în locul nostru, aducând sufletul Său ca jertfă pentru păcat. El a fost lovit de Dumnezeu și zdrobit pentru a-l salva pe om de lovitură pe care o merita din cauza încălcării legii lui Dumnezeu. Prin lumina care strălucea de la cruce, Hristos a intenționat să atragă la Sine toți oamenii. Inima Sa umană tânjea după omenire. Brațele Sale erau deschise pentru a-i primi, și El i-a invitat pe toți să vină la El. Viața Sa pe pământ a fost un continuu act de tăgăduire de sine și umilință.” – Mărturii pentru comunitate, vol. 4, p. 418 (cap. 38, Colegiul nostru).

„Hristos a fost tratat cum merităm noi, ca noi să putem fi tratați așa cum merită El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care nu a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Sa, la care noi nu am contribuit cu nimic. El a suferit moartea, care era a noastră, ca noi să putem primi viața, care era a Sa.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 25 (cap. 1, *Dumnezeu cu noi*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

VINERI, 24 OCT.

1. Ce pot învăța eu din decizia lui Hristos de a rămâne tăcut în fața lui Irod?
2. Asemenea lui Irod, în ce circumstanțe s-ar putea să fiu în pericolul de a fi nerăbdător?
3. Cum este afectată atitudinea mea de contemplarea suferințelor lui Hristos?
4. Descrieți suferința lui Isus din palatul lui Irod.
5. Rezumați capitolul 53 din Isaia.

Literatură pentru țările sărace

Există o zicală faimoasă, care spune: „Un strop de cerneală poate pune pe gânduri milioane.” Materialul tipărit tinde să aibă o mai mare greutate decât simplele cuvinte rostite, în principal datorită permanenței sale. În cazul materialului scris, putem să ne luăm timp să citim în ritmul nostru, precum și să revenim și să analizăm mai profund informația pe care căutăm să o învățăm. Aceasta ne ajută, atunci când încercăm să absorbim subiecte spirituale profunde.

Acest lucru a fost un fapt de-a lungul istoriei: „Pana lui Luther era o putere, și scrierile sale, răspândite departe, au mișcat lumea. Aceleași mijloace ne sunt la dispoziție, cu facilități înmulțite însutit. Bibliile, publicațiile în multe limbi, care prezintă adevărul pentru acest timp, sunt la îndemâna noastră și pot fi duse cu rapiditate în întreaga lume.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 403 (cap. 50, *Cuvântul lui Dumnezeu să fie suprem*).

„Într-o mare măsură prin casele noastre de publicații trebuie să se îndeplinească lucrarea celui alt înger care coboară din cer cu putere mare și luminează pământul de slava sa.” — *Ibid*, vol. 7, p. 40 (cap. 8, *Martori pentru adevăr*).

În 1849, James White a realizat o mică publicație, intitulată *The Present Truth* (Adevărul prezent). „Micul teanc de hârtii a fost pus pe dușumea. Apoi, frații și surorile s-au strâns în jurul lor și cu lacrimi în ochi l-au implorat pe Dumnezeu să binecuvânteze mica publicație care urma să fie expediată. Apoi, hârtiile au fost pliate, ambalate și scrise adresele, după care James White le-a dus opt mile la oficiul poștal din Middletown.” — *Early Writings*, (XXV).

Această acțiune a fost un răspuns față de solia: „Trebuie să începi să tipărești un mic ziar și să îl expediezi oamenilor. Să fie mic la început; dar pe măsură ce oamenii îl citesc, ei îți vor trimite mijloace cu care să tipărești, și va fi un succes chiar de la început.” — *Ibid.*, (XXIV).

Ce se întâmplă atunci când cresc cheltuielile de expediție și restricțiile vamale reclamă forme de distribuire chiar mai scumpe? Prețul abonamentelor noastre nu acoperă aceste noi cheltuieli. De aceea, trebuie să depindem de generozitatea amabilă a credincioșilor pentru a împlini profeția adresată celui editor timpuriu: „Pe măsură ce oamenii o vor citi, ei îți vor trimite mijloace.”

Ne rugăm ca acest Dar al Sabatului Întâi să vă atingă inimile pentru a dăruii în plus pentru sufletele din întreaga lume care au nevoie să citească adevărul prezent. Vă mulțumim!

Frații voștri din Departamentul de Publicații

Isus biciuit și condamnat

VERSET DE MEMORAT: „Pilat le-a răspuns: „Voiți să vă slobod pe Împăratul iudeilor?” Căci pricepuse că preoții cei mai de seamă din pizmă îl dăduseră în mâna lui” (Marcu 15:9, 10).

Studiu recomandat: *Mărturii pentru predicatori*, p. 407-411 (cap. 57, *Mesagerii lui Dumnezeu*, subcap. *Controversa se amplifică – Lucrearea vehementă a lui Satan*).

„Înjosirea [lui Hristos] a fost garanția înălțării Sale. Picurii de sânge de agonie, care au curs de pe tâmplele Sale în jos pe fața și barba Sa erau garanția ungerii Sale cu `uleiul de bucurie` (Evrei 1:9) ca mare preot al nostru.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 734 (cap.77, *În sala de judecată a lui Pilat*).

1. SLĂBICIUNEA LUI PILAT

DUMINICĂ, 26 OCTOMBRIE

a. Când Isus a fost adus înapoi în curtea lui Pilat, ce argument a prezentat guvernatorul în favoarea Sa? Luca 23:13-15.

Luca 23:13-15: „Pilat a strâns pe preoții cei mai de seamă, pe fruntași și pe norod și le-a zis: „Mi-ați adus înaintea pe Omul acesta ca pe unul care ațâță norodul la răscoală. Și iată că, după ce L-am cercetat cu de-amănuntul înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de niciunul din lucrurile de care-L pârați. Nici Irod nu l-a găsit nicio vină, căci ni l-a trimis înapoi; și iată că Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte.”

b. Cum a fost ruinat Pilat de propria sa inconsecvență? Luca 23:16; Ioan 19:1.

Luca 23:16: „Eu deci, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul.”

Ioan 19:1: „Atunci Pilat a luat pe Isus și a pus să-L bată.”

„[Pilat] declarase că Isus era inocent, totuși el a fost dispus ca El să fie biciuit pentru a-i liniști pe acuzatorii Săi. El sacrifică dreptatea și principiul pentru a face compromis cu gloata. Aceasta l-a pus pe un teren dezavantajos. Gloata a profitat de indecizia sa și cerea cu atât mai mult viața prizonierului. Dacă la început Pilat ar fi stat ferm, refuzând să condamne un om pe care îl găsisese nevinovat, el ar fi rupt lanțul fatal care urma să îl lege în remușcare

și vină pentru toată viața sa. Dacă și-ar fi implementat convingerile despre dreptate, iudeii nu s-ar fi încumetat să îi dicteze. Hristos ar fi fost dat la moarte, dar vina nu ar fi fost asupra lui Pilat. Însă Pilat s-a scuzat de la a judeca cu dreptate și echitate, și acum se găsea aproape neajutorat în mâinile preoților și conducătorilor. Oscilarea și indecizia sa s-au dovedit ruina sa.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 731, 732 (cap. 77, În sala de judecată a lui Pilat).

2. LUCRAREA LUI DUMNEZEU ÎN FAVOAREA LUI PILAT 27 OCT.

a. Ce oportunitate suplimentară i-a dat Dumnezeu lui Pilat? Matei 27:19.

Matei 27:19: „Pe când stătea Pilat pe scaun la judecată, nevasta sa a trimis să-i spună: „Să n-ai nimic a face cu Neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui.”

„Ca răspuns la rugăciunea lui Hristos, soția lui Pilat a fost vizitată de un înger din cer, și într-un vis ea l-a privit pe Mântuitorul și a conversat cu El. Soția lui Pilat nu era evreică, dar în timp ce privea la Hristos în visul ei, ea nu a avut nicio îndoială cu privire la caracterul sau misiunea Sa. Ea știa că El era Prințul lui Dumnezeu. Ea îl vedea în procesul din sala de judecată. Ea vedea mâinile legate strâns, ca mâinile unui deținut. Ea l-a văzut pe Irod și pe soldații lui îndeplinindu-și lucrarea îngrozitoare. Ea i-a auzit pe preoți și conducători, umpluți de invidie și răutate, acuzând ca ieșiți din minți. Ea a auzit cuvintele: ‘Noi avem o lege, și după legea noastră El trebuie să moară.’ Ea l-a văzut pe Pilat dându-L pe Isus să fie biciuit, după ce declarase ‘Nu găsesc nicio vină în El.’ A auzit condamnarea pronunțată de Pilat și l-a văzut pe Hristos predat ucigașilor Săi. A văzut crucea înălțată pe Calvar. A văzut pământul învăluit în întuneric și a auzit strigătul tainic ‘S-a sfârșit.’ Încă o altă scenă a trecut prin fața ei. L-a văzut pe Hristos așezat pe marele nor alb, în timp ce pământul se învârtea în spațiu și ucigașii Săi fugeau din prezența slavei Sale. Cu un strigăt de groază, ea s-a trezit și i-a scris imediat lui Pilat cuvinte de avertizare.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 732 (cap. 77, În sala de judecată a lui Pilat).

b. Pentru a încerca să îl elibereze pe Isus, ce idee a oferit Pilat mulțimii? Marcu 15:6-10.

Marcu 15:6-10: „La fiecare praznic al Paștelui, Pilat le slobozea un întemnițat pe care-l cereau ei. În temniță era unul numit Baraba, închis împreună cu tovarășii lui din pricina unui omor pe care-l săvârșiseră într-o răscoală. Norodul s-a suit și a început să ceară lui Pilat să le dea ce avea obicei să le dea întotdeauna. Pilat le-a răspuns: „Voiți să vă slobod pe Împăratul iudeilor?” Căci pricepu-se că preoții cei mai de seamă din pizmă îl dăduseră în mâna lui.”

„Era un obicei de a elibera câte un prizonier pe care îl alegea poporul. Acest obicei era o invenție păgână; nu era nicio umbră de dreptate în el, însă era foarte prețuit de evrei. Autoritățile romane din acel timp aveau un prizonier numit Baraba, care se afla sub sentința de moarte. Acest om pretinsese că era Mesia. El pretindea autoritatea de a întemeia o ordine diferită de lucruri, pentru a pune lumea la punct. Sub amăgire satanică, el pretindea că orice putea obține prin furt și jaf îi aparținea. El îndeplinesc lucruri uimitoare prin mijloace satanice, câștigase adepți între oameni, și stârnise răsculare contra guvernului roman. Sub mantaua entuziasmului religios, el era un ticălos împietrit și disperat, înclinat spre rebeliune și cruzime. Oferindu-le oamenilor alegerea între acest om și Mântuitorul nevinovat, Pilat se gândea să trezească în ei un sentiment de dreptate. El spera să le câștige simpatia pentru Isus împotriva preoților și a conducătorilor.” — Ibid. p. 733.

3. HRISTOS SAU BARABA?

MARȚI, 28 OCTOMBRIE

a. Ce au făcut preoții pentru a-și asigura condamnarea lui Hristos — și ce însemna aceasta pentru ei? Matei 27:20.

Matei 27:20: „Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat noroadele să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare.”

b. Spre uimirea lui Pilat, ce decizii finale a luat mulțimea? Matei 27:21-23; Ioan 18:39, 40.

Matei 27:21-23: „Dregătorul a luat cuvântul și le-a zis: „Pe care din amândoi voiți să vi-l slobod?” „Pe Baraba”, au răspuns ei. Pilat le-a zis: „Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Hristos?” „Să fie răstignit!”, i-au răspuns cu toții. Dregătorul a zis: „Dar ce rău a făcut?” Ei au început să strige și mai tare: „Să fie răstignit!”

Ioan 18:39, 40: „Dar, fiindcă voi aveți obicei să vă slobod pe cineva de Paști, vreți să vă slobod pe „Împăratul iudeilor?” Atunci toți au strigat din nou: „Nu pe El, ci pe Baraba!” Și Baraba era un tâlhar.”

„Ce să fac cu Isus care se numește Hristos?” a întrebat Pilat. Din nou, mulțimea a urlat ca niște demoni. Demonii înșiși, în formă umană, erau în mulțime, și ce se putea aștepta în afară de răspunsul: „Să fie răstignit?” — *Hristos, Lumina lumii*, p.733 (cap. 77, În curtea de judecată a lui Pilat).

„Liderii iudei au ales. Decizia lor a fost înregistrată în cartea pe care Ioan a văzut-o în mâna Celui care ședea pe tron, cartea pe care niciun om nu putea să o deschidă. În tot spiritul ei răzbunător, această decizie va apărea în fața lor în ziua când această carte este desigilată de Leul din seminția lui Iuda. Poporul iudeu nutrea ideea că ei erau favorizați de cer, și că ei aveau să fie întotdeauna înălțați ca biserică a lui Dumnezeu. Ei erau copiii lui Avraam, de-

clarau ei, și temelia prosperității lor li se părea atât de solidă încât considerau că nici pământul nici cerul nu i-ar fi putut deposeda de drepturile lor. Însă prin viețile lor de necredință, se pregăteau pentru condamnarea din partea cerului și pentru separarea lor de Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului*, p. 294 (cap. 23, *Via Domnului*, subcap. *Poporul iudeu*).

c. Cum se repetă scena aceasta astăzi, și care este rolul nostru în ea? Iosua 24:15.

Iosua 24:15: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.”

„[Satan] este plin de mânie pentru că nu poate lega poporul lui Dumnezeu în snopi împreună cu lumea, ca să îi ofere lui loialitate completă. Regi și conducători și guvernatori și-au pus asupra-și semnul lui antihrist, și sunt reprezentați ca balaurul care merge să facă război cu sfinții—cu cei care țin poruncile lui Dumnezeu și care au credința lui Isus. În vrăjmășia lor contra poporului lui Dumnezeu, ei se dovedesc vinovați de asemenea de a fi ales pe Baraba în locul lui Hristos.” – *Mărturii pentru predicatori*, p. 39 (cap. 4, *Biserica rămășiței nu e Babilon*, subcap. *Lumea chemată să dea socoteală*).

4. URÂT DE OAMENI ȘI DEMONI

MIERCURI, 29 OCTOMBRIE

a. Cum au contribuit soldații romani la torturarea Salvatorului și cum a răspuns El? Ioan 19:2, 3; Marcu 15:16-19.

Ioan 19:2, 3: „Ostașii au împletit o cunună de spini, l-au pus-o pe cap și l-au îmbrăcat cu o haină de purpură. Apoi, s-au apropiat de El și ziceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” Și-l dădea palme.”

Marcu 15:16-19: „Ostașii au adus pe Isus în curte, adică în palat, și au adunat toată ceata ostașilor. L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, au împletit o cunună de spini și l-au pus-o pe cap. Apoi au început să-l ureze și să zică: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” Și-l loveau în cap cu o trestie, îl scuipau, îngenuncheau și l se închinau.”

„Minunează-te, o, cerule! Și fii uimit, o, pământule! Privește-l pe opresor și pe cel asuprit. O gloată înnebunită înconjoară pe Salvatorul lumii. Batjocura și disprețul sunt amestecate cu înjurături aspre de blasfemie. Nașterea Sa în condiții precare și viața sa umilă sunt comentate de mulțimea lipsită de simțire. Pretenția Sa că era Fiul lui Dumnezeu este ridiculizată și gluma vulgară și rânjelul insultător trec din gură în gură.

Satan conducea mulțimea cea crudă în abuzul ei contra Salvatorului. Era scopul său acela de a-L provoca să riposteze, dacă era posibil, sau să îl facă să îndeplinească o minune pentru a Se elibera și a împiedica astfel planul de mântuire. O pată asupra vieții Sale umane, o greșeală a umanității Sale de a răbda testul teribil, și Mielul lui Dumnezeu ar fi fost o jertfă imperfectă, și răscumpărarea omului ar fi fost un eșec. Însă Cel care printr-o poruncă ar fi putut aduce în ajutorul Său oastea cerească—Cel care printr-o străfulgerare a maiestății Sale divine ar fi putut să alunge îngrozită din fața Sa cea gloată—S-a supus cu un calm desăvârșit celor mai josnice insulte și furiei.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 734 (cap. 77, În curtea de judecată a lui Pilat).

b. După ce L-a rănit pe Hristos în fața poporului, ce anunț a făcut Pilat? Ioan 19:4, 5.

Ioan 19:4, 5: „Pilat a ieșit iarăși afară și a zis iudeilor: „Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nicio vină în El.” Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură. „Iată Omul!”, le-a zis Pilat.”

„Acolo stătea Fiul lui Dumnezeu, purtând roba disprețului și cununa de spini. Dezbrăcat până la brâu, spatele Său avea dungi lungi și crude, din care curgea nestingerit sângele. Fața Sa era pătată de sânge și purta semnele epuizării și durerii; însă niciodată nu păruse ea mai frumoasă decât acum. Chipul Salvatorului nu era schimbat în fața vrăjmașilor Săi. Fiecare trăsătură exprima gingășie și resemnare și cea mai gingașă milă pentru cruzii Săi vrăjmași. În comportamentul Său nu era nicio slăbiciune lașă, ci puterea și demnitatea îndelungii-răbdări. În contrast izbitor cu El era prizonierul de lângă El. Fiecare trăsătură a înfățișării lui Baraba îl denunța ca pe un ticălos ce era. Contrastul era grăitor pentru orice privitor. Unii dintre spectatori plângeau. Privind asupra lui Isus, inimile lor erau pline de simpatie. Chiar și preoții și conducătorii erau convinși că El era tot ceea ce pretindea a fi.” — *Ibid.* p. 735.

5. FIUL LUI DUMNEZEU

JOI, 30 OCTOMBRIE

a. Ce propunere nepotrivită a făcut Pilat iudeilor — și ce declarație l-a umplut de teamă? Ioan 19:6-8.

Ioan 19:6-8: „Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și aprozii, au început să strige: „Răstignește-L! Răstignește-L!” „Luați-L voi și răstigniți-L”, le-a zis Pilat, „căci eu nu găsesc nicio vină în El.” Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.” Când a auzit Pilat aceste cuvinte, i-a fost și mai mare frică.”

„Pilat era speriat. El nu avea nicio idee corectă despre Hristos și misiunea Sa; însă avea o credință nedeslușită în Dumnezeu și în ființe superioare umanității. Un gând care mai înainte îi trecuse o dată prin minte prindea

contur mai definit acum. El se întreba dacă nu cumva în fața lui stătea acum o ființă divină, îmbrăcată în mantaua purpurie a batjocurii, și încununată cu spini.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 736 (cap. 77, În sala de judecată a lui Pilat).

b. Ce conversație a avut loc între Isus și Pilat? Ioan 19:9-11.

Ioan 19:9-11: „A intrat iarăși în odaia de judecată și a zis lui Isus: „De unde ești Tu?” Dar Isus nu i-a dat niciun răspuns. Pilat l-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să-Ți dau drumul?” „N-ai avea nicio putere asupra Mea”, i-a răspuns Isus, „dacă nu Ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale are un mai mare păcat.”

c. Ce argument neonest al evreilor l-a condus pe Pilat să cedeze în mod laș în fața cererii lor? Ioan 19:12-16. Cine merita cea mai mare vină pentru crimă?

Ioan 19:12-16: „De atunci Pilat căuta să-l dea drumul. Dar iudeii strigau: „Dacă dai drumul Omului acestuia, nu ești prieten cu cezarul. Oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului.” Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară; și a șezut pe scaunul de judecător, în locul numit „Pardosit cu pietre”, iar evreiește: „Gabata.” Era ziua Pregătirii Paștilor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis iudeilor: „Iată Împăratul vostru!” Dar ei au strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” „Să răstignesc pe „Împăratul vostru”?”, le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: „Noi n-avem alt împărat decât pe cezarul!” Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească.”

„Pilat a cedat în fața cerințelor gloatei. Mai degrabă decât să își riște poziția, el L-a dat pe Isus să fie crucificat. Însă, în ciuda precauțiilor, chiar lucrul de care se temea, l-a ajuns. A fost dezbrăcat de onoruri, a fost coborât din funcția sa înaltă și, chinuit de remușcări și mândrie rănită, nu la mult timp după răstignire și-a pus capăt vieții. La fel vor primi doar durere și ruină toți cei care fac compromis cu păcatul.” – *Ibid.*, p. 738 (cap. 77, În curtea de judecată a lui Pilat).

„Cea mai mare vină și cea mai grea responsabilitate aparține celor care stăteau în pozițiile cele mai înalte în națiune, depozitarii celor sacre încredințate lor, pe care le trădau în mod josnic.” – *Ibid.*, p. 737.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

VINERI, 31 OCT.

- 1. Ce caracteristici ale lui Pilat sunt eu în pericol de a imita?**
- 2. Cât de des am ignorat, asemenea lui Pilat, un avertisment demn de încredere?**
- 3. Cum aș acționa dacă m-aș afla sub același tip de presiune cu care s-a confruntat Pilat?**
- 4. La ce resursă a apelat Pilat în încercarea de a-L absolvi pe Isus?**
- 5. Cine poartă vina pentru moartea Fiului lui Dumnezeu—și de ce?**

Calvarul

VERSET DE MEMORAT: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” (Galateni 3:13).

Studiu recomandat: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 200-215 (cap. 29, *Suferințele lui Hristos*).

„Adam și Eva au fost alungați din Eden. Hristos, înlocuitorul nostru, avea să sufere în afara Ierusalimului. El a murit în afara porții, unde erau executați tâlharii și criminalii.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 741 (cap. 78, *Calvarul*).

1. PARTEA SOLDAȚILOR

DUMINICĂ, 2 NOIEMBRIE

a. După ce Pilat L-a dat pe Isus soldaților Romani, ce au făcut aceștia? Matei 27:27-30.

Matei 27:27-30: „Ostașii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care l-au pus-o pe cap, și l-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” Și scuipau asupra Lui și luau trestia și-L băteau în cap.”

b. Unde L-au dus soldații pe Isus după ce L-au înjosit? Matei 27:31; Ioan 19:17. Cine altcineva i-a urmat?

Matei 27:31: „După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să-L răstignească.”

Ioan 19:17: „Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul zis al „Căpățânii”, care în evreiește se cheamă „Golgota”.

„Hristos, prețiosul Fiu al lui Dumnezeu, a fost condus și crucea a fost pusă pe umerii Săi. La fiecare pas cădea sânge care curgea din rănilor Sale. Împins de o mulțime imensă de vrăjmași înverșunați și spectatori lipsiți de sentimente, El este condus spre răstignire...

Ucenicii Săi întristați îl urmau de la distanță, în urma gloatei criminale.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 208 (cap. 29, *Suferințele lui Hristos*).

„Vestea despre condamnarea Sa se răspândise în întregul Ierusalim și oameni de toate clasele și toate rangurile se îngrămădeau spre locul ră-

tignirii. Preoții și conducătorii se legaseră cu o promisiune de a nu îi vătăma pe ucenicii lui Hristos, dacă El Însuși urma să le fie predat, și ucenicii și credincioșii din oraș și din regiunea înconjurătoare s-au alăturat mulțimii care îl urma pe Salvatorul.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 741 (cap. 78, *Calvarul*).

2. PE DRUMUL SPRE CALVAR

LUNI, 3 NOIEMBRIE

a. Explicați condiția fizică a lui Hristos atunci când crucea a fost pusă asupra Lui — și măsurile luate pentru ca să poată înainta. Matei 27:32.

Matei 27:32: „Pe când ieșeau afară din cetate, au întâlnit pe un om din Cirene, numit Simon, și l-au silit să ducă crucea lui Isus.”

„De la Cina de Paște cu ucenicii Săi, [Isus] nu mâncase și nu băuse. El agonizase în grădina Ghetsimani în conflict cu agenții satanici. El suferise chinul trădării și îi văzuse pe ucenicii Săi părăsindu-L și fugind. El fusese dus la Ana, apoi la Caiafa, și apoi la Pilat. De la Pilat fusese trimis la Irod, apoi din nou la Pilat. Din insultă într-o nouă insultă, din batjocură în batjocură, de două ori torturat cu biciul—toată noaptea avuseseră loc scenă după scenă de un caracter care să încerce sufletul omului la maxim. Hristos nu dăduse greș. El nu rostise niciun cuvânt în afară de cele care aveau ca scop să îl slăvească pe Dumnezeu. Prin toată această farsă dizgrațioasă a procesului, El Se purtase cu fermitate și demnitate. Însă când după a doua biciuire a fost pusă asupra Sa crucea, natura umană nu a mai putut suporta. El a căzut, leșinând sub povară...”

În acel moment, un străin, Simon din Cirene, venind de la țară, întâlnește gloata... El se oprește cu uimire în fața scenei; și în timp ce el își exprimă compasiunea, ei îl apucă și pun crucea pe umerii săi.

Simon auzise de Isus. Fiii săi credeau în Salvatorul, însă el personal nu era un ucenic. Purtarea crucii spre Calvar a fost o binecuvântare pentru Simon, și după aceea, el a fost permanent recunoscător pentru acest act al Providenței. Acesta l-a condus să ia asupra sa crucea lui Hristos din proprie alegere și să stea pentru totdeauna cu bucurie sub povara ei.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 742 (cap. 78, *Calvarul*).

b. Auzind cuvinte de simpatie, ce a profetis Isus? Luca 23:27-31.

Luca 23:27-31: „În urma lui Isus mergea o mare mulțime de norod și femei care se boceau, își băteau pieptul și se tânguiau după El. Isus S-a întors spre ele și a zis: „Fice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă pe voi însevă și pe copiii voștri. Căci iată vor veni zile, când se va zice: „Ferice de cele sterpe, ferice de pântecele care n-au născut și de țâțele care n-au alăptat!” Atunci vor începe să zică munților: „Cădeți peste noi!”, și dealurilor: „Acoperiți-ne!” Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?”

„Hristos privea în viitor spre timpul distrugerii Ierusalimului. În acea scenă teribilă, mulți dintre cei care acum plângeau pentru El aveau să piară împreună cu copiii lor.

[Isus] a văzut un simbol al distrugerii finale care urma să vină asupra lumii. El a spus: ‘Atunci vor începe să spună munților: ‘Cădeți peste noi’; și dealurilor: ‘Acoperiți-ne’. Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?’ Prin copacul verde, Isus Se prezenta pe Sine, Răscumpărătorul nevinovat. Dumnezeu a permis ca mânia Sa contra fărădelegii să cadă asupra iubitului Său Fiul. Isus avea să fie crucificat pentru păcatele oamenilor. Ce suferință urma, atunci, să suporte păcătosul care continua în păcat?’ – Ibid. p. 743.

3. CRUCIFICAREA

MARȚI, 4 NOIEMBRIE

a. Descrieți scena Calvarului și efectele sale sfâșietoare de inimă, în mod special asupra Mariei. Matei 27:33, 34; Ioan 19:18, 25.

Matei 27:33, 34: „Când au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă: „Locul căpățâniei”, l-au dat să bea vin amestecat cu fiere; dar, când l-a gustat, n-a vrut să bea.”

Ioan 19:18, 25: „Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul de o parte, și altul de alta, iar Isus la mijloc...²⁵Lângă crucea lui Isus, stătea mama Lui și sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, și Maria Magdalena.”

„Ajungând la locul execuției, prizonierii au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi tâlhari se luptau în mâinile celor care i-au pus pe cruce; însă Isus nu a opus nicio rezistență. Mama lui Isus, susținută de Ioan, ucenicul iubit, urmasa pașilor Fiului său spre Calvar. Ea îl văzuse leșinând sub povara crucii și tânjise să pună o mână susținătoare sub capul Său rănit și să spele acea tâmplă care cândva se odihniase la sânul ei. Însă nu i s-a permis acest privilegiu trist. Alături de ucenici, ea încă nutrea speranța că Isus își va manifesta puterea, și Se va elibera de vrăjmașii Săi. Din nou, inima ei slăbea când își amintea cuvintele prin care El profețise tocmai evenimentele care aveau loc atunci. Când tâlharii au fost legați de cruce, ea privi cu suspans agonizator. Urma Cel care dăduse viață celor morți să îngăduie ca El însuși să fie crucificat? Trebuia ea să renunțe la credința ei că Isus era Mesia? Trebuia ea să fie martoră a rușinii și suferinței Sale, fără a avea privilegiul de a-l sluji în suferința Sa? Ea vedea mâinile Sale întinse pe cruce; ciocanul și cuiele au fost aduse, și când piroanele au fost înfipite în carnea fragedă, ucenicii profund afectați au dus la o parte de la cruda scenă trupul leșinat al mamei lui Isus.” – Hristos, Lumina lumii, p.744 (cap. 78, Calvarul).

b. Ce acțiune a soldaților a împlinit un alt detaliu profetic privitor la Isus? Compară Psalm 22:16-18 cu Ioan 19:23-24.

Psalm 22:16-18: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aș putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea.”

Ioan 19:23-24: „Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, l-au luat hainele și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. l-au luat și cămașa, care n-avea nicio cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis între ei: „Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie.” Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinească Scriptura care zice: „Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți.” Iată ce au făcut ostașii.”

„Cu secole înainte de răstignire, Salvatorul prezisese tratamentul pe care urma să Îl primească... Profeția privitoare la hainele [lui Hristos] s-a îndeplinit fără vreo intervenție din partea prietenilor sau vrăjmașilor Celui Crucificat. Soldaților care Îl puseseră pe cruce le-a fost dată haina Sa. Hristos auzise cearta bărbaților atunci când își împărțeau între ei hainele. Tunica Sa era țesută dintr-o bucată, fără cusătură, și ei au spus: ‘Să nu o rupem, ci să aruncăm câm sorțul pentru ea, a cui să fie.’ ” — Ibid., p. 746.

4. REGELE IUDEILOR

MIERCURI, 5 NOIEMBRIE

a. Ce inscripție în trei limbi a fost pusă pe cruce din ordinul lui Pilat? Ioan 19:19, 20. Cum au reacționat conducătorii iudei? Ioan 19:21, 22.

Ioan 19:19, 20: „Pilat a scris o însemnare pe care a pus-o deasupra crucii și era scris: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor”. Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate; era scrisă în evreiește, latinește și grecește.”

Ioan 19:21, 22: „Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis lui Pilat: „Nu scrie: „Împăratul iudeilor”. Ci scrie că El a zis: „Eu sunt Împăratul iudeilor.” „Ce am scris, am scris”, a răspuns Pilat.”

„Această inscripție i-a iritat pe iudei. În curtea lui Pilat, ei strigaseră: ‘Răstignește-L!’ , ‘Nu avem alt împărat decât pe Cezarul.’ (Ioan 19:15). Ei declaraseră că oricine ar recunoaște vreun alt rege, era un trădător. Pilat dădea glas sentimentului pe care ei îl exprimaseră. Nu se menționa nicio ofensă, decât că Isus era Regele evreilor. Această inscripție era efectiv o recunoaștere a alianței iudeilor față de puterea romană. Ea declara că oricine ar pretinde

că e Regele lui Israel ar fi judecat de ei ca fiind vrednic de moarte. Preoții își depășiseră măsura. Când ei puneau la cale moartea lui Hristos, Caiafa declarase că este de folos ca un om să moară pentru a salva națiunea. Acum ipocrizia lor era demascată. Pentru a-L distruge pe Hristos, ei fuseseră gata să sacrifice chiar existența lor națională.

Preoții văzuseră ce făcuseră, și i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripția. Ei au spus: 'Nu scrie, Regele iudeilor; ci că a spus, 'Eu sunt Regele iudeilor.' Însă Pilat era mândru pe sine din cauza slăbiciunii sale de mai înainte, și îi disprețuia până în străfund pe preoții și conducătorii invidioși și vicleni. El a răspuns rece: 'Ce am scris, am scris.'

O putere mai înaltă decât Pilat sau iudeii comandase punerea acelei inscripții deasupra capului lui Isus. În providența lui Dumnezeu, aceasta urma să îndemne la gândire și la cercetarea Scripturii. Locul în care Hristos a fost răstignit era aproape de oraș. Mii de oameni din toate țările erau atunci la Ierusalim, și inscripția care Îl declara pe Isus ca Mesia avea să fie observată de ei. Era un adevăr viu, transcris de o mână pe care o cârmuise Dumnezeu." — *Hristos, Lumina lumii*, p. 745, 746 (cap. 78, *Calvarul*).

b. Ce S-a rugat Isus pe cruce — și pe cine includea rugăciunea aceasta? Luca 23:34.

Luca 23:34: „Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți.”

„Rugăciunea lui Hristos pentru vrăjmașii Săi includea întreaga lume. Ea cuprindea pe fiecare păcătos care trăise sau care urma să trăiască, de la începutul lumii până la sfârșitul timpului. Asupra tuturor zace vina răstignirii Fiului lui Dumnezeu. Tuturor, iertarea le este oferită gratuit. 'Oricine vrea' poate să aibă pace cu Dumnezeu și să moștenească viața veșnică.” — *Ibid.*, p.745.

5. „S-A SFÂRȘIT”

JOI, 6 NOIEMBRIE

a. Numiți un aspect al exemplului nobil pe care ni l-a lăsat Isus. Ioan 19:26, 27.

Ioan 19:26, 27: „Când a văzut Isus pe mama Sa, și lângă ea pe ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi, a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.”

„Chiar în ultima Sa agonie, [Isus] Își amintește să Se îngrijească de mama Sa îndurerată, văduvă. Același spirit va fi văzut în fiecare ucenic al Domnului nostru. Cei care Îl urmează pe Hristos vor simți că este o parte din religia Sa de a-i respecta pe părinții lor și a se îngriji de ei.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 752 (cap. 78, *Calvarul*).

b. Pe cine a mântuit Isus în timpul ultimelor momente ale sacrificiului Său? Luca 23:39-43. Care era semnificația strigătului final al lui Isus? Ioan 19:30.

Luca 23:39-43: „Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut niciun rău.” Și a zis lui Isus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!” Isus a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.”

Ioan 19:30: „Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul.”

„Textele antice nu conțineau punctuație. Virgula [din Luca 23:43] poate să fie înaintea sau după astăzi.”—*Bible from the Ancient Eastern Text*, p.1049.

„Când strigătul ‘S-a sfârșit’ a ieșit de pe buzele lui Hristos, preoții oficiau în templu. Era ora jertfei de seară. Mielul care Îl reprezenta pe Hristos fusese adus pentru a fi înjunghiat. Îmbrăcat în haina simbolică și frumoasă, preotul stătea cu cuțitul ridicat, la fel ca Avraam atunci când era pe punctul de a-și înjunghia fiul. Cu interes intens, poporul privea. Însă pământul se scutură și se cutremură; pentru că Domnul Însuși Se apropie. Cu un sunet sfâșietor, perdeaua dinăuntru a templului este sfâșiată de sus până jos de o mână nevăzută, deschizând privirii mulțimii un loc umplut cândva de prezența lui Dumnezeu...

Totul este teroare și confuzie. Preotul este pe punctul de a omorî victima; însă cuțitul cade din mâna sa fără vlagă, și mielul scapă. Tipul a întâlnit antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marea jertfă a fost făcută. Calea spre Sfânta Sfintelor este deschisă. O cale nouă și vie este pregătită pentru toți.”
— *Hristos, Lumina lumii*, p. 756, 757 (cap. 78, *Calvarul*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE VINERI, 7 NOIEMBRIE

1. Cum a fost tratat Isus de soldații romani înainte ca ei să Îl ducă să fie crucificat?
2. Cum a arătat Isus că Se gândea la alții chiar pe drumul Său spre Golgota?
3. Descrieți profețiile care s-au împlinit la răstignirea lui Isus.
4. Cum S-a rugat Isus pentru mine în timp ce era atârnat pe cruce?
5. La ce se referea strigătul „S-a sfârșit”, scos de Isus?

Îngroparea și învierea lui Isus

Verset de memorat: „Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, pentru că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisese niciun vicleșug în gura Lui.” (Isaia 53:9 engl. KJV).

Studiu recomandat: *Solii alese*, vol.1, p. 301-303 (cap. 44, *Salvatorul înviat*).

„Isus nu Și-a dat viața până când nu a împlinit lucrarea pe care a venit să o facă; și El a exclamat cu ultima sa răsuflare: ‘S-a sfârșit!’” — *Istoria mântuirii*, p. 226, 227 (cap. 29, *Răstignirea lui Hristos*, subcap. *S-a sfârșit*).

1. O INSTITUȚIE PERPETUĂ

DUMINICĂ, 9 NOIEMBRIE

a. Ce instituție divină a fost sfințită atât la creațiune cât și la răscumpărarea lumii, și va fi sfințită în întreaga eternitate? Geneza 2:1-3; Luca 23:52-56.

Geneza 2:1-3: „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.”

Luca 23:52-56: „Omul acesta s-a dus la Pilat și a cerut trupul lui Isus. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfășurat într-o pânză de in și L-a pus într-un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni. Era Ziua Pregătirii și începea ziua Sabatului. Femeile care veniseră cu Isus din Galileea au însoțit pe Iosif, au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.”

„La început, Tatăl și Fiul Se odihniseră în Sabat după lucrarea lor de creație. Când cerurile și pământul au fost terminate, și toată oștirea lor (Geneza 2:1), Creatorul și toate ființele cerești s-au bucurat să contemple glorioasa scenă. Stelele dimineții cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie. (Iov 38:7). Acum Isus Se odihnea de lucrarea de răscumpărare; și deși era mâhnire între cei care Îl iubeau pe pământ, totuși, era bucurie în ceruri. În ochii ființelor cerești, promisiunea viitorului era glorioasă. Dumnezeu și îngerii au văzut rezultatul care avea să decurgă din

lucrarea finalizată de Hristos: o creație restaurată, o rasă răscumpărată, care, întrucât a biruit păcatul, nu mai putea să cadă niciodată. Când vor fi așezate din nou toate lucrurile, după cum a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi profeți de când a început lumea (Fapte 3:21), Sabatul de la creațiune, ziua în care Isus S-a odihnit în mormântul lui Iosif, încă va mai fi o zi de odihnă și bucurie. Cerul și pământul se vor uni în laudă, când de la o zi de Sabat la o alta (Isaia 66:23), națiunile celor mântuiți se vor pleca în închinare plină de bucurie lui Dumnezeu și Mielului.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 769, 770 (cap. 80, În mormântul lui Iosif).

2. ODIHNINDU-SE ÎN MORMÂNT

LUNI, 10 NOIEMBRIE

a. Care două persoane influente au preluat responsabilitatea pentru îngroparea Salvatorului? Ioan 19:38-42; Isaia 53:9.

Ioan 19:38-42: „După aceea, Iosif din Arimateea, care era ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat să-i dea voie să ia trupul lui Isus de pe cruce. Pilat i-a dat voie. El a venit deci și a luat trupul lui Isus. Nicodim, care la început se dusese la Isus noaptea, a venit și el și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și de aloe. Au luat deci trupul lui Isus și l-au înfășurat în fâșii de pânză de in, cu miresme, după cum au obicei iudeii să îngroape. În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni. Din pricină că era ziua Pregătirii iudeilor, pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Isus.”

Isaia 53:9: „Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui, la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun vicleșug în gura Lui.”

„În această situație de urgență, Iosif din Arimateea și Nicodim au venit în ajutorul ucenicilor. Acești bărbați erau amândoi membri ai Sinedriului, și se cunoșteau cu Pilat. Ambii erau oameni cu avere și influență. Ei erau hotărâți că trupul lui Isus va avea o înmormântare onorabilă.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 773 (cap. 80, În mormântul lui Iosif).

b. Ce preocupa mintea conducătorilor iudei în acest Sabat, și cum au acționat ei? Matei 27:62-66.

Matei 27:62-66: „A doua zi care vine după Ziua Pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: „Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: ‘După trei zile voi învia.’ Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-l fure trupul și să spună norodului: ‘A înviat din morți!’ Atunci, înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.” Pilat le-a zis: „Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.” Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.”

„[Conducătorii iudei] s-au putut odihni doar puțin în Sabat. Deși nu ar fi pășit peste pragul unui păgân, de teamă să nu se necurățească, totuși au ținut un consiliu cu privire la trupul lui Hristos. Moartea și mormântul trebuia să îl țină pe Cel pe care ei L-au crucificat...

Preoții au dat indicații cu privire la paza cavoului. O piatră mare fusese pusă în fața intrării. Peste această piatră au pus funii, ancorându-i capetele în stâncă solidă, și sigilându-le cu sigiliul roman. Piatra nu putea fi mutată fără ca sigiliul să fie rupt. O gardă romană de o sută de soldați a fost apoi pusă în jurul mormântului pentru a nu permite ca cineva să se amestece acolo. Preoții au făcut tot ce puteau pentru a ține trupul lui Hristos acolo unde fusese pus. El a fost sigilat la fel de sigur în mormântul Său, ca și când ar fi urmat să stea acolo tot timpul.” – Ibid., p. 777, 778.

c. Ce profeție a fost împlinită în acest complot pentru sigilarea mormântului? Psalmi 2:1-4.

Psalmi 2:1-4: „*Pentru ce se întărește neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!” Cel ce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei.*”

„Tocmai eforturile făcute pentru a împiedica învierea lui Hristos sunt cele mai convingătoare argumente în favoarea ei. Cu cât mai mare era numărul soldaților puși în jurul mormântului, cu atât mai puternică avea să fie mărturia că El înviase... Gărzile romane și armatele romane erau lipsite de puterea de a-L ține în mormânt pe Domnul vieții. Ora eliberării Sale era aproape.” – Ibid., p. 778 (cap. 80, *În mormântul lui Iosif*).

3. MORMÂNTUL GOL

MARȚI, 11 NOIEMBRIE

a. Ce s-a întâmplat în dimineața primei zile a săptămânii? Matei 28:2-4.

Matei 28:2-4: „*Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți.*”

„Îngeri care excelează în putere păzeau mormântul, și așteptau să spună „Bun venit” Prințului vieții...”

Acum, preoți și conducători, unde este puterea gărzii voastre? Soldați bravi, care nu s-au temut niciodată de puterea umană sunt acum ca niște prizonieri luați fără sabie sau suliță. Fața la care privesc nu este fața vreunui luptător muritor; este fața celui mai puternic din oștirea Domnului. Acest mesager este cel care ocupă poziția din care a căzut Satan. El este cel care pe dealurile Betleemului a proclamat nașterea lui Hristos. Pământul tremură

la apropierea sa, oștile întunericului fug, și în timp ce el rostogolește piatra, cerul pare să se coboare pe pământ. Soldații îl văd dând la o parte piatra ca și când ar fi o pietricică, și îl aud strigând: 'Fiule al lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă.' Ei îl văd pe Isus ieșind din mormânt, și Îl aud proclamând peste mormântul deschis: 'Eu sunt învierea și viața.' Și în timp ce El iese în maiestate și glorie, oastea îngerească se pleacă în adorare înaintea Răscum-părătorului, și Îi spune 'bun venit' cu cântări de laudă." — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 779, 780 (cap. 81, *A înviat Domnul*).

b. Ce surpriză au avut unii dintre ucenici când au mers spre mormânt? Ioan 20:1; Luca 24:1-3.

Ioan 20:1: „În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-diminează la mormânt, pe când era încă întuneric, și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.”

Luca 24:1-3: „În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea și altele împreună cu ele au venit la mormânt dis-de-diminează și au adus miresmele pe care le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înăuntru și n-au găsit trupul Domnului Isus.”

c. Ce mesaj și ce instruire a dat îngerul femeilor, și cum au răspuns ele? Marcu 16:5-8.

Marcu 16:5-8: „Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel șezând la dreapta, îmbrăcat într-un veșmânt alb, și s-au înspăimântat. El le-a zis: „Nu vă înspăimântați! Căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstignit. A înviat, nu este aici; iată locul unde Îl puseseră. Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, cum v-a spus.” Ele au ieșit din mormânt și au luat-o la fugă, pentru că erau cuprinse de cutremur și de spaimă. Și n-au spus nimănui nimic, căci se temeau.”

„Când [Ioana, Maria mama lui Iacov și Iose, Salome și alte femei] au zăbovit în jurul locului, dintr-odată au văzut că nu erau singure. Un tânăr îmbrăcat în haine strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care dăduse piatra la o parte. El luase înfățișarea omenirii ca să nu îi alarmeze pe acești prieteni ai lui Isus. Totuși, în jurul lui strălucea încă lumina slavei cerești, și femeile se temeau. Ele s-au întors să fugă, însă cuvintele îngerului le-au oprit pașii.” — *Ibid.*, p. 788, 789.

4. CARACTERUL ESTE DESCOPERIT MIERCURI, 12 NOIEMBRIE

a. De ce putem fi energizați de entuziasmul ucenicilor — în special al lui Ioan — cu privire la semnificația mormântului gol? Ioan 20:2-4.

Ioan 20:2-4: „A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus.” Petru și celălalt ucenic au ieșit și au plecat spre mormânt. Au început să alerge amândoi împreună. Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru și a ajuns cel dintâi la mormânt.”

„Ioan s-a prins de Hristos, cum se prinde vița de stâlpul maiestuos. De dragul Învățătorului său, el a înfruntat pericolele din sala de judecată și a zăbovit lângă cruce; și la vestea că Hristos înviase, el s-a grăbit la mormânt, în zelul său întrecându-l chiar pe impetuosul Petru.” – *Sfințirea vieții*, p. 53 (cap. 7, *Caracterul lui Ioan*).

b. Ce putem învăța din exemplul de ordine și bun gust pe care l-a oferit Isus după învierea Sa? Ioan 20:5-7.

Ioan 20:5-7: „S-a plecat și s-a uitat înăuntru, a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat. Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt și a văzut fâșiile de pânză jos. Iar ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, nu era cu fâșiile de pânză, ci făcut sul și pus într-un alt loc, singur.”

„Hristos însuși a fost cel care pusese veșmintele funerare cu o astfel de grijă. Când îngerul puternic a venit jos la mormânt, lui i s-a alăturat un altul care, împreună cu tovarășul său, păziseră trupul Domnului. Când îngerul din ceruri a rostogolit piatra, celălalt a intrat în mormânt, și a desfăcut legăturile de pe trupul lui Isus. Însă mâna Salvatorului le-a împăturat pe fiecare, și le-a pus la locul lor. În ochii Celui care conduce atât steaua, cât și atomul, nu există nimic neimportant. Ordinea și perfecțiunea se văd în toată lucrarea Sa.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 789 (cap. 89, *A înviat Domnul*).

„Acțiunile repetate formează obiceiuri, obiceiurile formează caracterul, și prin caracter se decide destinul nostru pentru timp și pentru veșnicie.

Doar prin credincioșie în lucrurile mici poate sufletul să fie instruit să acționeze cu fidelitate sub responsabilități mai mari.” – *Parabolele Domnului*, p. 356 (cap. 25, *Talantii*, subcap. *Un talant*).

c. Ce mesaj le-au adus liderilor iudei gărzile? Matei 28:11.

Matei 28:11: „Pe când se duceau ele, au intrat în cetate unii din străjeri și au dat de veste preoților celor mai de seamă despre toate cele întâmplate.”

„Soldații aceștia reprezentau o priveriște ciudată. Tremurând de teamă, cu fețele palide, ei dădeau mărturie despre învierea lui Hristos. Soldații au relatat totul, exact așa cum văzuseră; ei nu avuseseră timp să gândească sau să vorbească altceva decât adevărul. Cu exprimarea stâlcită, ei au spus: A fost Fiul lui Dumnezeu cel care a fost răstignit; am auzit un înger proclamându-L ca Maiestatea cerului, Regele slavei.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 781 (cap. 81, *A înviat Domnul*).

5. FRAUDĂ PENTRU A EVITA CONFRUNTAREA CU REALITATEA

a. Ce au făcut mai marii preoților pentru a împiedica răspândirea raportului despre înviere? Matei 28:12-15.

Matei 28:12-15: „Aceștia s-au adunat împreună cu bătrânii, au ținut sfat, au dat ostașilor mulți bani și le-au zis: „Spuneți așa: ‘Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat.’ Și, dacă va ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului, îl vom potoli noi și vă vom scăpa de grijă.” Ostașii au luat banii și au făcut cum i-au învățat. Și s-a răspândit zvonul acesta printre iudei până în ziua de astăzi.”

„Fețele preoților erau ca cele ale morților. Caiafa a încercat să vorbească. Buzele sale se mișcau, dar nu scoteau niciun sunet. Soldații erau pe punctul de a pleca din sala de consiliu, când o voce i-a oprit. Caiafa își regăsise în cele din urmă graiul. ‘Așteptați, așteptați,’ a spus el. ‘Nu spuneți nimănui lucrurile pe care le-ați văzut.’

Soldaților le-a fost dat apoi un raport fals. ‘Spuneți,’ au spus preoții, ‘că ucenicii Săi au venit noaptea și L-au furat în timp ce noi dormeam.’ Aici preoții și-au întrecut măsura. Cum ar fi putut soldații spune că ucenicii l-au furat trupul în timp ce ei dormeau? Dacă ar fi dormit, cum ar fi putut ști? Iar dacă ucenicii s-ar fi dovedit vinovați de a fi furat trupul lui Hristos, nu ar fi fost preoții primii să îi condamne? Sau dacă santinelele ar fi dormit, nu ar fi fost preoții cei dintâi în a-i acuza la Pilat?

Soldații erau îngroziți la gândul să aducă asupra lor acuzația de a fi dormit în post. Aceasta era o ofensă care se pedepsea cu moartea. Să dea ei mărturie falsă, înșelând oamenii, și punându-și propriile vieți în pericol? Nu își ținuseră ei straja obositoare cu o vigilență lipsită de somn? Cum puteau ei face față procesului, fie și de dragul banilor, dacă se acuzau singuri?

Pentru a reduce la tăcere mărturia de care se temeau, preoții au promis să asigure siguranța gărzii, spunând că Pilat nu își dorea cu nimic mai mult decât ei ca un astfel de raport să fie răspândit. Soldații romani și-au vândut iudeilor integritatea pentru bani; ei au ieșit cu o povară de bani, și pe buzele lor cu un raport mincinos care fusese croit pentru ei de către preoți.” — *Hristos, Lumina Lumii*, p. 781, 782 (cap. 81, *A înviat Domnul*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE VINERI, 14 NOIEMBRIE

1. Cum pot să ajut cauza lui Dumnezeu asemenea lui Nicodim și Iosif din Arimateea?
2. Ce pot învăța din hainele de înmormântare împăturite cu grijă?
3. Cum pot fi eu în pericol de a-mi vinde integritatea la fel ca soldații romani?
4. Relatați experiența santinelor de la mormânt.
5. Explicați contradicțiile conținute în minciuna preoților.

Isus Se arată ucenicilor

Verset de memorat: „Atunci ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul” (Ioan 20:20 u.p.).

Studiu recomandat: *Hristos, Lumina lumii*, p. 788-806 (cap. 82, *De ce plângi?*; cap. 83, *Pe drumul spre Emaus*; cap. 84, *Pace vouă*); *Parabolele Domnului*, p. 40-43 (cap. 2, „*Semănătorul a ieșit să semene*”, subcap. *Semănătorul și sămânța*).

„Prima lucrare a lui Isus pe pământ după învierea Sa a fost de a-i convinge pe ucenici de dragostea Sa nediminuată și de grija Sa gingașă pentru ei.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 793 (cap. 82, *De ce plângi?*).

1. MINUNE LA MORMÂNT

DUMINICĂ, 16 NOIEMBRIE

a. În timp ce Maria Magdalena plângea, ea s-a oprit și a privit în cavou. Ce a văzut ea acolo? Ioan 20:11-13.

Ioan 20:11-13: „Dar Maria ședea afară lângă mormânt și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap și altul la picioare. „Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.”

b. Cui și cum S-a arătat mai întâi Isus? Ioan 20:14-18.

Ioan 20:14-18: „După ce a zis aceste vorbe, s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că este Isus. „Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Ea a crezut că este grădinarul și l-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.” Isus i-a zis: „Marie!” Ea s-a întors și l-a zis în evreiește: „Rabuni!”, adică „Învățătorule!” „Nu mă ține”, i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru.” Maria Magdalena s-a dus și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri.”

„Prin ochii ei încețoșați de lacrimi, Maria a văzut statura unui bărbat, și crezând că era grădinarul, a spus: ‘Domnule, dacă L-ai dus de aici, spune-mi unde L-ai dus și îl voi duce de acolo.’ Dacă mormântul acestui om bogat era

considerat un loc de înhumare prea onorat pentru Isus, ea însăși avea să găsească un loc pentru El. Era un mormânt pe care însăși vocea lui Hristos îl golise, mormântul în care fusese Lazăr. Nu putea să găsească ea acolo un loc de înhumare pentru Domnul ei? Ea simțea că a se îngriji de prețiosul Său trup crucificat ar fi o mare mângâiere pentru ea în mâhnirea ei.

Dar acum, chiar cu vocea Lui atât de familiară, Isus îi spuse: 'Maria'. Acum știa că nu un străin era cel care i se adresa, și întorcându-se, a văzut în fața sa pe Hristos cel viu." — *Hristos, Lumina lumii*, p. 790 (cap. 82, *De ce plângi?*).

„Maria a fost prima la mormânt după învierea Sa. Maria a fost cea care a proclamat prima un Salvator înviat.” — *Ibid.*, p. 568 (cap. 62, *Ospățul din casa lui Simon*).

2. PE DRUMUL SPRE EMAUS

LUNI, 17 NOIEMBRIE

a. Ce s-a întâmplat în timp ce doi dintre ucenicii lui Hristos erau pe drum spre satul Emaus? Luca 24:13-16.

Luca 24:13-16: „În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaiszeci de stadii de Ierusalim, și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus s-a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască.”

„[Doi dintre ucenici] se întorceau acum spre casele lor pentru a medita și a se ruga. Triști, ei mergeau pe drumul lor de seară, discutând despre scenele procesului și răstignirii. Niciodată înainte nu fuseseră ei atât de complet descurajați. Deznădăjduiți și fără credință, ei umblau în umbra crucii.

Nu ajunseseră departe în călătoria lor, când li s-a alăturat un străin, însă ei erau atât de absorbiți în întuneric și dezamăgire, încât nu l-au observat îndeaproape.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 795 (cap. 83, *Pe drumul spre Emaus*).

b. Relatați conversația care a urmat. Luca 24:17-24.

Luca 24:17-24: „El le-a zis: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?” Și ei s-au oprit, uitându-se triști. Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, l-a zis: „Tu ești singurul străin aici, în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?” „Ce?”, le-a zis El. Și ei l-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai-marii noștri l-au dat să fie osândit la moarte și l-au răstignit? Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel, dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri. Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-diminează la mormânt, nu l-au găsit trupul și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi s-au dus la mormânt și au găsit așa cum spusese femeile, dar pe El nu l-au văzut.”

„[Cei doi ucenici] discutau rațional cu privire la lecțiile pe care le dăduse Hristos, pe care ei păreau incapabili să le înțeleagă. În timp ce ei vorbeau despre evenimentele care avuseseră loc, Isus tânjea să îi mângâie. El văzuse mânia lor; El înțelegea ideile contradictorii care-i puneau în încurcătură, care aduceau în mințile lor gândul: Poate omul acesta, care a permis ca El Însuși să fie atât de umilit, să fie Hristosul? Mânia lor nu putea fi reținută, și ei au plâns. Isus știa că inimile lor erau legate de El în dragoste, și tânjea să le șteargă lacrimile și să îi umple de bucurie și fericire. Însă mai întâi trebuia să le dea lecții pe care ei să nu le uite niciodată.” – Ibid, p. 795, 796 (cap. 83, *Pe drumul spre Emaus*).

c. Cum le-a explicat Isus în mod gingaș profețiile? Luca 24:25-27.

Luca 24:25-27: „Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să suferă Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?” Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.”

„Dacă [Hristos] li S-ar fi făcut cunoscut mai întâi, inimile lor ar fi fost satisfăcute. În plinătatea bucuriei lor, ei nu ar mai fi flămânzit după nimic mai mult. Însă era necesar ca ei să înțeleagă mărturia dată de El prin tipurile și profețiile Vechiului Testament. Pe acestea trebuia să se întemeieze credința lor. Hristos nu a îndeplinit nicio minune pentru a-i convinge, ci prima Sa lucrare a fost de a explica Scripturile. Ei priviseră spre moartea Sa ca spre distrugerea tuturor speranțelor lor. Acum El le-a arătat din profeți că aceasta era chiar cea mai puternică dovadă pentru credința lor.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 796-799 (cap. 83, *Pe drumul spre Emaus*).

3. INIMI ARZÂND

MARȚI, 18 NOIEMBRIE

a. Când Isus părea că vrea să își continue călătoria dincolo de Emaus, ce propunere au făcut cei doi ucenici? Luca 24:28, 29.

Luca 24:28, 29: „Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El și au zis: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut.” Și a intrat să rămână cu ei.”

„Dacă ucenicii ar fi dat greș în a insista cu invitația lor, ei nu ar fi știut că tovarășul lor de călătorie era Domnul înviat. Hristos nu își impune nimănui compania Sa. El Se interesează de cei care au nevoie de El. El va intra cu bucurie în cel mai umil cămin, și va înveseli cea mai umilă inimă. Dar dacă oamenii sunt prea indiferenți să se gândească la Oaspetele ceresc, sau să li ceară să rămână cu ei, El trece mai departe. Astfel, mulți suferă mari pierderi. Ei nu îl cunosc pe Hristos mai mult decât L-au cunoscut ucenicii în timp ce El mergea alături de ei pe cale.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 800 (cap. 83, *Pe drumul spre Emaus*).

b. Cum și când au fost în cele din urmă în stare cei doi ucenici să Îl recunoască pe Salvatorul înviat – și cum trebuie să avem și noi o bucurie similară? Luca 24:30-32.

Luca 24:30-32: „Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut, dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?”

„Masa de seară, simplă, constând din pâine, este îndată pregătită. Este pusă în fața oaspetelui, care Și-a ocupat locul în capul mesei. Acum, El își întinde mâinile să binecuvânteze hrana. Ucenicii se dau înapoi speriați de uimire. Tovarășul lor își întinde mâinile în exact același mod în care obișnuia să facă Maestrul lor. Ei privesc din nou, și iată, ei văd în mâinile Sale semnele cuierilor. Amândoi exclamă deodată: Este Domnul Isus! El a înviat din morți!

Ei se ridică să se prosternă la picioarele Sale și să se închine Lui, însă El a dispărut din fața lor. Ei privesc spre locul care fusese ocupat de Cel al cărui trup fusese recent pus în mormânt, și își spun unul celuilalt: ‘Nu ne ardea inima în noi, în timp ce El vorbea cu noi pe cale, și în timp ce ne deschidea Scripturile?’ ” – Ibid., p. 800, 801.

„Sunt mulți care strigă după Dumnezeu cel viu, tânjind după prezența divină. Lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească inimii. Cei care au ascultat doar tradiții și teorii și maxime umane, să asculte vocea Celui care poate reînnoi sufletul spre viață eternă...

Dacă sfinții Vechiului Testament au dat o mărturie atât de strălucitoare despre loialitate, nu ar trebui cei asupra cărora strălucește lumina acumulată de secole să dea o mărturie chiar mai puternică despre puterea adevărului?” – *Profeți și regi*, p. 626 (cap. 51, *O reînviere spirituală*).

4. ZEL PENTRU A ÎMPĂRTĂȘI MESAJUL

19 NOIEMBRIE

a. Ce au făcut cei doi ucenici din Emaus, imediat ce L-au recunoscut pe Isus? Luca 24:33-35.

Luca 24:33-35: „S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei adunați la un loc și zicând: „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon.” Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum și cum L-au cunoscut la frângerea pâinii.”

„Cu aceste vești mărețe de comunicat, ei nu au putut să stea și să povestească. Oboseala și foamea lor s-au dus. Ei își lasă neatinsă hrana, și plini de bucurie pleacă imediat iarăși pe aceeași cale, grăbindu-se să spună ucenicilor din oraș vestea. În unele părți, drumul nu este sigur, însă ei se urcă peste locurile abrupte, alunecând peste rocile alunecoase. Ei nu văd, ei nu știu, că au protecția Celui care a călătorit cu ei pe drum. Cu toiagul lor de peregrini

în mână, ei înaintează, dorind să meargă mai repede decât îndrăznesc. Ei își pierd drumul, dar îl găsesc din nou. Uneori alergând, uneori împiedicându-se, se grăbesc, Tovarășul lor nevăzut fiind aproape de ei tot drumul.

Noaptea este întunecată, însă Soarele Neprihănirii strălucește asupra lor. Inimile lor tresaltă de bucurie. Ei par să fie într-o lume nouă. Hristos este un Salvator viu. Ei nu Îl mai plâng ca pe Unul mort. Hristos e viu—ei repetă din nou și din nou aceasta. Aceasta este solia pe care o duc ei celor întristați. Ei trebuie să spună istoria minunată a drumului spre Emaus. Ei trebuie să spună Cine li s-a alăturat pe drum. Ei duc solia celui mai mareț mesaj dat vreodată lumii, o solie de vești bune de care depind speranțele familiei umane pentru timp și veșnicie.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 801 (cap. 83, *Pe drumul spre Emaus*).

b. În timp ce majoritatea ucenicilor erau în camera de sus din Ierusalim, ce s-a întâmplat în mod neașteptat? Luca 24:36-40; Ioan 20:19-21.

Luca 24:36-40: „Pe când vorbeau ei astfel, Însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.” (Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.)”

Ioan 20:19-21: „În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul. Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

„[Cei doi ucenici] merg în camera de sus, unde Isus a petrecut orele ultimei seri înainte de moartea Sa... Ei găsesc ușa camerei încuiată. Ei bat să li se dea drumul, însă nu vine niciun răspuns. Totul este tăcut. Apoi, ei își spun numele. Ușa este descuiată cu grijă, ei intră, și un Altul, nevăzut, intră cu ei. Apoi, ușa este încuiată din nou, pentru a-i ține afară pe cei ce iscodesc...

Iată, o altă Persoană stă în fața lor. Fiecare ochi este ațintit asupra Străinului. Nimeni nu a bătut la ușă pentru a fi primit înăuntru. Nu s-a auzit niciun pas. Ucenicii sunt speriați, și se întreabă ce înseamnă aceasta. Atunci ei aud o voce care nu este alta decât vocea Stăpânului lor. Clare și distincte, cuvintele cad de pe buzele Lui: „Pace vouă.” — *Ibid.*, p. 802, 803 (cap. 84, *Pace vouă*).

5. ÎNCREDINȚAȚI CU O MISIUNE

JOI, 20 NOIEMBRIE

a. Ce responsabilitate a pus Isus asupra bisericii în ce privește modul de comportare față de păcat și păcătoși? Ioan 20:22, 23.

Ioan 20:22, 23: „După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.”

„Înainte ca ucenicii să poată să își îndeplinească datoriile oficiale în legătură cu biserica, Hristos a suflat Duhul Său peste ei. El le-a încredințat o misiune foarte sacră...

Asupra bisericii în capacitatea sa organizată, El așază o responsabilitate pentru membrii individuali. Față de cei care cad în păcat, biserica are o datorie, de a-i avertiza, instrui, și dacă e posibil, de a-i restaura. ‘Mustră, ceartă, îndeamnă’, spune Domnul, ‘cu toată îndelunga-răbdare și învățătura.’ (2 Timotei 4:2). Poartă-te cu credincioșie față de cei greșiți. Avertizează fiecare suflet care e în pericol. Nu lăsa pe nimeni să se înșele singur. Numește păcatul pe numele său adevărat. Declară ce a spus Dumnezeu cu privire la minciună, încălcarea Sabatului, furt, idolatrie, și fiecare alt rău. ‘Cei ce fac astfel, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.’ (Galateni 5:21). Dacă ei persistă în păcat, judecata pe care ai declarat-o din cuvântul lui Dumnezeu, este pronunțată asupra lor în ceruri. Alegând păcatul, ei se dezic de Hristos; biserica trebuie să arate că nu aprobă faptele lor, sau altfel ea îl dezonorează pe Dumnezeu. Ea trebuie să spună despre păcat ce spune Dumnezeu despre el. Ea trebuie să-l trateze așa cum indică Dumnezeu, și acțiunea ei este ratificată în ceruri. Cel care disprețuiește autoritatea bisericii, disprețuiește autoritatea lui Hristos Însuși.

Însă există și o parte mai luminoasă a tabloului. ‘Ale oricui păcate le ierțați, sunt iertate.’ Mențineți în prim-plan acest gând. Lucrând pentru cei greșiți, fiecare ochi să fie îndreptat spre Hristos. Păstorii să aibă o grijă gingașă pentru turma pășunii lui Dumnezeu. Să le spună celor greșiți despre îndurarea iertătoare a Salvatorului. Să îl încurajeze pe păcătos să se căiască, și să creadă în Cel care poate ierta.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 805, 806 (cap. 84, Pace vouă).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE VINERI, 21 NOIEMBRIE

1. Ce pot învăța din ora la care Îl căuta Maria pe Isus?
2. Explicați cum i-a învățat Isus pe cei doi care mergeau spre Emaus.
3. Ce pot învăța din zelul acestor doi ucenici?
4. În așezarea priorităților, cât de mult urmez eu exemplul lor?
5. Cum pot sluji eu mai bine în datoriile mele, ca parte a bisericii organizate?

Schimbări în caracter

Verset de memorat: „Nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20:27, u.p.)

Studiu recomandat: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, pp. 328-338 (cap. Nordul statului Wisconsin), *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, pp. 231-233 (*Opoziție față de avertizări făcute cu credincioșie*)

„Salvatorul nostru nu are cuvinte de recomandare pentru cei care sunt înceți cu inima în a crede în aceste ultime zile, mai mult decât a avut pentru Toma, îndoielnicul.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 696 (cap. 81, *Responsabilitate pentru lumina primită*).

1. NECREDINȚA LUI TOMA

DUMINICĂ, 23 NOIEMBRIE

a. Cum a reacționat Toma la veștile despre învierea lui Hristos—și de ce ni se cere să învingem acea atitudine? Ioan 20:24, 25; 2 Timotei 2:8.

Ioan 20:24, 25: „Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus. Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe Domnul!” Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.”

2 Timotei 2:8: „Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea.”

„Când Isus i-a întâlnit pentru prima dată pe ucenici în camera de sus, Toma nu era cu ei. El a auzit rapoartele altora, și a primit dovezi abundente că Isus înviase; însă întunericul și necredința îi umpleau inima. Auzindu-i pe ucenici relatând despre manifestările minunate ale Salvatorului înviat, aceasta îl cufunda și mai adânc în disperare. Dacă Isus înviase cu adevărat din morți, nu putea să mai existe nicio speranță de o împărăție pământească literală. Și îi rânea vanitatea sa să creadă că Stăpânul său s-ar revela tuturor ucenicilor, cu excepția sa. El era hotărât să nu creadă, și timp de o săptămână, el s-a frământat cu nenorocirea sa, care părea cu atât mai întunecată, în contrast cu speranța și credința fraților săi...

El nu dorea să privească prin ochii fraților săi, sau să exercite credință care depindea de mărturia lor. El îl iubea cu ardoare pe Domnul său, însă permisesse invidiei și necredinței să pună stăpânire pe mintea și inima sa.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 806, 807 (cap. 84, *Pace vouă*).

„Satan este de față să îți sugereze o varietate de îndoieli, dar dacă vrei să îți deschizi ochii în credință, vei găsi suficiente dovezi pentru credință. Însă Dumnezeu nu va îndepărta niciodată de la vreun om toate motivele de îndoială... Isus nu a lăudat niciodată necredința; El nu aprobă niciodată îndoielile.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 232, 233 (cap.21, *Împotrivirea față de avertizările credincioase*).

2. INTERACȚIONÂND CU SUFLETE CE AU ÎNDOIELI

24 NOV.

a. Ce putem învăța din modul în care, în mod iubitor, Isus a reîntărit credința ucenicului Său îndoielnic? Ioan 20:26-28.

Ioan 20:26-28: „După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stat în mijloc și le-a zis: „Pace vouă!” Apoi a zis lui Toma: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.” Drept răspuns, Toma l-a zis: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”

„Un număr de ucenici făcuseră acum din familiara cameră de sus căminul lor temporar, și seara, toți, în afară de Toma, erau adunați aici. Într-o seară, Toma a hotărât să îi întâlnească pe ceilalți. În ciuda necredinței sale, el avea o slabă speranță că vestea cea bună era adevărată. În timp ce ucenicii mâncau masa de seară, vorbeau despre dovezile pe care li le dăduse Hristos în profetie. Atunci a venit Isus, ușile fiind închise, și a stat în mijlocul lor, și le-a zis: Pace vouă!

Întorcându-se către Toma, i-a spus: ‘Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios.’ Aceste cuvinte au arătat că El cunoștea gândurile și cuvintele lui Toma. Ucenicul îndoielnic știa că niciunul dintre tovarășii săi nu îl văzuse pe Isus de o săptămână. Ei nu ar fi putut să îi spună Stăpânului despre necredința sa. El l-a recunoscut pe Cel din fața Sa ca Domnul său. El nu avea nicio dorință de o dovadă suplimentară. Inima sa vibra de bucurie, și el s-a aruncat la picioarele lui Isus, strigând: ‘Domnul meu și Dumnezeul meu!’ — *Hristos, Lumina lumii*, p. 807, 808 (cap. 84, *Pace vouă!*).

b. Cum ar trebui să ne purtăm cu cei care se îndoiesc astăzi de adevărul prezent—inclusiv în privința Spiritului Profetic? 2 Timotei 3:10.

2 Timotei 3:10: „Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea.”

„Mi-a fost arătat că unii puteau să primească viziunile publicate, judecând pomul după roadele sale. Alții sunt ca îndoielnicul Toma; ei nu pot crede Mărturiile publicate, nici nu pot accepta dovezi prin mărturia altora; ci trebuie să

vadă și să aibă ei personal dovada. Aceștia nu trebuie dați la o parte, ci trebuie exercitată față de ei răbdare și dragoste frățească, până când ei își găsesc poziția și devin întemeiați în adevăr sau contra lui. Dacă luptă contra viziunilor despre care nu au cunoștință; dacă își duc opoziția până într-acolo încât să se împotrivescă la ceva în ce nu au nicio experiență, și se simt iritați când cei care cred că viziunile sunt de la Dumnezeu vorbesc despre ele în adunare și sunt mângâiați de instrucțiunile date prin viziune, atunci putem ști că ei nu stau bine. Poporul lui Dumnezeu nu ar trebui să se ploconească și să cedeze, și să renunțe la libertatea lor în favoarea unor astfel de oameni ostili sau neloiali.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol.1, p. 328 (cap. 65, *Wisconsin de Nord*).

3. CLĂDIND CREDINȚA CELOR ÎNDOIELNICI 25 NOIEMBRIE

a. Ce mustrare gingașă i-a adus Isus lui Toma? Ioan 20:29. Ce lecție învățăm din modul în care Isus l-a tratat pe apostolul sceptic?

Ioan 20:29: „„Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.”

„Credința lui Toma ar fi fost mult mai plăcută lui Hristos, dacă el ar fi fost dispus să creadă pe baza mărturiei prietenilor săi. Dacă lumea ar urma acum exemplul lui Toma, nimeni nu ar crede spre mântuire; căci toți cei care îl primesc pe Hristos trebuie să facă aceasta pe baza mărturiei altora.

Mulți care sunt dedați la îndoială, se scuză spunând că dacă ar avea dovada pe care a avut-o Toma de la tovarășii lor, ei ar crede. Ei nu realizează că au nu doar acea dovadă, ci chiar mult mai mult. Mulți care, asemenea lui Toma, așteaptă ca orice cauză de îndoială să fie înlăturată, nu își vor vedea niciodată împlinită dorința. Ei devin treptat întăriți în necredință. Cei care se educă să privească spre partea întunecată, și murmură și se plâng, nu știu ce fac. Ei seamănă semințele îndoielii, și vor avea de secerat o recoltă de îndoială. Într-un moment când credința și încrederea vor fi absolut esențiale, mulți vor descoperi astfel că sunt lipsiți de puterea de a spera și a crede.

În modul în care l-a tratat pe Toma, Isus a dat ucenicilor Săi o lecție. Exemplul Său arată cum ar trebui să îi tratăm pe cei a căror credință este slabă, și care fac proeminente îndoielile lor. Isus nu l-a copleșit pe Toma cu reproșuri, nici nu a intrat în controversă cu el. El i S-a revelat ucenicului șovăitor. Toma fusese cât se poate de nerezonabil când a dictat condițiile credinței sale, însă Isus, prin dragostea și considerația sa generoasă, a sfărâmat toate barierele. Necredința este doar rar învinsă prin controversă. Ea este pusă mai degrabă în poziție de autoapărare și găsește noi argumente și scuze. Însă, lăsați ca Isus, în dragostea și îndurarea Sa, să fie revelat ca Salvatorul răstignit, și de pe multe buze cândva reticente se vor auzi mărturisiri ca cea a lui Toma: ‘Domnul meu și Dumnezeul meu!’” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 807, 808 (cap. 84).

**b. De ce au fost raportate semnele și minunile lui Hristos?
Ioan 20:30, 31.**

Ioan 20:30, 31: „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui.”

„Dumnezeu nu ne cere niciodată să credem, fără să ne dea suficiente dovezi pe care să ne bazăm credința. Existența Sa, caracterul Său, veridicitatea cuvântului Său sunt toate fundamentate prin mărturii care apelează la rațiunea noastră; și aceste dovezi sunt abundente. Totuși, Dumnezeu nu a înlăturat niciodată posibilitatea de îndoială. Credința noastră trebuie să se bazeze pe dovezi, nu pe demonstrații.” — *Calea către Hristos*, p. 105 (cap. 12, *Ce să facem cu îndoiala*).

4. LÂNGĂ MARE

MIERCURI, 26 NOIEMBRIE

**a. În ce împrejurări S-a revelat Hristos ucenicilor a treia oară?
Ioan 21:1-3.**

Ioan 21:1-3: „După aceea, Isus S-a mai arătat ucenicilor Săi la Marea Tiberiadei. Iată cum S-a arătat: Simon Petru, Toma, zis Geamăn, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei și alți doi din ucenicii lui Isus erau împreună. Simon Petru le-a zis: „Mă duc să prind pește.” „Mergem și noi cu tine”, i-au zis ei. Au ieșit și s-au suit într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea.”

b. În timp ce ucenicii pescuiau, cum S-a apropiat Isus de ei, ce le-a spus El—și cu ce rezultat? Ioan 21:4-6.

Ioan 21:4-6: „Dimineața, Isus stătea pe țărm, dar ucenicii nu știau că este Isus. „Copii”, le-a zis Isus, „aveți ceva de mâncare?” Ei i-au răspuns: „Nu.” El le-a zis: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei și veți găsi.” Au aruncat-o deci și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.”

„Isus avea un scop, cerându-le să își arunce năvodul în partea dreaptă a corăbiei. Pe acea parte se afla El pe mal. Acea era partea credinței. Dacă ei lucrau în legătură cu El—puterea Sa divină combinată cu efortul uman—ei nu puteau să dea greș în ce privește succesul.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 811 (cap. 85, *Încă o dată la mare*).

c. Ce s-a întâmplat când ochii ucenicilor au fost deschiși așa încât L-au recunoscut pe Isus? Relatați conversația care a urmat între Domnul și Petru. Ioan 21:7-17.

Ioan 21:7-17: „Atunci, ucenicul pe care-l iubea Isus a zis lui Petru: „Este Domnul!” Când a auzit Simon Petru că este Domnul, și-a pus haina pe el și s-a încins, căci era dezbrăcat, și s-a aruncat în mare. Ceilalți ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu pești, pentru că nu erau departe de țărm, decât ca la două sute de coți. Când s-au coborât pe țărm, au văzut acolo jăratice de cărbuni, pește pus deasupra și pâine. Isus le-a zis: „Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum.” Simon Petru s-a suit în corăbioară și a tras mreaja la țărm, plină cu o sută cincizeci și trei de pești mari, și, măcar că erau atâția, nu s-a rupt mreaja. „Veniți de prânziți”, le-a zis Isus. Și niciunul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: „Cine ești?”, căci știau că este Domnul. Isus S-a apropiat, a luat pâinea și le-a dat; tot așa a făcut și cu peștele. Aceasta era a treia oară când Se arăta Isus ucenicilor Săi după ce înviase din morți. După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” „Da, Doamne”, l-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște mielușei Mei.” l-a zis a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” „Da, Doamne”, l-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oițele Mele.” A treia oară i-a zis Isus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” Și l-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oile Mele!”

„Petru declarase cândva: ‘Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.’ (Matei 26:33). Însă acum el punea o apreciere mai corectă asupra sa însuși: ‘Da, Doamne,’ a spus el, ‘Tu știi că Te iubesc.’ Nu mai există nicio asigurare vehementă că dragostea Sa este mai mare decât cea a fraților săi. El nu își mai exprimă propria părere despre devoțiunea sa...

De trei ori Petru L-a tăgăduit pe față pe Domnul său, și de trei ori Isus a cerut de la el asigurarea despre dragostea și loialitatea sa, insistând cu acea întrebare directă, ca o săgeată ascuțită în inima sa rănită. Înaintea ucenicilor adunați, Isus a revelat profunzimea căinței lui Petru, și a arătat cât de profund umil era acum ucenicul odinioară laudăros.” — Ibid., p. 811, 812 (cap. 85, *Încă o dată la mare*).

„[Petru] era întotdeauna gata să îi corecteze pe alții, și să spună ce gândea, înainte de a avea o înțelegere clară despre sine însuși sau despre ceea ce trebuia să spună. Însă Petru cel convertit era foarte diferit. El își menținuse feroarea inițială, însă harul lui Hristos echilibrase zelul său. El nu mai era impetuos, încrezător în sine și înfumurat, ci calm, stăpân pe sine și gata să fie învățat. De-acum, el putea să învețe atât mieii, cât și oile turmei lui Hristos.” — Ibid., p. 812-815.

5. REABILITARE

JOI, 27 NOIEMBRIE

- a. **Ce declarație profetică a făcut Isus cu privire la Petru?**
Ioan 21:18, 19. Cum s-a împlinit mai târziu această profeție?

Ioan 21:18, 19: „Adevărat , adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai, dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.” A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine..”

„[Petru] cunoștea doar puțin la ce înălțimi și adâncimi urmau să conducă pașii lui Hristos calea. Petru eșuase când venise testul, însă el urma să aibă din nou oportunitatea de a dovedi dragostea sa pentru Hristos. Ca să poată fi întărit pentru testul final al credinței sale, Salvatorul a prezentat în fața sa viitorul său. El i-a spus că după ce urma să trăiască o viață de utilitate, când vârsta avea de spus un cuvânt cu privire la puterea sa, el urma să calce literalmente pe urmele Domnului său...

Isus... i-a făcut cunoscut lui Petru chiar modul în care urma să moară; El chiar i-a prezis întinderea mâinilor sale pe cruce. Din nou, El a cerut ucenicului Său: ‘Urmează-Mă.’ Petru nu a fost descurajat de revelație. El se simțea dispus să sufere orice moarte pentru Domnul său.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 815 (cap. 85, *Încă o dată la mare*).

„Petru, ca iudeu și străin, a fost condamnat să fie biciuit și crucificat. În perspectiva acestei morți înspăimântătoare, apostolul și-a amintit de marele său păcat de a-L tăgădui pe Isus în ceasul încercării Sale. Odată atât de nepregătit de a recunoaște crucea, el considera acum ca o bucurie a-și da viața pentru evanghelie, simțind doar că, pentru el, care îl tăgăduise pe Domnul său, a muri în același mod ca Stăpânul său era o onoare prea mare. Petru se căise în mod sincer de acel păcat și fusese iertat de Hristos, după cum o dovedește misiunea înaltă dată lui de a hrăni oile și mieii turmei. Însă el nu a putut niciodată să se ierte pe sine. Nici măcar gândul la agoniile ultimei scene îngrozitoare nu puteau diminua amărăciunea regretului și căinței sale. Ca o ultimă favoare, el a cerut călăilor să poată fi răstignit pe cruce cu capul în jos. Cererea i-a fost acordată, și astfel a murit marele apostol Petru.” – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 537, 538 (cap. 52, *Statornic până la sfârșit*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

VINERI, 28 NOV.

1. Cum pot fi în pericol de a manifesta aceeași îmbufnare ca a lui Toma?
2. Ce ar trebui să învăț din modul în care Isus l-a tratat pe Toma cel sceptic?
3. De ce este dragostea mai convingătoare decât controversa?
4. Care a fost scopul lui Hristos în îndeplinirea minunii peștilor?
5. Descrieți schimbarea de atitudine din Petru după convertirea sa.

Renovări în studioul media 21M

Încotro este îndreptată atenția mulțimilor astăzi? Spre ecrane! Acestea vin în toate dimensiunile și formele, și au devenit o tehnologie esențială pentru răspândirea informației în întreaga lume. De la începutul revoluției telefoanelor inteligente, aceste ecrane au devenit mai personale decât oricând înainte. Astăzi, mai mult de jumătate din populația de 8 miliarde a planetei poartă câte un ecran în buzunar, bazându-se din ce în ce mai mult pe el pentru a naviga în lumea din jurul lor și pentru a interacționa cu ea. În special remarcabil, aceste ecrane au devenit o fereastră din ce în ce mai personală spre lume—un mod de a dobândi cunoștință și „adevăruri” pertinente despre cele mai profunde aspecte ale vieții. Ce mare oportunitate, deci, pentru evanghelia lui Isus Hristos—adevărul vital pentru viață—să se afle acolo, de partea cealaltă a acestor ferestre prin care nenumărați ochi privesc cu năzuință, zilnic.

21st Missionary este primul studio media al Adventiștilor de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă din America de Nord. A fost fondat cu scopul folosirii mijloacelor moderne de comunicare pentru răspândirea soliei adevărului în mod clar și eficient. Creăm și publicăm pe aplicația noastră de biserică 21M: fișiere audio digitale, podcasturi, video-uri, muzică și alte resurse multimedia, cu scopul de a împărtăși evanghelia lui Isus în moduri care sunt relevante pentru timpul nostru. Suntem încă în proces de construire și dotare a studioului nostru media, lucru care va ajuta lucrarea noastră să ia amploare în mod considerabil. Vizitați www.21stmissionary.org pentru a descărca aplicația noastră și a învăța mai multe despre misiunea noastră.

„O lumină mai mare strălucește asupra noastră, decât a strălucit asupra părinților noștri. Nu putem fi acceptați sau onorați de Dumnezeu aducând aceeași slujire, sau făcând aceleași fapte, pe care le-au făcut părinții noștri. Pentru a fi acceptați și binecuvântați de Dumnezeu așa cum au fost ei, trebuie să imităm credințioșia și zelul lor—să folosim lumina noastră așa cum au folosit-o ei pe a lor—și să facem ce ar fi făcut ei, dacă ar fi trăit în zilele noastre.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol.1, p. 262 (cap. 54, *Necaz mare se apropie*).

„Studiați, plănuiți și concepeți metode de a ajunge la oameni acolo unde se află ei. Trebuie să facem ceva ce iese din cursul obișnuit al lucrurilor. Trebuie să captivăm atenția. Trebuie să fim de o seriozitate neabătută.” — *Evanghelizarea*, p.122, 123 (secțiunea 6, *Efortul public*, cap. *Mesajul nostru despre adevărul prezent*).

Darul Sabatului Întâi de astăzi va merge spre finalizarea studioului nostru media, în care producem material misionar. Darurile voastre generoase vor ajunge departe în a ne ajuta să continuăm misiunea de a împărtăși evanghelia cu lumea.

Ucenicul iubit

Versetul de memorat: „Pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată” (1 Ioan 1:2).

Studiu recomandat: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 236-248 (cap. 25, *Unitatea creștină*).

„Mai mult decât tovarășii lui, Ioan, ucenicul iubit, s-a supus puterii vieții uimitoare [a lui Hristos].” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 250 (cap. 15, *La ospățul de nuntă*).

1. CARACTERUL LUI IOAN

DUMINICĂ, 30 NOIEMBRIE

a. Ce defecte serioase de caracter erau evidente în Ioan? Marcu 3:17.

Marcu 3:17: „Iacov, fiul lui Zebedei, și Ioan, fratele lui Iacov, cărora le-a pus numele Boanerges, care, tâlmăcit, înseamnă: „Fiii tunetului”.

„Ioan nu poseda din fire frumusețea caracterului pe care a arătat-o mai târziu experiența sa. De la natură, el avea defecte serioase. El era nu doar mândru, cu apreciere de sine, și ambițios după onoare, ci și nestăpânit, și răz-bunător când era vătămat. El și fratele său erau supranumiți ‘fiii tunetului’. Un temperament rău, dorința de răzbunare, spiritul critic, erau toate în ucenicul iubit.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 540 (cap. 53, *Ioan cel iubit*).

b. Ce experiență arată în mod clar natura răz-bunătoare a lui Ioan și a fratelui său, Iacov? Luca 9:51-56.

Luca 9:51-56: „Când s-a apropiat vremea în care avea să fie luat în cer, Isus și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim. A trimis înainte niște soli, care s-au dus și au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-l pregătească un loc de găzduit. Dar ei nu L-au primit, pentru că Isus Se îndrepta să meargă spre Ierusalim. Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” Și au plecat într-alt sat.”

„Nu face parte din misiunea lui Hristos a-i constrânge pe oameni să îl primească. Satan și oamenii mânați de spiritul său sunt cei care încearcă să constrângă conștiința. Sub un pretext de zel pentru neprihănire, oamenii care sunt aliați cu îngerii răi aduc uneori suferință asupra semenilor lor, pentru a-i

converti la ideile lor despre religie; însă Hristos manifestă întotdeauna îndurare, întotdeauna încercând să îi câștige prin revelarea dragostei Sale. El nu poate admite niciun rival în suflet, nici nu poate accepta un serviciu parțial; ci El dorește doar slujire voluntară, predarea de bună voie a inimii sub constrângerea dragostei.” – Ibid., p. 541 (cap. 53, *Ioan cel iubit*).

2. SETEA DE SUPREMAȚIE

LUNI, 1 DECEMBRIE

a. Ce anume avem nevoie să învățăm din cererea privitoare la Ioan, care aproape a cauzat o diviziune serioasă între ucenici? Marcu 10:35-37; 9:35.

Marcu 10:35-37: „Fiii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus și l-au zis: „Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere.” El le-a zis: „Ce voiți să vă fac?” „Dă-ne”, l-au zis ei, „să ședem unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta când vei fi îmbrăcat în slava Ta.”

Marcu 9:35: „Atunci, Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!”

„La un moment dat, Ioan s-a angajat într-o dispută cu câțiva dintre frații săi cu privire la cine dintre ei să fie considerat cel mai mare. Ei nu aveau intenția ca vorbele lor să ajungă la urechea Învățătorului; însă Isus le-a citit inimile, și a folosit ocazia de a le da o lecție de umilință. Nu doar pentru micul grup care a ascultat cuvintele Sale, a fost aceasta, ci trebuia să fie înregistrată pentru beneficiul tuturor urmașilor Săi până la sfârșitul timpului. [Marcu 9:35 citat].

Cei care posedă Spiritul lui Hristos nu vor avea nicio ambiție de a ocupa o poziție deasupra fraților lor. Cei care sunt mici în proprii lor ochi sunt cei care vor fi socotiți mari în ochii lui Dumnezeu.” – *Sfințirea vieții*, p. 55, 56 (cap. 7, *Caracterul lui Ioan*, subcap. *O creatură nouă prin har*).

b. Ce speranță greșită inspirase acea cerere? Fapte 1:6.

Fapte 1:6: „Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, l-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”

„În ciuda instrucțiunii repetate a lui Hristos cu privire la natura împărăției Sale, acești tineri ucenici încă nutreau speranța unui Mesia care avea să vină să Își ia în stăpânire tronul și puterea regală în armonie cu dorințele oamenilor.” – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 541, 542 (cap. 53, *Ioan cel iubit*).

c. Cum i-a corectat Isus pe Ioan și pe ceilalți ucenici? Marcu 9:38-41.

Marcu 9:38-41: „Ioan l-a zis: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu venea după noi.” „Nu-l opriți”, a

răspuns Isus, „căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea. Cine nu este împotriva noastră este pentru noi. Și oricine vă va da de băut un pahar cu apă în Numele Meu, pentru că sunteți ucenici ai lui Hristos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.”

„Iacov și Ioan au întâlnit pe unul care, în timp ce nu era un urmaș recunoscut al lui Hristos, alunga demoni în numele Său. Ucenicii i-au interzis omului să lucreze și credeau că aveau dreptate făcând aceasta. Însă când au prezentat acest lucru lui Hristos, El i-a mustrat... Nimeni care se arată în vreun fel prietenos față de Hristos nu trebuia să fie respins. Ucenicii nu trebuie să își îngăduie un spirit îngust, exclusivist, ci trebuie să manifeste aceeași simpatie vastă, pe care o văzuseră în Învățătorul lor. Iacov și Ioan credeau că oprindu-L pe acest om, ei aveau în vedere onoarea Domnului lor; însă au început să vadă că erau geloși pentru onoarea lor. Ei și-au recunoscut eroarea și au acceptat mustrarea.” — Ibid., p. 543, 544.

3. UN CARACTER TRANSFORMAT

MARȚI, 2 DECEMBRIE

a. Ce s-a întâmplat cu Ioan, în timp ce contempla caracterul lui Hristos—și ce trebuie să învățăm din aceasta? 1 Ioan 1:2, 3.

1 Ioan 1:2, 3: „Pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată –, deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.”

„Zi de zi, în contrast cu propriul său spirit impetuos, [Ioan] a contemplat gingășia și îndelunga răbdare a lui Isus, și a auzit lecțiile Sale de umilință și răbdare. El și-a deschis inima pentru influența divină, și a devenit nu doar un ascultător, ci un împlinitor al cuvintelor Salvatorului. Eul era ascuns în Hristos. El a învățat să poarte jugul lui Hristos și să ducă povara Sa.

Isus i-a mustrat pe ucenicii Săi, i-a avertizat și i-a atenționat; însă Ioan și frații Săi nu L-au părăsit; ei L-au ales pe Isus, în ciuda mustrărilor. Salvatorul nu s-a retras de la ei din cauza slăbiciunilor și erorilor lor. Ei au continuat până la sfârșit să se împărtășească din încercările Sale și să învețe lecțiile vieții Sale. Contemplându-L pe Hristos, ei au devenit transformați în caracter.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 295, 296 (cap. 30, „El a rânduit doisprezece”).

„Pot exista defecte marcante în caracterul unei persoane, totuși, când ea devine un adevărat ucenic al lui Isus, puterea harului divin o face o ființă nouă. Dragostea lui Hristos o transformă, o sfințește. Însă când oamenii pretind a fi creștini, și religia lor nu îi face bărbați și femei mai buni în toate relațiile vieții—reprezentanți vii ai lui Hristos în dispoziție și caracter—ei nu sunt ai Săi.” — *Sfințirea vieții*, p. 55 (cap. 7, *Caracterul lui Ioan, subcap. O creatură nouă prin har*).

b. După ce a fost transformat de dragostea lui Isus, ce mesaj are Ioan pentru toți credincioșii? 1 Ioan 2:3-5; 3:18; 4:7, 16.

1 Ioan 2:3-5: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.”

1 Ioan 3:18: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.”

1 Ioan 4:7, 16: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu...¹⁶ Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.”

„Ioan se lupta să îi conducă pe credincioși să înțeleagă privilegiile înălțate care urmau să le vină prin exercitarea spiritului iubirii. Această putere răscumpărătoare, umplând inima, urma să controleze orice alt motiv și să îi ridice pe posesorii ei deasupra influențelor corupătoare ale lumii. Și pe măsură ce acestei dragoste i se permitea să se dezvolte din plin și să devină puterea motrice a vieții, încrederea și credința lor în Dumnezeu și în modul Lui de procedare cu ei urmau să fie depline. Ei puteau să vină atunci la El în încrederea deplină a credinței, știind că urmau să primească de la El orice era necesar pentru binele lor prezent și veșnic.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 551, 552 (cap. 54, *Un martor credincios*).

4. CUM RĂMÂNE CU NOI?

MIERCURI, 3 DECEMBRIE

a. Ca și în cazul lui Ioan, ce rău periculos prevala în biserica din Corint — și poate să ne domine, în mod la fel de ușor și pe noi astăzi?

1 Corinteni 3:1-3.

1 Corinteni 3:1-3: „Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi, și nici acum chiar nu le puteți suferi, pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?”

„Domnul a revărsat mari binecuvântări asupra bisericii Sale. Dreptatea cere ca ea să returneze acești talanți cu dobândă. Pe măsură ce comorile adevărului încredințate păstrării ei au crescut, și obligațiile ei au crescut. Însă, în loc de a dezvolta aceste daruri și de a înainta spre desăvârșire, ea a căzut de la ceea ce obținuse în experiența ei timpurie. Schimbarea în starea ei spiri-

tuală a venit treptat și aproape imperceptibil. În timp ce ea a început să caute lauda și prietenia lumii, credința ei a scăzut, zelul ei a început să lăncezească, devoțiunea ei aprinsă a lăsat loc formalității moarte. Fiecare pas de înaintare spre lume, era un pas de îndepărtare de Dumnezeu. În timp ce mândria și ambiția lumească erau nutrite, spiritul lui Hristos s-a îndepărtat, și rivalitatea, disensiunea, și lupta au pătruns pentru a distrage și a slăbi biserica.” – *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 5, p. 240, 241 (cap. 25, *Unitatea creștină*).

„Este imposibil pentru mințile distrase de invidie și luptă să înțeleagă adevărurile spirituale profunde ale cuvântului lui Dumnezeu.” – *Ibid.*, p 241.

b. Cum ni se cere să ne ridicăm la o chemare mai înaltă decât aceasta? Galateni 5:13-16.

Galateni 5:13-16: „*Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții. Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.*”

„În planul lui Dumnezeu nu există niciun loc pentru rivalitate egoistă.” – *Educația*, p. 225 (cap. 25, *Educația și caracterul*).

„Creștinii ar trebui să privească drept o datorie religioasă reprimarea spiritului de invidie și rivalitate. Ei trebuie să se bucure de reputația superioară sau de prosperitatea fraților lor, chiar și atunci când propriul lor caracter sau propriile lor realizări par să fie puse în umbră. Mândria și ambiția nutrite în inima lui Satan au fost cele care l-au alungat din cer. Aceste rele sunt profund înrădăcinate în natura noastră căzută, și dacă nu sunt îndepărtate, vor umbri fiecare calitate bună și nobilă, și își vor aduce roadele vătămătoare, invidia și lupta.

Ar trebui mai degrabă să căutăm adevărata bunătate, decât măreția. Cei care posedă gândul lui Hristos, vor avea păreri umile despre ei înșiși. Ei vor lura pentru puritatea și prosperitatea bisericii, și vor fi gata să își sacrifice propriile interese și dorințe, mai degrabă decât să cauzeze disensiune între frații lor.” – *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 5, p. 242 (cap. 24, *Nu este acesta fiul tâmplarului?*).

5. EDUCAȚIA – O CHEIE

JOI, 4 DECEMBRIE

a. Cum poate educația noastră să ne ajute sau să ne împiedice în cultivarea unui spirit de rivalitate? 2 Corinteni 10:12; Filipeni 2:3; Coloseni 2:8.

2 Corinteni 10:12: „*Negreșit, n-avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere.*”

Filipeni 2:3: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.”

Coloseni 2:8: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.”

„În instituțiile noastre de învățare trebuia să fie exercitată o influență care avea să contracareze influența lumii, și să nu ofere nicio încurajare îngăduinței apetitului, satisfacerii egoiste a simțurilor, mândriei, ambiției, dragostei de îmbrăcăminte și etalare, dragostei de laudă și flatare, și luptei pentru locurile de frunte și onoruri ca o recompensă pentru activitate școlară bună. Toate acestea trebuiau să fie descurajate în școlile noastre. Ar fi imposibil să evităm toate aceste lucruri, trimițându-i la școlile publice, unde ar fi zilnic aduși în contact cu ceea ce ar contamina moralitatea lor. În întreaga lume a fost o neglijare atât de mare a instruirii de acasă, încât copiii aflați în școlile publice erau, în majoritatea cazurilor, libertini și cufundați în viciu.

Lucrarea pe care noi ca popor trebuia să o facem în această chestiune, era de a întemeia o școală, și de a face lucrarea pe care Isus Hristos, din stâlpul de nor, o indicase ca lucrarea poporului Său—de a instrui și educa pe copiii și tinerii noștri să păzească poruncile lui Dumnezeu. Desconsiderarea pe față din partea lumii a legii lui Dumnezeu contamina moralitatea celor care pretindeau că țin legea lui Dumnezeu. Dar noi suntem chemați să urmăm exemplul lui Avraam. Despre El, Domnul a spus: ‘Îl cunosc, și știu că va porunci copiilor Săi și casei sale după el, și ei vor ține Calea Domnului, pentru a face dreptate și judecată.’

Avraam a trebuit să își părăsească țara și casa tatălui Său, și să locuiască într-o țară străină, pentru a introduce cu succes noua ordine de lucruri în gospodăria sa.” — *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 286 (cap. 37, *Către studenții de la Battle Creek*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE VINERI, 5 DECEMBRIE

1. Ce trăsături negative de caracter tânjește Hristos să transforme în mine?
2. Cum ar trebui să răspund eu atunci când alții nu par să mă aprecieze?
3. Ce pot să învăț din subiectul central al atenției lui Ioan cel transformat?
4. De ce este spiritul de rivalitate o problemă atât de mare astăzi?
5. Cum poate modul în care este educat un copil să facă o mare diferență în viață?

Marea Misiune

VERSET DE MEMORAT: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:19, 20).

Studiu recomandat: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 124, 125 (cap. 16, *Parabola oii pierdute*), 294-298 (cap. Neglijanța de biserică și predicatori).

„Misiunea evangheliei este marea autorizație misionară a împărăției lui Hristos. Ucenicii trebuiau să lucreze cu seriozitate pentru suflete, dând tuturor invitația de îndurare. Nu trebuia ca ei să aștepte ca oamenii să vină la ei; trebuia ca ei să meargă la oameni cu mesajul lor.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 28 (cap. 3, *Marea misiune*).

1. ÎNTÂLNIRE ÎN GALILEEA

DUMINICĂ, 7 IUNIE

a. Răspunzând invitației lui Hristos, încotro au mers ucenicii? Matei 28:10, 16. Cât de mulți au fost la această întâlnire? 1 Corinteni 15:6.

Matei 28:10, 16: „Atunci, Isus le-a zis: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea; acolo Mă vor vedea.”... ¹⁶Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, în muntele unde le poruncise Isus să meargă.”

1 Corinteni 15:6: „După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit.”

„Misiunea fusese dată celor doisprezece când Isus S-a întâlnit cu ei în camera de sus; însă acum urma să fie dată unui număr mai mare. La întâlnirea de pe un munte din Galileea, toți credincioșii care au putut fi convocați erau adunați...

La timpul stabilit, cam cinci sute de credincioși erau strânși în grupuri mici pe coasta muntelui, nerăbdători să învețe tot ce se putea învăța de la cei care Îl văzuseră pe Hristos după învierea Sa. Ucenicii treceau de la un grup la altul, învățându-i tot ceea ce văzuseră și auziseră despre Isus, și explicând logic din Scripturi, așa cum făcuse El cu ei. Toma relata istoria necredinței sale și cum fuseseră măturate îndoielile sale. Dintr-odată, Isus a stat în mijlocul lor. Nimeni nu putea spune de unde sau cum a venit. Mulți care erau prezenți nu Îl văzuseră mai înainte; însă în mâinile și picioarele Sale, ei au văzut semnele răstignirii; înfățișarea Sa era ca fața lui Dumnezeu, și când L-au văzut, I s-au închinat.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 818, 819 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

a. Ce poruncă trebuie să aibă un mare impact? Matei 28:19, 20 p.p.

Matei 28:19, 20 p.p.: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...”

„Ucenicii se închinaseră [lui Isus] înainte ca El să vorbească, însă cuvintele Sale, căzând de pe buze care fuseseră închise în moarte, îi mișcau cu o putere aparte. El era acum Salvatorul înviat.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 819 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

„Stând la distanță de numai un pas de tronul Său ceresc, Hristos le-a dat ucenicilor Săi misiunea. ‘Toată puterea Mi-este dată în cer și pe pământ,’ a spus El. ‘Mergeți, de aceea, și învățați toate neamurile.’ ‘Mergeți în toată lumea, și propovăduiți evanghelia la orice făptură.’ (Marcu 16:15). Din nou și din nou, cuvintele au fost repetate, ca ucenicii să poată înțelege semnificația lor. Asupra tuturor locuitorilor pământului, de sus și de jos, bogat și sărac, lumina cerului trebuia să strălucească în raze clare, puternice. Ucenicii trebuiau să fie colaboratori cu Salvatorul lor în lucrarea de salvare a lumii.” — *Ibid.*, p. 818.

b. Ce asigurare este inclusă în porunca lui Hristos? Marcu 16:16.

Marcu 16:16: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

„Cuvintele lui Hristos de pe coasta muntelui erau anunțul că sacrificiul Său în favoarea omului era deplin și încheiat. Condițiile ispășirii fuseseră îndeplinite; lucrarea pentru care venise El în această lume fusese îndeplinită. El era pe drumul spre tronul lui Dumnezeu, pentru a fi onorat de îngeri, stăpâniri și puteri. El începuse lucrarea Sa de mijlocire. Înveșmântat cu autoritate nelimitată, El a dat misiunea Sa ucenicilor.” — *Ibid.*, p. 819.

c. Cu ce cuvinte a confirmat apostolul Petru acest adevăr fundamental, și care a fost rezultatul? Faptele apostolilor 4:12.

Fapte 4:12: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.”

„Isus Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, era tema fiecărui discurs. Numele Său—singurul nume sub cer prin care oamenii pot fi mântuiți—era înălțat de ei. În timp ce ei proclamau perfecțiunea lui Hristos, Salvatorul înviat, cuvintele lor mișcau inimi, și bărbați și femei erau câștigați pentru evanghelie. Mulțimile care batjocoriseră numele Salvatorului și disprețuiseră puterea Sa, se declarau acum ucenicii Celui răstignit.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 594 (cap. 58, *Biserica triumfătoare*).

a. Ce înseamnă cuvintele lui Hristos, „toată puterea Îmi este dată”?
Matei 28:18.

Matei 28:18: „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Toată puterea îmi este dată... - trad. BTF)

„Acea putere nu este diminuată prin trecerea anilor, nici epuizată de activitatea neîntreruptă a harului Său abundent. Pentru toți cei care cred în El, El este încă un Salvator viu.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 319 (cap. 32, Sutașul).

„Când suntem ancorați în siguranță în Hristos, avem o putere pe care nu ne-o poate lua nicio ființă umană. De ce? Pentru că suntem părtași ai naturii divine, scăpând de stricăciunea care este în lume prin poftă, părtași ai naturii Celui care a venit pe acest pământ îmbrăcat cu veșmântul umanității, ca să poată sta în fruntea rasei umane și să dezvolte un caracter care a fost fără zbârcitură sau fără pată de păcat.

De ce sunt mulți dintre noi atât de slabi și ineficienți? Este pentru că privim spre eu, studiindu-ne temperamentele și întrebându-ne cum ne putem face un loc pentru noi înșine, pentru individualitatea și particularitățile noastre, în loc de a-L studia pe Hristos și caracterul Său.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 187 (cap. 23, Școala de la ferma Avondale, subcap. Dumnezeu și natura).

b. Cum primim putere de la Hristos? Filipeni 4:13; Evrei 12:1, 2.

Filipeni 4:13: „Pot totul în Hristos, care mă întărește.”

Evrei 12:1, 2: „Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

„Cuvântul lui Dumnezeu, primit în suflet, modelează gândurile și intră în dezvoltarea caracterului.

Privind constant la Isus cu ochiul credinței, vom fi întăriți. Dumnezeu va face cele mai prețioase revelații poporului Său flămând, însetat. Ei vor descoperi că Hristos este un Salvator personal. În timp ce se hrănesc cu cuvântul Său, ei descoperă că acesta este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământească, și împarte o nouă viață în Hristos Isus. Duhul Sfânt vine la suflet ca un Mângâietor. Prin influența transformatoare a harului Său, chipul lui Dumnezeu este reprodus în ucenic; el devine o ființă nouă. Dragostea ia locul urii, și inima primește asemănarea divină. Aceasta înseamnă a trăi prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a mânca Pâinea care se coboară din cer.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 391 (cap. 411, Criza din Galileea).

a. Ce includ cuvintele „duceți-vă” și „învățați”? Matei 28:19 (p. p.).

Matei 28:19 p,p.: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... (trad. engl. și BTF: „Duceți-vă și învățați toate națiunile”)*

„Suntem chemați să ne ridicăm ochii spre ´regiunile de dincolo´. Hristos dăruie zidul de despărțire, risipind prejudecățile de naționalitate, și predică o dragoste față de întreaga familie umană. El îi scoate pe oameni din cercul îngust prescris de propriul lor egoism; El desființează toate limitele teritoriale și distincțiile artificiale din societate. El nu face nicio diferență între vecini și străini, prieteni și dușmani. El ne învață să privim spre fiecare suflet în nevoie ca spre fratele nostru, și spre lume ca fiind câmpul nostru.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 823 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

b. Ce promisiune atașează Isus mandatului misionar—și ce înseamnă aceasta pentru noi? Matei 28:20 (ultima parte).

Matei 28:20 u.p.: „...*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.*”

„În îndeplinirea lucrării lui Hristos, biserica are promisiunea prezenței Sale.” – *Ibid.*, p. 825.

„El a luat măsuri depline pentru îndeplinirea lucrării, și a luat asupra Sa responsabilitatea pentru succesul ei. Atâta timp cât ei ascultau de cuvântul Său și lucrau în comuniune cu El, ei nu puteau da greș. Mergeți la toate neamurile, le-a poruncit El. Mergeți până în cele mai îndepărtate părți ale globului locuit, dar să știți că prezența Mea va fi acolo. Lucrați în credință și încredere, căci nu va veni niciodată timpul când vă voi părăsi.

Misiunea Salvatorului pentru ucenici i-a inclus pe toți credincioșii. Ea îi include pe toți credincioșii în Hristos, până la sfârșitul timpului. Este o greșală fatală aceea de a presupune că lucrarea salvării de suflete depinde doar de predicatorul hirotonit. Toți cei la care a venit inspirația divină primesc în grijă evanghelia. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt rânduiți să lucreze pentru salvarea semenilor lor. Pentru această lucrare a fost întemeiată biserica, și toți cei care iau asupra lor legămintele ei sacre, se angajează prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.” – *Ibid.*, p. 822.

„Ești tu conlucrător cu Hristos? Nu poți să înduri de dragul Său suferințe, sacrificiu și încercări? Există o ocazie de a face bine pentru sufletele tinerilor și ale celor greșiți. Dacă vezi pe unul ale cărui cuvinte sau atitudine arată că este despărțit de Dumnezeu, nu îl blama. Nu este lucrarea ta aceea de a-l condamna, ci vino aproape de el pentru a-i da ajutor.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 125 (cap. 16, *Parabola oii rătăcitoare*).

a. Care este definiția biblică a evangheliei? Romani 1:16, 17.

Romani 1:16, 17: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.”

„Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, credinciosul trece din poziția de rebel, un copil al păcatului și al lui Satan, în poziția de supus al lui Isus Hristos, nu datorită vreunei bunătați inerente, ci pentru că Hristos îl primește ca și copil al Său prin adopție. Păcătosul primește iertarea păcatelor sale, pentru că păcatele acestea sunt purtate de Înlocuitorul și Garantul său. Domnul vorbește Tatălui Său ceresc, spunându-i: ‘Acesta este copilul Meu. Îl scutesc de condamnarea la moarte, dându-i polița Mea de asigurare de viață—viață veșnică—pentru că Eu am luat locul lui și am suferit pentru păcatele sale. El este chiar fiul Meu iubit.’ Astfel, omul, iertat, și îmbrăcat în hainele frumoase ale neprihănirii lui Hristos, stă fără vină înaintea lui Dumnezeu.

Păcătosul poate să greșească, însă el nu este alungat fără îndurare. Cu toate acestea, singura sa speranță este căința față de Dumnezeu și credință în Domnul Isus Hristos.” — *Asemenea lui Hristos*, p. 74 (cap. *Studiați caracterul lui Hristos și deveniți asemenea lui* - 20 februarie).

b. De ce se considera Pavel un datornic? Romani 1:14, 15.

Romani 1:14, 15: „Eu sunt dator și grecilor, și barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă, celor din Roma.”

„În ce sens era Pavel datornic atât față de iudeu, cât și față de grec? Lui îi fusese dată misiunea, așa cum este dată fiecărui ucenic al lui Hristos. [Matei 28:19, 20 citat]. Acceptându-L pe Hristos, Pavel a acceptat această misiune. El a realizat că asupra sa zăcea obligația de a lucra pentru toate clasele de oameni—pentru iudeu și pentru neamuri, pentru cei învățați și pentru cei neînvățați, pentru cei care ocupau poziții înalte, precum și pentru cei de pe cele mai umile căi ale vieții.” — *Comentarii Biblice ale Noului Testament* [Comentarii E.G. White], vol. 6, p. 1067 (cap. Referitor la Romani 1).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE**12 DECEMBRIE**

1. Ce misiune specifică mi-a dat Dumnezeu, în sfera mea?
2. De ce nu am primit eu încă puterea lui Hristos în plinătatea ei reală?
3. Ce provocare și asigurare îmi face Domnul mie astăzi?
4. Ce înseamnă pentru urmașii Săi numele lui Hristos?
5. Ce înseamnă „a privi la Hristos”?

Evangelizare practică

VERSET DE MEMORAT: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine” (Marcu 5:19 ultima parte).

Studiu recomandat: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 254-260 (cap. 30, *Nevoia lumii*); *Ibid.*, vol. 1, p. 412 (cap.76, *Cauza în Est*).

„Ucenicii trebuia să înceapă lucrarea acolo unde se aflau.” - *Hristos, Lumina lumii*, p. 822 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

1. MULTE NAȚIONALITĂȚI ADUNATE DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE

a. Când s-a observat pentru prima dată în mod remarcabil împlinirea promisiunii lui Hristos despre puterea specială pentru ucenicii Săi? Faptele apostolilor 2:1-4.

Fapte 2:1-4: „În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.”

„Duhul Sfânt, luând forma limbilor de foc, s-a odihnit asupra celor adunați. Aceasta era o emblemă a darului revărsat atunci asupra ucenicilor, care i-a făcut capabili să vorbească în mod fluent limbi care înainte le fuseseră necunoscute. Înfrățirea de foc simboliza fervoarea zelului cu care urmau să lucreze apostolii și puterea care urma să însoțească lucrarea lor.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 39 (cap. 4, *Ziua Cincizecimii*).

b. De ce era necesar cu acea ocazie darul limbilor? Fapte 2:5-11.

Fapte 2:5-11: „Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirene, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliti, crețani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!”

„În timpul risipirii, iudeii fuseseră împrăștiați în aproape fiecare colț al lumii locuite, și în exilul lor, ei învățaseră să vorbească diverse limbi. Mulți dintre acești evrei erau cu acea ocazie în Ierusalim, participând la sărbătorile religioase care erau atunci în desfășurare. Fiecare limbă era reprezentată de cei adunați. Această diversitate de limbi ar fi fost o mare piedică pentru proclamarea evangheliei; de aceea, Dumnezeu a suplinit într-un mod uimitor deficiența apostolilor. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce ei nu ar fi putut să îndeplinească pentru ei înșiși într-o viață întreagă.” — Ibid., p. 39, 40.

2. DÂND MĂRTURIE ÎN LIMBI STRĂINE LUNI, 15 DECEMBRIE

a. Ce spune apostolul cu privire la darul autentic al vorbirii în limbi străine? 1 Corinteni 12:28, 30. Cum se aplică acesta astăzi?

1 Corinteni 28, 30: „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi. ... Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți talmăcesc?”

„Există între noi cei care, fără truda și lentoarea învățării unei limbi străine, ar putea să se califice pentru a proclama adevărul în alte națiuni. În biserica primitivă, misionarii erau înzestrați în mod miraculos cu o cunoștință a limbilor în care erau chemați să predice bogățiile inepuizabile ale lui Hristos. Și dacă Dumnezeu a fost dispus să îi ajute pe servii Săi de atunci, putem să ne îndoim noi că binecuvântarea Sa se va odihni asupra eforturilor noastre de a-i califica pe cei care posedă în mod natural o cunoștință a limbilor străine, și care, cu încurajare adecvată, ar duce propriilor lor conaționali mesajul adevărului? Am fi putut avea mult mai mulți lucrători în câmpurile misionare străine, dacă cei care au intrat în aceste câmpuri s-ar fi folosit de fiecare talant aflat la dispoziția lor...

În unele cazuri poate fi necesar ca tinerii să învețe limbi străine. Ei pot face aceasta cu cel mai mare succes, asociindu-se cu oamenii, și în același timp devotând o parte din fiecare zi studiului limbii. Acest lucru ar trebui făcut, totuși, doar ca un pas pregătitor necesar pentru a-i educa pe cei care se găsesc ei înșiși în locurile misionare respective, și care, cu o instruire corespunzătoare, pot deveni lucrători. Este esențial să fie îndemnați să intre în lucrare cei care pot vorbi în limba maternă a popoarelor din diferite națiuni.” — *Slujitorii evangheliei*, p. 82, 83 (secțiunea 3, *Pregătirea necesară*, cap. *Tinerii ca misionari*).

b. Ce talanți a promis Dumnezeu servilor Săi și ce ar trebui să facem ca să dezvoltăm acești talanți? Efeseni 2:8; 1 Corinteni 12:7-11.

Efeseni 2:8: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”

1 Corinteni 12:7-11: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință datorită aceluiasi Duh; altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește.”

„Nu toate darurile sunt împărțite fiecărui credincios.... Însă darurile Duhului sunt promise fiecărui credincios conform nevoii lucrării lui Dumnezeu. Promisiunea este la fel de puternică și demnă de încredere ca în zilele apostolilor.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 823 (cap.86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

„Cauza lui Dumnezeu are nevoie de oameni eficienți; are nevoie de oameni care sunt instruiți să slujească în calitate de învățători și predicatori. Oameni care au avut doar o pregătire redusă în școală și facultate au lucrat cu o măsură de succes; însă aceștia ar fi putut avea o măsură de succes mai mare, și ar fi putut fi lucrători mai eficienți, dacă de la bun început ar fi dobândit o disciplină mentală.” – *Slujitorii evangheliei*, p. 92 (secțiunea 3, *Pregătirea necesară*, subcap. „*Studiază să te dovedești aprobat*”).

3. CHEI VITALE PENTRU SUCCES

MARȚI, 16 DECEMBRIE

a. De ce sunt școlile misionare o resursă atât de valoroasă — și care este prima datorie a oricui care caută să împărtășească în mod eficient evanghelia? 2 Timotei 2:15.

2 Timotei 2:15: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.”

„Lucrarea de câștigare de suflete la Hristos cere o pregătire atentă. Oamenii nu pot intra în serviciul Domnului fără instruirea necesară, și să aștepte cel mai înalt succes. Mecanici, avocați, negustori, oameni de toate profesiile și meseriile, sunt educați pentru domeniul de afaceri în care speră să intre. Este strategia lor de a se face pe cât de eficienți posibil. Mergeți la pălărier sau la croitoreasă, și ea vă va spune cât de mult a trudit până a avut o cunoaștere temeinică a meseriei ei. Arhitectul vă va spune cât de mult a durat până a înțeles el cum să plănuiască o clădire cu gust, confortabilă. Și la fel este cu toate vocațiile pe care le urmează oamenii.

Ar trebui, oare, ca servii lui Dumnezeu să arate mai puțină preocupare în pregătirea lor pentru o lucrare infinit mai importantă? Ar trebui ei să fie

ignoranți cu privire la căile și mijloacele de folosit în câștigarea de suflete? E nevoie de o cunoaștere a naturii umane, de studiu amănunțit, de gândire atentă și rugăciune serioasă, pentru a ști cum să te apropii de bărbați și de femei cu privire la marele teme care privesc bunăstarea lor veșnică.” — *Slujitorii evangheliei*, p. 92 (secțiunea 3, *Pregătirea necesară*, subcap. „*Studiază să te dovedești aprobat*”).

„Doar la altarul lui Dumnezeu putem să ne aprindem lumânările noastre foarte mici cu foc divin...”

Mesagerii lui Dumnezeu trebuie să zăbovească mult cu El, dacă vor să aibă succes în lucrarea lor. Se povestește despre o femeie în vârstă din Lancashire, care asculta motivele pe care le prezentau vecinii ei pentru succesul predicatorului lor. Ei vorbeau despre darurile lui, despre stilul său de adresare, despre manierele lui. ‘Nu’, spuse femeia în vârstă, ‘o să vă spun eu care este. Omul vostru este într-o prietenie strânsă cu Cel Atotputernic.’ — *Ibid.*, p. 255 (secțiunea 7, subcap. *Rugăciunea în taină*).

b. Ce protecție divină a fost promisă ucenicilor lui Hristos care merg să răspândească mesajul adevărului? Marcu 16:18 (prima parte). Citați o ocazie când s-a împlinit această promisiune. Faptele apostolilor 28:1-5.

Marcu 16:18 p.p.: „vor lua în mână șerpi , dacă vor bea ceva de moarte, nu-va vătăma...”

Fapte 28:1-5: „După ce am scăpat de primejdie, am aflat că ostrovul se chema Malta. Barbarii ne-au arătat o bunăvoință puțin obișnuită, ne-au primit pe toți la un foc mare, pe care-l aprinseseră din pricină că ploua și se lăsase un frig mare. Pavel strânsese o grămadă de mărcini și-i puse pe foc; o năpârca a ieșit afară din pricina căldurii și s-a lipit de mâna lui. Barbarii, când au văzut năpârca spânzurată de mâna lui, au zis unii către alții: „Cu adevărat, omul acesta este un ucigaș, căci Dreptatea nu vrea să-l lase să trăiască, măcar că a fost scăpat din mare.” Pavel a scuturat năpârca în foc și n-a simțit niciun rău.”

„La acel moment [era creștină timpurie], otrăvirea era frecvent practică. Oamenii fără scrupule nu ezitau să îndepărteze prin acest mijloc pe cei care stăteau în calea ambiției lor. Isus știa că viața ucenicilor Săi avea să fie pusă în acest fel în primejdie. Mulți se gândeau că fac un serviciu lui Dumnezeu, dându-i la moarte pe martorii Săi. De aceea, El le-a promis protecție față de acest pericol.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 821 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

4. SLUJIND CELOR BOLNAVI

MIERCURI, 17 DECEMBRIE

a. Ce putere suplimentară a dat Isus ucenicilor, și care a fost declarația lor ca recunoaștere a acestei puteri? Luca 9:1; 10:17. Cum le-a răspuns Hristos? Luca 10:20.

Luca 9:1: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii și să vindece bolile.”

Luca 10:17: „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău.”

Luca 10:20: „Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.”

„Nu vă bucurați pentru că aveți putere, ca să nu pierdeți din vedere dependența voastră de Dumnezeu. Fiți atenți, ca nu cumva să pătrundă auto-suficiența, și să lucrați în propria voastră tărie, mai degrabă decât în spiritul și puterea Stăpânului vostru. Eul este întotdeauna gata să își atribuie merite, dacă vreo măsură de succes însoțește lucrarea. Eul este flatat și înălțat, și asupra altor minți nu se creează impresia că Dumnezeu este totul și în tot... Când avem o înțelegere a slăbiciunii noastre, învățăm să depindem de o putere care nu se află în noi.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 493 (cap. 53, *Ultima călătorie din Galileea*).

b. Care a fost rezultatul faptului că Isus acorda prioritate lucrării de vindecare a celor bolnavi? Luca 4:38, 39; 5:12, 13; 6:6, 10.

Luca 4:38, 39: „După ce a ieșit din sinagogă, a intrat în casa lui Simon. Soacra lui Simon era prinsă de friguri mari și L-au rugat pentru ea. El S-a plecat spre ea, a certat frigurile și au lăsat-o frigurile. Ea s-a sculat îndată și a început să le slujească.”

Luca 5:12, 13: „Isus era într-una din cetăți. Și iată că un om plin de lepră, cum L-a văzut, s-a aruncat cu fața la pământ, L-a rugat și l-a zis: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” Isus a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: „Da, voiesc, fii curățit!” Îndată l-a lăsat lepra.”

Luca 6:6, 10: „În altă zi de Sabat, s-a întâmplat că Isus a intrat în sinagogă și învăța pe norod. Acolo era un om care avea mâna dreaptă uscată... ¹⁰ Atunci, Și-a rotit privirile peste toți și a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă.”

„În timpul slujirii Sale, Isus a devotat mai mult timp vindecării bolnavilor, decât predicării. Minunile Sale mărturiseau adevărul cuvintelor Sale, că El a venit nu să distrugă, ci să salveze. Neprihănirea Sa a mers înaintea Lui, și slava Domnului era cortegiul din spatele Lui. Oriunde mergea, vestea îndurării Sale mergea înaintea Lui. Pe unde trecuse El, primitorii compasiunii Sale se bucurau de sănătate, și puneau la încercare puterile lor nou-descoperite. Mulțimile se adunau în jurul lor pentru a auzi de pe buzele lor ceea ce făcuse Domnul. Vocea Sa fusese primul sunet pe care îl auziseră mulți, numele Său—primul cuvânt pe care îl rostiseră ei, fața Sa—prima la care priviseră

vreodată. De ce să nu Îl iubească pe Isus și să Îi cânte laudă? În timp ce trecea prin orașe și sate, El era ca un curent vital, răspândind viață și bucurie pe oriunde mergea.” – Ibid., p. 350 (cap. 37, *Primii evangheliști*).

c. Urmând exemplul lui Hristos, ce lucrare au făcut ucenicii? Faptele apostolilor 3:1-7; 9:32-34; 28:8, 9.

Fapte 3:1-7: „Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii: era ceasul al nouălea. Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta Templului numită „Frumoasă”, ca să ceară de milă de la cei ce intrau în Templu. Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în Templu, le-a cerut milostenie. Petru, ca și Ioan, s-a uitat țintă la el și a zis: „Uită-te la noi!” Și el se uita la ei cu luare aminte și aștepta să capete ceva de la ei. Atunci, Petru i-a zis: „Argint și aur n-am, dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele.”

Fapte 9:32-34: „Pe când cerceta Petru pe toți sfinții, s-a coborât și la cei ce locuiau în Lida. Acolo a găsit un om, anume Enea, care zăcea de opt ani olog în pat. „Enea”, i-a zis Petru, „Isus Hristos te vindecă; scoală-te și fă-ți patul.” Și Enea s-a sculat îndată.”

Fapte 28:8, 9: „Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri și de urdinare. Pavel s-a dus la el, s-a rugat, a pus mâinile peste el și l-a vindecat. Atunci au venit și ceilalți bolnavi din ostrovul acela și au fost vindecați.”

5. ALINÂND SUFERINȚA UMANĂ

JOI, 18 DECEMBRIE

a. Ce misiune cu efecte îndepărtate ne aparține nouă până la încheierea timpului de probă? Matei 10:7, 8; Marcu 5:19; 16:18 (ultima parte); Luca 9:1, 2.

Matei 10:7, 8: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape! Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

Marcu 5:19: „Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine.”

Marcu 16:18 u.p.: „...își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Luca 9:1, 2: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii și să vindece bolile. Apoi, i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi.”

„Urmașii lui Hristos trebuie să lucreze așa cum a lucrat El. Trebuie să îi hrănim pe cei flămânzi, să îi îmbrăcăm pe cei goi, și să îi mângâiem pe cei suferinzi și întristați. Trebuie să slujim celor disperati, și să le inspirăm speranță celor fără de speranță... Dragostea lui Hristos, manifestată în slujire neegoistă, va fi mai eficientă în reformarea rău-făcătorului decât va fi sabia sau curtea de justiție. Acestea sunt necesare pentru a inspira groază în călcătorul legii, dar misionarul poate face mai mult decât atât. Adesea, inima se va împietri sub mustrare; însă se va topi sub dragostea lui Hristos. Misionarul poate nu doar să aline boli fizice, ci poate să îl conducă pe păcătos la Marele Medic, care poate curăța sufletul de lepra păcatului. Prin servii Săi, Dumnezeu dorește ca cei bolnavi, cei nefericiți, cei posedați de spirite rele, să audă vocea Sa. Prin intermediul agenților Săi umani, El dorește să fie un Mângâietor așa cum nu a cunoscut lumea.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 350, 351 (cap. 37, *Primii evangheliști*).

b. Ce principiu biblic afectează, de asemenea, unele metode prin care este îndeplinită lucrarea Domnului? Eclesiastul 3:1; 8;5.

Eclesiastul 3:1: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.”

Eclesiastul 8:5: „Pe cine păzește porunca, nu-l va atinge nicio nenorocire, dar inima înțeleptului cunoaște și vremea, și judecata.”

„Lucrări contrafăcute de vindecare, despre care se pretinde a fi divine, vor fi îndeplinite.

Din acest motiv, Domnul a marcat o cale prin care poporul Său trebuie să ducă înainte o lucrare de vindecare fizică, unită cu predicarea cuvântului. Sanatorii trebuie să fie înființate, și aceste instituții trebuie să fie puse în legătură cu lucrători care vor promova lucrarea misionar-medicală necontrafăcută.” — *Slujirea medicală*, p. 14 (secțiunea 1, *Puterea de vindecare și sursa ei*, subcap. *Când rugăciunea pentru vindecare înseamnă încumetare*).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

VINERI, 19 DEC.

1. De ce a fost necesar darul vorbirii în limbi în zilele apostolilor?
2. Ce fac eu cu talentele încredințate mie?
3. Cum pot îmbunătăți slujirea mea pentru alții în domeniul medical-misionar?
4. În ce circumstanțe oferă Isus protecție față de pericolele fatale?
5. Cum pot să extind utilitatea mea în cauza Domnului?

Strângând recolta de suflete

VERSET DE MEMORAT: „Mergeți la drumuri și la garduri, și siliți-i să vină, ca să mi se umple casa” (Luca 14:23, a doua parte).

Studiu recomandat: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 305-312 (secțiunea 4, *Slujirea medical-misionară*, cap. 37, *Răsplata slujirii*).

„Fiecăruia, care a primit evanghelia, i-a fost dat adevărul sfânt ca să fie împărțit lumii. Poporul credincios al lui Dumnezeu a fost întotdeauna un grup de misionari viguroși.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 109 (cap. 11, *Evanghelia în Samaria*).

1. PREGĂTIND CASA LUI DUMNEZEU

DUMINICĂ, 21 DEC.

a. Descrieți pregătirea spirituală necesară pentru eforturi misionare roditoare. Proverbe 16:1; Faptele apostolilor 1:14 (p.p.); 2:1.

Proverbe 16:1: „Planurile pe care le face inima atârnă de om, dar răspunsul pe care-l dă gura vine de la Domnul.”

Fapte 1:14 p.p.: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri...”

Fapte 2:1: „În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.”

„Primii ucenici au mers predicând cuvântul. Ei L-au revelat pe Hristos în viețile lor. Și Domnul lucra cu ei, confirmând cuvântul cu semne care urmau.” (Marcu 16:20 engl. KJV.) Acești ucenici se pregăteau pentru lucrarea lor. Înainte de ziua Cincizecimii, ei s-au întâlnit laolaltă, și au dat la o parte toate diferențele. Ei erau într-un cuget. Ei credeau promisiunea lui Hristos că binecuvântarea va fi dată, și s-au rugat în credință. Ei nu au cerut doar o binecuvântare pentru ei înșiși; ei erau încărcăți de povara mântuirii sufletelor. Evanghelia trebuia să fie dusă în cele mai îndepărtate părți ale pământului, și ei au cerut înzestrarea cu puterea pe care Hristos o promisese. Atunci a fost revărsat Duhul Sfânt, și mii au fost convertiți într-o zi.

La fel poate să fie acum. În loc de speculațiile oamenilor, să fie predicat Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii să dea la o parte disensiunile lor, și să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea celor pierduți. Să ceară în credință binecuvântarea, și ea va veni. Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost

‘ploaia timpurie’, și rezultatul a fost glorios. Însă ‘ploaia târzie’ va fi mai abundentă. (Ioel 2:23).” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 827 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

2. PREGĂTIRE PENTRU RECOLTĂ

LUNI, 22 DECEMBRIE

a. Descrieți bolile spirituale pe care trebuie să le biruiți complet biserica înainte ca grupuri mari de nou-converțiți să poată intra în siguranță în rândurile ei. Luca 21:34; Matei 24:48-50; 25:42-45.

Luca 21:34: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.”

Matei 24:48-50: „Dar, dacă este un rob rău, care zice în inima lui: ‘Stăpânul meu zăbovește să vină!’ Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului acelaia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe.”

Matei 25:42-45: „Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine.’ Atunci, Îi vor răspunde și ei: ‘Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu Ți-am slujit?’ Și El, drept răspuns, le va zice: ‘Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.’”

„Cât de multe biserici sunt îngrijite ca niște miei bolnavi de către cei care trebuie să caute oile pierdute! Și tot timpul, milioane peste milioane fără Hristos pier.

Dragostea divină a fost mișcată până în profunzimile insondabile de dragul oamenilor, și îngerii sunt cuprinși de uimire văzând o recunoștință atât de superficială în primitorii unei dragoste atât de mari. Îngerii sunt uimiți de aprecierea de suprafață manifestată din partea omului pentru dragostea lui Dumnezeu. Cerul stă indignat de neglijența arătată față de sufletele oamenilor. Am vrea să știm noi cum o privește Hristos? Cum s-ar simți un tată și o mamă, dacă ar ști că în frig și în zăpadă, copilul lor a fost lăsat să piară de cei care au trecut pe lângă el și ar fi putut să îl salveze? Nu ar fi ei teribil de mâhniți, puternic indignați? Nu i-ar denunța ei pe acei criminali, cu o mânie la fel de fierbinte ca lacrimile lor, la fel de intensă ca dragostea lor? Suferințele fiecărui om sunt suferințele copilului lui Dumnezeu, și cei care nu întind o mână de ajutor semenilor lor care pier provoacă mânia Sa îndreptățită.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 825 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

b. Cine trebuie să fie inclus în primirea harului lui Dumnezeu?

Luca 14:23; 2 Cronici 6:32, 33.

Luca 14:23: „Și stăpânul a zis robului: 'Ieși la drumuri și la garduri și, pe cei ce-vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.'”

2 Cronici 6:32, 33: „Când străinul, care nu este din poporul tău Israel, va veni dintr-o țară depărtată din pricina Numelui Tău celui mare, din pricina mâinii Tale celei tari și din pricina brațului Tău întins, când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale, și dă străinului acela tot ce-ți va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine, ca poporul Tău Israel, și să știe că Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o!”

„Ucenicilor Săi, Hristos le-a zis: 'Ați fost martorii vieții Mele de sacrificiu de sine în favoarea lumii. Ați fost martorii lucrărilor Mele pentru Israel. Deși ei nu vor să vină la Mine ca să aibă viață, deși preoții și conducătorii Mi-au făcut ce au vrut, deși M-au respins așa cum au prezis Scripturile, ei vor mai avea o altă ocazie de a-L accepta pe Fiul lui Dumnezeu. Ați văzut că pe toți cei care vin la Mine, mărturisindu-și păcatele, Eu îi primesc cu generozitate. Pe cel ce vine la Mine nu îl voi da afară în niciun caz. Toți cei care vor, pot să se împace cu Dumnezeu, și să primească viața veșnică. Vouă, ucenicilor Mei, vă încredințez acest mesaj de îndurare. Trebuie să fie dat mai întâi lui Israel, și apoi tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor. Trebuie să fie dat iudeilor și neamurilor. Toți cei care cred trebuie să fie strânși într-o biserică.’” — Ibid., p. 821 (cap. 86, *Mergeți și învățați toate neamurile*).

3. ÎNTINZÂND O MÂNĂ SPRE CEI PIERDUȚI

MARȚI, 23 DEC.

a. Descrieți planul lui Dumnezeu pentru necredinșii cu inima sinceră — necreștini, păgâni — care în adâncul inimii lor îl caută, de fapt, pe El. Evrei 11:6; Isaia 56:3-8.

Evrei 11:6: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.”

Isaia 56:3-8: „Străinul care se alipește de Domnul să nu zică: „Domnul mă va despărți de poporul Său!” și famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!” Căci așa vorbește Domnul: „Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut și vor stăru în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge. Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-l slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăru în legământul Meu îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie

în Casa Mea de rugăciune. Arderile-de-tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: „Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el.”

„Între locuitorii pământului, risipiți în fiecare țară, se află cei care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Asemenea stelelor cerului, care apar doar noaptea, acești credincioși vor străluci când întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele. În Africa necreștină, în țările catolice ale Europei și Americii de Sud, în China, în India, în insulele mării, și în toate colțurile întunecate ale pământului, Dumnezeu are păstrat în rezervă un firmament de persoane alese, care vor străluci încă în mijlocul întunericului, revelând în mod clar unei lumi apostate puterea transformatoare a ascultării de legea Sa.” — *Profeți și regi*, p. 188, 189 (cap. 14, *În Spiritul și puterea lui Ilie*).

„Peste tot în lume, bărbați și femei privesc cu năzuință spre cer. Rugăciuni și lacrimi și întrebări se ridică dinspre suflete care tânjesc după lumină, după har, după Duhul Sfânt. Mulți sunt pe pragul împărăției, așteptând doar să fie strânși.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 109 (cap. 11, *Evanghelia în Samaria*).

b. Ce promisiune oferă Dumnezeu tuturor celor care cred? Romani 10:8-11. Ce înseamnă credința — în contrast cu încumetarea? Deuteronomul 6:6-9.

Romani 10:8-11: *„Ce zice ea deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine.”*

Deuteronomul 6:6-9: *„Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”*

„Satan poate, printr-o varietate de înșelăciuni, să îndeplinească minuni care vor părea miracole autentice. El a sperat să facă din acestea un criteriu de testare între Israeliti la momentul eliberării lor din Egipt. Instrucțiunea dată lui Moise pentru Israel este o instrucțiune la timpul potrivit pentru noi: [Deuteronom 6:6-9 citat].

Când ne aducem viețile la ascultare completă de legea lui Dumnezeu, privindu-L pe El ca Ghid Suprem al nostru, și prinzându-ne de Hristos ca speranța noastră de neprihănire, Dumnezeu va lucra în favoarea noastră. Aceasta este o neprihănire prin credință, o neprihănire ascunsă într-o taină despre care cel

lumesc nu știe nimic, și pe care nu o poate înțelege. Sofistăria și lupta vor urma în cortegiul șarpelui; însă poruncile lui Dumnezeu, studiate și practicate cu sârguință, ne deschid comunicarea cu cerul, și vor deosebi pentru noi ceea ce e adevărat de ceea ce e fals. Această ascultare îndeplinește pentru noi voința divină, aducând în viețile noastre neprihănirea și perfecțiunea care au fost văzute în viața lui Hristos.” — *Manuscript Releases*, vol. 7, p. 357.

4. CREDINȚA AUTENTICĂ

MIERCURI, 24 DECEMBRIE

a. Cum stă credința autentică în contrast cu credința falsă?

Iacov 2:19, 20; Galateni 5:6.

Iacov 2:19, 20: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?”

Galateni 5:6: „Căci, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”

„Credința autentică lucrează întotdeauna prin dragoste. Când privești la Calvar, nu este pentru a-ți liniști sufletul în neîndeplinirea datoriei, nici pentru a te liniști în somn, ci pentru a crea credință în Isus, credință care va lucra, curățind sufletul de málul egoismului. Când ne prindem de Hristos prin credință, lucrarea noastră abia a început. Fiecare om are obiceiuri corupte și păcătoase, care trebuie biruite prin lupte viguroase. Fiecărui suflet i se cere să lupte lupta credinței. Dacă cineva este un urmaș al lui Hristos, el nu poate fi profitor în afaceri, nici cu inima împietrită, lipsit de simpatie. El nu poate fi dictatorial, nici nu poate folosi cuvinte aspre, sau să cenzureze și să condamne.

Eforturile de dragoste izvorăsc din lucrarea credinței. Religia Bibliei înseamnă lucrare constantă. ˆTot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.ˆ (Matei 5:16). Lucrați-vă propria mântuire cu frică și tremur, pentru că Dumnezeu este cel care lucrează în voi, atât ca să doriți, cât și ca să îndepliniți buna Sa plăcere. Trebuie să fim zeloși pentru fapte bune, să fim atenți să menținem fapte bune. Și Martorul credincios spune: ˆȘtiu faptele taleˆ (Apocalipsa 2:2).

În timp ce este adevărat că activitățile noastre aglomerate nu vor asigura prin ele însele mântuirea, este, de asemenea, adevărat că credința care ne unește cu Hristos va stârni sufletul la activitate.” — *Solii alese*, vol.2, p. 20 (cap. 1, *Avertizare împotriva învățăturilor senzaționale și a religiei emoționale*, subcap. *Formalism rece sau fanatism*).

b. Explicați semnificația reală a ce înseamnă, de fapt, botezul.

Marcu 1:4; 1 Petru 3:21; Romani 6:4-9.

Marcu 1:4: „A venit Ioan care boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor.”

1 Petru 3:21: „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos.”

Romani 6:4-9: „Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului, căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui.”

„Hristos a făcut din botez semnul intrării în împărăția Sa spirituală. El a făcut din acesta o condiție clară la care trebuie să se conformeze toți cei care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Înainte ca omul să poată găsi un cămin în biserică, înainte de a păși pragul împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească amprenta numelui divin, ‘Domnul, neprihănirea noastră.’ (Ieremia 23:6).” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 91 (secțiunea 2, *Lucrarea de evanghelizare*, subcap. 8, Botezul).

5. STRÂNGÂND RECOLTA DE SUFLETE

JOI, 25 DECEMBRIE

a. Ce ar trebui să fie evident în viața unui credincios înainte de botez? Faptele apostolilor 2:38; 8:36, 37; Efeseni 4:22, 23.

Fapte 2:38: „„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”

Fapte 8:36, 37: „Pe când își urmau ei drumul, au dat peste o apă. Și famenul a zis: „Uite apă, ce mă împiedică să fiu botezat?” Filip a zis: „Dacă crezi din toată inima, se poate.” Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.”

Efeseni 4:22, 23: „Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre.”

„Botezul este o foarte solemnă renunțare la lume. Cei care sunt botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, chiar la intrarea în viața lor de creștin declară public faptul că ei au părăsit slujirea lui Satan și că au devenit membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 91 (secțiunea 2, *Lucrări de evanghelizare*, cap.8, *Botezul*).

„Când [candidații de botez] dau dovadă că înțeleg pe deplin poziția lor, trebuie să fie acceptați.” — *Mărturii pentru predicatori*, p. 128 (cap.13, *Adevărata educație în bisericile noastre*, subcap. *Un test mai amănunțit al uceniciei*).

**b. Ce promisiune este dată credincioșilor veritabili, și cu ce condiție?
Matei 1:21; 24:13; Ioan 10:27-29.**

Matei 1:21: „*Ea va naște un Fiu și-l vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.*”

Matei 24:13: „*Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.*”

Ioan 10:27-29: „*Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.*”

„Vrăjmașul nu poate scoate niciodată din mâna lui Hristos pe cel care se încrede în mod simplu în făgăduințele Sale. Dacă sufletul se încrede și lucrează în mod ascultător, mintea este susceptibilă pentru impresiile divine, și lumina lui Dumnezeu strălucește înăuntru, iluminând priceperea. Ce privilegii avem în Hristos Isus!

Trebuie să veghem vigilent în vederea venirii Domnului... Fiecare moment trebuie să fie utilizat cu credințioșie. Cel ce va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit.” — *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 351 (cap. *Ține strâns și fii gata* - 10 decembrie).

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

VINERI, 26 DEC.

1. Cum sunt eu pregătit să îmi îndeplinesc partea în marea misiune?
2. Cum pot cultiva adevărata credință?
3. Ce înseamnă pentru mine mântuirea, așa cum se face referire la ea în Matei 1:21?
4. Definiți diferența dintre credința veritabilă și cea falsă.
5. Ce semnifică botezul?

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază:
Istoria Faptelor Apostolilor

Octombrie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 4 – cap. 37: *Ultima călătorie ... la Ierusalim (prima parte)*
 11 – cap. 37: *Ultima călătorie ... la Ierusalim (a doua parte)*
 18 – cap. 38: *Pavel ca înțemnițat (prima parte)*
 25 – cap. 38: *Pavel ca înțemnițat (a doua parte)*

Noiembrie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 1 – cap. 39: *Procesul de la Cezarea (prima parte)*
 8 – cap. 39: *Procesul de la Cezarea (a doua parte)*
 15 – cap. 40: *Pavel cere să fie trimis înaintea Cezarului*
 22 – cap. 41: *„Vrei să mă îndupleci”*
 29 – cap. 42: *Călătoria și naufragiul*

Decembrie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 6 – cap. 43: *În Roma (prima parte)*
 13 – cap. 43: *În Roma (a doua parte)*
 20 – cap. 44: *Casa Cezarului*
 27 – cap. 45: *Scrisori din Roma (prima parte)*

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

OCT.	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
3	18:53	18:42	18:45	18:50	18:57	19:01	19:04	19:11
10	18:40	18:30	18:31	18:36	18:44	18:48	18:50	18:57
17	18:28	18:18	18:18	18:23	18:31	18:35	18:36	18:45
24	18:17	18:07	18:06	18:10	18:19	18:22	18:24	18:33
31	17:06	16:56	16:54	16:59	17:07	17:11	17:12	17:22

NOV.	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
7	16:57	16:47	16:44	16:48	16:58	17:01	17:02	17:12
14	16:49	16:40	16:36	16:39	16:49	16:53	16:53	17:03
21	16:43	16:34	16:28	16:32	16:42	16:46	16:45	16:57
28	16:39	16:29	16:23	16:27	16:37	16:41	16:40	16:52

DEC.	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
5	16:36	16:27	16:20	16:24	16:34	16:38	16:37	16:49
12	16:36	16:27	16:20	16:23	16:34	16:37	16:36	16:49
19	16:38	16:29	16:21	16:25	16:36	16:39	16:38	16:50
26	16:42	16:33	16:25	16:29	16:40	16:43	16:42	16:54

Darul Sabatului Întâi

Sabat, 4 Octombrie

Misiunea Lesotho din
Africa de Sud
Educație, evanghelizare și
literatură ajung în Lesotho. Să facem
posibil acest lucru! (vezi p. 4).

Sabat, 1 Noiembrie

Literatură pentru
țările sărace
Publicațiile ce conțin adevărul prezent
sunt prețioase. Trebuie să le împărțim
cu cei nevoiași! (see p. 31).

Sabat, 6 Decembrie

Studioul Media 21M
Renovări
Astăzi, atât de multă lucrare misionară
depinde de media electronică.
Să facem ca aceasta să fie cea mai bună
posibil! (vezi p. 62).

2025
OCT-DEC

Vol. 101, Nr. 4

Leții Bibice pentru Sabat
Secțiunea Adulți

Partea a Patra

Evanghelia după Ioan

Scenele finale ale slujirii pământești a lui Hristos —
și răspunsul nostru . . .